

Jarosław Sekita

Opodatkowanie dochodów pracowników i zleceniobiorców. Zmiany wynikające z Polskiego
Ładu. Aktualne problemy dotyczące rozliczeń i podsumowania 2021 r.

Warszawa listopad 2021 r.

<https://www.sejm.gov.pl/sejm9.nsf/PrzebiegProc.xsp?id=A2CD8F04765FCD4BC125874A00700F9B>

Zmiana PIT (przepisy dotyczące płatnika)

Przychód pracownika z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego na cele prywatne:

w art. 12 w ust. 2a pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) 250 zł miesięcznie – dla samochodów:

a) o mocy silnika do 60 kW,

b) stanowiących pojazd elektryczny w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 110) lub pojazd napędzany wodorem w rozumieniu art. 2 pkt 15 tej ustawy;

2) 400 zł miesięcznie – dla samochodów innych niż wymienione w pkt 1.”;

<https://www.iparts.pl/artykuly/przeliczanie-kw-na-km-jak-zrobic-to-w-najprostszy-mozliwy-sposob,409.html>

Zwolnienia od podatku odszkodowań (art. 21 PIT)

Obecna treść przepisu: „Wolne od podatku dochodowego są:

3) otrzymane odszkodowania lub zadośćuczynienia, jeżeli ich wysokość lub zasady ustalania wynikają wprost z przepisów odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw, oraz otrzymane odszkodowania lub zadośćuczynienia, jeżeli ich wysokość lub zasady ustalania wynikają wprost z postanowień układów zbiorowych pracy, innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów lub statutów, o których mowa w art. 9 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320), z wyjątkiem: (...)”.

Zmiana: po wyrazach „wydanych na podstawie tych ustaw,” dodaje się wyrazy „lub aktów administracyjnych wydanych na podstawie tych przepisów”,

Nowe zwolnienia

152) przychody podatnika, który przeniósł miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 85 528 zł, osiągnięte:

a) ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej i spółdzielczego stosunku pracy,

b) z umów zlecenia, o których mowa w art. 13 pkt 8,

c) z pozarolniczej działalności gospodarczej, do których mają zastosowanie zasady opodatkowania określone w art. 27, art. 30c albo art. 30ca albo ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym w zakresie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych

–w czterech kolejno po sobie następujących latach podatkowych, licząc od początku roku, w którym podatnik przeniósł to miejsce zamieszkania, albo od początku roku następnego, z zastrzeżeniem ust. 39, 43 i 44.”,

Nowy przepis art. 21 ust. 43. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 152, przysługuje po warunkiem, że:

1) w wyniku przeniesienia miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podatnik podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu oraz

2) podatnik nie miał miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie obejmującym:

a) trzy lata kalendarzowe poprzedzające bezpośrednio rok, w którym zmienił miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz

b) okres od początku roku, w którym zmienił miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do dnia poprzedzającego dzień, w którym zmienił miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz

3) podatnik:

a) posiada obywatelstwo polskie, Kartę Polaka lub obywatelstwo innego niż Rzeczypospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego albo Konfederacji Szwajcarskiej, lub

b) miał miejsce zamieszkania:

–nieprzerwanie co najmniej przez okres, o którym mowa w pkt 2, w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Konfederacji Szwajcarskiej, Australii, Republice Chile, Państwie Izrael, Japonii, Kanadzie, Meksykańskich Stanach Zjednoczonych, Nowej Zelandii, Republice Korei, Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej lub Stanach Zjednoczonych Ameryki, lub

–na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nieprzerwanie przez co najmniej 5 lat kalendarzowych poprzedzających okres, o którym mowa w pkt 2, oraz

4) posiada certyfikat rezydencji lub inny dowód dokumentujący miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w okresie niezbędnym do ustalenia prawa do tego zwolnienia, oraz

5) nie korzystał uprzednio, w całości lub w części, z tego zwolnienia – w przypadku podatników, którzy ponownie przeniosą miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

44. Suma przychodów zwolnionych od podatku na podstawie ust. 1 pkt 148 i 152-154 nie może w roku podatkowym przekroczyć kwoty 85 528 zł.”;

Uwaga: Art. 53 Polskiego Ładu: Zwolnienie, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 152 ustawy zmienianej w art. 1 ma zastosowanie do podatników, którzy przenieśli miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po dniu 31 grudnia 2021 r.

Pkt 153: przychody podatnika do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 85 528 zł, osiągnięte:

a) ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej i spółdzielczego stosunku pracy,

b) z umów zlecenia, o których mowa w art. 13 pkt 8,

c) z pozarolniczej działalności gospodarczej, do których mają zastosowanie zasady opodatkowania określone w art. 27, art. 30c albo art. 30ca albo ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym w zakresie ryczału od przychodów ewidencjonowanych

– który w roku podatkowym w stosunku do co najmniej czworga dzieci, o których mowa w art. 27ea ust. 1 pkt 2, wykonywał władzę rodzicielską, pełnił funkcję opiekuna prawnego, jeżeli dziecko z nim zamieszkiwało, lub sprawował funkcję rodziny zastępczej na podstawie orzeczenia sądu lub umowy zawartej ze starostą, a w przypadku pełnoletnich uczących się dzieci – wykonywał ciężący na nim obowiązek alimentacyjny albo sprawował funkcję rodziny zastępczej, z zastrzeżeniem ust. 39 i 44–48;

45. Przy ustalaniu prawa do zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 153, nie uwzględnia się dziecka, które w roku podatkowym, na podstawie orzeczenia sądu, zostało umieszczone w

instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie w rozumieniu przepisów o świadczeniach rodzinnych.

46. Podatnik korzystający ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 153, składa w terminie określonym w art. 45 ust. 1 informację, według ustalonego wzoru, zawierającą dane o liczbie dzieci i ich numery PESEL, a w przypadku braku tych numerów – imiona, nazwiska oraz daty urodzenia dzieci.

47. Na żądanie organów podatkowych podatnik jest obowiązany przedstawić zaświadczenia, oświadczenia oraz inne dowody niezbędne do ustalenia prawa do zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 153, w szczególności:

- 1) odpis aktu urodzenia dziecka;
- 2) zaświadczenie sądu rodzinnego o ustaleniu opiekuna prawnego dziecka;
- 3) odpis orzeczenia sądu o ustaleniu rodziny zastępczej lub umowę zawartą między rodziną zastępczą a starostą;
- 4) zaświadczenie o uczęszczaniu pełnoletniego dziecka do szkoły.

48. Podatnik jest zwolniony z obowiązku złożenia informacji, o której mowa w ust. 46, jeżeli w złożonym zeznaniu podatkowym, w którym dokonał odliczenia, o którym mowa w art. 27f, oświadczył, że równocześnie skorzystał ze zwolnienia określonego w ust. 1 pkt 153 i prawo do zastosowania tego zwolnienia i tego odliczenia przysługiwało w stosunku do tych samych dzieci.”;

Pkt 154: przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej, spółdzielczego stosunku pracy, z umów zlecenia, o których mowa w art. 13 pkt 8, oraz z pozarolniczej działalności gospodarczej, do których mają zastosowanie zasady opodatkowania określone w art. 27, art. 30c albo art. 30ca albo ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym w zakresie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, otrzymane przez podatnika po ukończeniu 60. roku życia w przypadku kobiety i 65. roku życia w przypadku mężczyzny, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 85 528 zł pod warunkiem, że podatnik podlega z tytułu uzyskania tych przychodów ubezpieczeniom społecznym w rozumieniu ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz podatnik, mimo nabycia uprawnienia, nie otrzymuje:

- a) emerytury lub renty rodzinnej, o których mowa w ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników,
- b) emerytury lub renty rodzinnej, o których mowa w ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 586 i 2320),
- c) emerytury lub renty rodzinnej, o których mowa w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 723 i 2320),
- d) emerytury lub renty rodzinnej, o których mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, 353, 794 i 1621),
- e) świadczenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 4a,
- f) uposażenia przysługującego w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego, o których mowa w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 oraz z 2021 r. poz. 1080 i 1236).”,

Obecna treść art. 21 ust. 39: Przy obliczaniu kwoty przychodów podlegających zwolnieniu od podatku na podstawie ust. 1 pkt 148 nie uwzględnia się przychodów podlegających opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem dochodowym, przychodów zwolnionych od podatku dochodowego oraz przychodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

Projektowana zmiana: Przy obliczaniu kwoty przychodów podlegających zwolnieniu od podatku na podstawie ust. 1 pkt 148 i 152–154 nie uwzględnia się przychodów podlegających opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem dochodowym na podstawie niniejszej ustawy, zwolnionych od podatku dochodowego oraz od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.”,

Art. 30 ust. 10 obecne brzmienie: Do przychodów (dochodów) opodatkowanych zryczałtowanym podatkiem, o którym mowa w ust. 1, przepisu art. 21 ust. 1 pkt 148 nie stosuje się.

Treść projektowana: w ust. 10 wyrazy „art. 21 ust. 1 pkt 148” zastępuje się wyrazami „art. 21 ust. 1 pkt 148 i 152 - 154”;

Dodatkowy przychód z działalności wykonywanej osobiście:

w art. 13 w pkt 2 po wyrazach „oraz dziennikarstwa,” dodaje się wyrazy „przychody z tytułu udziału w badaniach i eksperymentach prowadzonych przez podmioty tworzące system szkolnictwa wyższego i nauki,”;

Zmiana kosztów uzyskania przychodów z działalności wykonywanej osobiście

Obecna treść art. 22 ust. 9 pkt 4 i 5:

Koszty uzyskania niektórych przychodów określa się:

4) z tytułów określonych w art. 13 pkt 2, 4, 6 i 8 - w wysokości 20% uzyskanego przychodu, z tym że koszty te oblicza się od przychodu pomniejszonego o potrącone przez płatnika w danym miesiącu składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie chorobowe, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit. b, których podstawę wymiaru stanowi ten przychód;

5) z tytułów określonych w art. 13 pkt 5, 7 i 9 w wysokości określonej w ust. 2 pkt 1, a jeżeli podatnik tego samego rodzaju przychody uzyskuje od więcej niż jednego podmiotu albo od tego samego podmiotu, ale z tytułu kilku stosunków prawnych, w wysokości określonej w ust. 2 pkt 2;

Zmiana: w ust. 9:

– w pkt 4 wyrazy „art. 13 pkt 2, 4, 6 i 8” zastępuje się wyrazami „art. 13 pkt 2, 4–6 i 8”,

– w pkt 5 wyrazy „art. 13 pkt 5, 7 i 9” zastępuje się wyrazami „art. 13 pkt 7 i 9”;

Art. 13 pkt 5 to: przychody otrzymywane przez osoby wykonujące czynności związane z pełnieniem obowiązków społecznych lub obywatelskich, bez względu na sposób powoływania tych osób, nie wyłączając odszkodowania za utracony zarobek, z wyjątkiem przychodów, o których mowa w pkt 7;

Ulga dla pracowników („ulga dla klasy średniej)

Zmiana art. 26 (obliczanie **dochodu**):

w art. 26:

– po pkt 2a dodaje się pkt 2aa w brzmieniu:

„2aa) ulgi dla pracowników lub podatników osiągających przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej;”,

– po pkt 2b dodaje się pkt 2c w brzmieniu:

„2c) składek członkowskich zapłaconych na rzecz związków zawodowych, w wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 300 zł;”,

d) w ust. 7 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) dowodu wpłaty składek członkowskich na rzecz związku zawodowego, z którego wynikają co najmniej: dane identyfikujące członka związku zawodowego dokonującego wpłaty, nazwa organizacji związkowej, na rzecz której dokonano wpłaty, tytuł i data wpłaty oraz kwota wpłaconych składek, a w przypadku składek potrącanych przez pracodawcę – oświadczenie organizacji związkowej o wysokości pochodzących od podatnika składek ”,

po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4c w brzmieniu:

„4a. Kwotę ulgi dla pracowników lub podatników osiągających przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej, o której mowa w ust. 1 pkt 2aa, oblicza się według wzoru:

1) $(A \times 6,68\% - 4566 \text{ zł}) \div 0,17$, dla A wynoszącego co najmniej 68 412 zł i nieprzekraczającego kwoty 102 588 zł,

2) $(A \times (-7,35\%) + 9829 \text{ zł}) \div 0,17$, dla A wyższego od 102 588 zł i nieprzekraczającego kwoty 133 692 zł

– w którym A oznacza sumę uzyskanych przez podatnika w roku podatkowym i podlegających opodatkowaniu zgodnie z art. 27 przychodów ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej i spółdzielczego stosunku pracy oraz uzyskanych w ciągu roku przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej pomniejszonych o koszty prowadzenia tej działalności z wyłączeniem z tych kosztów składek na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit. a i pkt 2a.

4b. Kwota ulgi dla pracowników lub podatników osiągających przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości określonej w ust. 4a jest stosowana, jeżeli suma uzyskanych w roku podatkowym przychodów obliczona zgodnie z ust. 4a wynosi co najmniej 68 412 zł i nie przekracza kwoty 133 692 zł.

4c. W przypadku wyboru przez małżonków sposobu opodatkowania, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lub art. 6a, każdy z małżonków może odliczyć ulgę dla pracowników lub podatników osiągających przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej obliczoną według wzoru, o którym mowa w ust. 4a, od połowy sumy łącznych przychodów uzyskanych przez małżonków w roku podatkowym obliczonej zgodnie z ust. 4a, przy czym przepisy ust. 4b i art. 6 ust. 3 stosuje się odpowiednio.”,

Skala podatkowa

Podstawa obliczenia podatku w złotych		Podatek wynosi
ponad	do	

	120 000	17% minus kwota zmniejszająca podatek 5 100 zł
120 000		15 300 zł + 32% nadwyżki ponad 120 000 zł

Uwaga: Kwota wolna 30 000 zł. Kwota wolna nie maleje wraz ze wzrostem dochodów.

Uchyła się art. 27 ust. 1a i 1b:

1a. Kwota zmniejszająca podatek, o której mowa w ust. 1, odliczana w rocznym obliczeniu podatku, o którym mowa w art. 34 ust. 7, lub w zeznaniu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, wynosi:

- 1) 1360 zł - dla podstawy obliczenia podatku nieprzekraczającej kwoty 8000 zł;
- 2) 1360 zł pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru:
 $834 \text{ zł } 88 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 8000 \text{ zł}) \div 5000 \text{ zł}$
- dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 8000 zł i nieprzekraczającej kwoty 13 000 zł;
- 3) 525 zł 12 gr - dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 13 000 zł i nieprzekraczającej kwoty 85 528 zł;
- 4) 525 zł 12 gr pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru:
 $525 \text{ zł } 12 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 85 528 \text{ zł}) \div 41 472 \text{ zł}$
- dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 85 528 zł i nieprzekraczającej kwoty 127 000 zł.

1b. Przy obliczaniu zaliczek na podatek dochodowy:

- 1) w przypadku podatników, których dochody nie przekroczą kwoty stanowiącej górnej granicy pierwszego przedziału skali określonej w ust. 1 - kwota zmniejszająca podatek, o której mowa w ust. 1, wynosi 525 zł 12 gr rocznie;
- 2) w przypadku podatników, których dochody przekroczą kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali określonej w ust. 1 - zaliczki nie pomniejsza się o kwotę zmniejszającą podatek, o której mowa w pkt 1.

Uchyła się art. 27b (odliczanie składki zdrowotnej)

Uzasadnienie projektu ustawy: „Kwota wolna od podatku w wysokości 30 000 zł będzie stosowana już przy obliczaniu zaliczek na podatek poprzez odliczenie od podatku kwoty w wysokości 1/12 kwoty zmniejszającej podatek (1/12 z kwoty 5 100 zł). Dotyczy to zaliczek obliczanych w sposób narastający, czyli z uwzględnieniem dochodów uzyskanych od początku roku.”.

$$5100 : 12 = 425 \text{ zł}$$

Art. 32 PIT (wersja bieżąca) oraz zmiany (kursywa)

Zaliczki, o których mowa w art. 31, za miesiące od stycznia do grudnia, z zastrzeżeniem ust. 1a, wynoszą:

- 1) za miesiące, w których dochód podatnika uzyskany od początku roku w tym zakładzie pracy nie przekroczył kwoty stanowiącej górną granicę pierwszego przedziału skali - 17% dochodu uzyskanego w danym miesiącu;
- 2) za miesiąc, w którym dochód podatnika uzyskany od początku roku w tym zakładzie pracy przekroczył kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali - 17% od tej części dochodu uzyskanego w tym miesiącu, która nie przekroczyła tej kwoty, i 32% od nadwyżki ponad kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali;
- 3) za miesiące następujące po miesiącu, o którym mowa w pkt 2 - 32% dochodu uzyskanego w danym miesiącu.

1a. Jeżeli podatnik złoży płatnikowi oświadczenie, że za dany rok zamierza opodatkować dochody łącznie z małżonkiem bądź na zasadach określonych w art. 6 ust. 4, a za rok podatkowy przewidywane, określone w oświadczeniu:

1) dochody podatnika nie przekroczą górnej granicy pierwszego przedziału skali, a odpowiednio małżonek lub dziecko nie uzyskują żadnych dochodów z wyjątkiem renty rodzinnej - zaliczki za wszystkie miesiące roku podatkowego wynoszą 17% dochodu uzyskanego w danym miesiącu i są dodatkowo pomniejszane za każdy miesiąc o kwotę stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek, o której mowa w art. 27 ust. 1b pkt 1;

2) dochody podatnika przekroczą górną granicę pierwszego przedziału skali, a odpowiednio małżonek lub dziecko nie uzyskują żadnych dochodów z wyjątkiem renty rodzinnej lub dochody małżonka mieszczą się w niższym przedziale skali, zaliczki za wszystkie miesiące roku podatkowego wynoszą 17% dochodu uzyskanego w danym miesiącu.

1a. Jeżeli podatnik złoży płatnikowi oświadczenie, że za dany rok zamierza opodatkować dochody łącznie z małżonkiem, a za rok podatkowy przewidywane, określone w oświadczeniu:

1) dochody podatnika nie przekroczą górnej granicy pierwszego przedziału skali podatkowej, o której mowa w art. 27 ust. 1, a małżonek nie uzyskuje żadnych dochodów – zaliczki za wszystkie miesiące roku podatkowego wynoszą 17% dochodu uzyskanego w danym miesiącu i są dodatkowo pomniejszane za każdy miesiąc o kwotę stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek, określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej;

2) dochody podatnika przekroczą górną granicę pierwszego przedziału skali podatkowej, o której mowa w art. 27 ust. 1, a małżonek nie uzyskuje żadnych dochodów lub dochody małżonka mieszczą się w niższym przedziale skali podatkowej, zaliczki za wszystkie miesiące roku podatkowego wynoszą 17% dochodu uzyskanego w danym miesiącu.”

1b. Płatnicy, którym podatnik złożył oświadczenie wymienione w ust. 1a, pobierają zaliczki według zasad określonych w ust. 1a pkt 1 i 2 począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostało złożone oświadczenie.

1c. W razie faktycznej zmiany stanu upoważniającego do obniżki zaliczek lub utraty możliwości do opodatkowania dochodów zgodnie z art. 6, podatnik jest zobowiązany poinformować o tym płatnika; w tym przypadku od miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatnik przestał spełniać warunki do obniżki zaliczek, zaliczki są pobierane według zasad określonych w ust. 1.

w ust. 1c wyrazy „art. 6” zastępuje się wyrazami „art. 6 ust. 2”;

1e. Jeżeli podatnik złoży płatnikowi oświadczenie, że za dany rok jego dochody przekroczą kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali, płatnik pobiera zaliczki bez pomniejszania o kwotę stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek, o której mowa w art. 27 ust. 1b pkt 1, od miesiąca, w którym otrzymał oświadczenie, albo od następnego miesiąca, jeżeli w miesiącu, w którym otrzymał oświadczenie, nie miał możliwości pobrania zaliczki bez takiego pomniejszenia.

uchyla się ust. 1e,

1f. Jeżeli podatnik złoży płatnikowi pisemny wniosek o pobór zaliczek bez stosowania zwolnienia od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 148, płatnik pobiera zaliczki bez stosowania tego zwolnienia najpóźniej od miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymał wniosek. Wniosek ten składa się odrębnie dla każdego roku podatkowego.

w ust. 1f zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli podatnik złoży płatnikowi pisemny wniosek o pobór zaliczek bez stosowania zwolnienia od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 148 lub miesięcznych kosztów uzyskania przychodów, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1, płatnik pobiera zaliczki bez stosowania tego zwolnienia lub tych kosztów najpóźniej od miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymał wniosek.”

po ust. 1f dodaje się ust. 1g i 1h w brzmieniu:

„1g. Płatnik przy poborze zaliczki na podatek uwzględnia zwolnienie, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 152–154, jeżeli podatnik złoży płatnikowi sporządzone na piśmie oświadczenie, że spełnia warunki do stosowania tych zwolnień. W oświadczeniu dotyczącym spełnienia warunków do stosowania zwolnienia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 152, podatnik wskazuje również rok rozpoczęcia i zakończenia stosowania zwolnienia przez płatnika. Płatnik stosuje zwolnienie najpóźniej od miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymał oświadczenie, nie dłużej niż do upływu terminu wskazanego przez podatnika. Jeżeli podatnik powiadomi płatnika o zmianie stanu faktycznego wynikającego z oświadczenia, płatnik nie uwzględnia zwolnienia najpóźniej od kolejnego miesiąca, w którym otrzymał powiadomienie.

1h. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1g, jest składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia i zawiera klauzulę o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”.

2. Za dochód, o którym mowa w ust. 1 i 1a, uważa się uzyskane w ciągu miesiąca przychody w rozumieniu art. 12 oraz zasiłki pieniężne z ubezpieczenia społecznego wypłacane przez płatnika, po odliczeniu kosztów uzyskania w wysokości określonej w art. 22 ust. 2 pkt 1 albo 3 lub w ust. 9 pkt 1-3 oraz po odliczeniu potrąconych przez płatnika w danym miesiącu składek na ubezpieczenie społeczne, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 lit. b lub pkt 2a. Jeżeli świadczenia w naturze, świadczenia ponoszone za podatnika lub inne nieodpłatne świadczenia przysługują podatnikowi za okres dłuższy niż miesiąc, przy obliczaniu zaliczek za poszczególne miesiące przyjmuje się ich wartość w wysokości przypadającej na jeden miesiąc. Jeżeli nie jest możliwe określenie, jaka część tych świadczeń przypada na jeden miesiąc, a doliczenie całej wartości w miesiącu ich uzyskania spowodowałoby niewspółmiernie wysoką zaliczkę w stosunku do wypłaty pieniężnej, zakład pracy, na wniosek podatnika, ograniczy pobór zaliczki za dany miesiąc i pobierze pozostałą część zaliczki w następnych miesiącach roku podatkowego.

po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Za miesiące, w których podatnik uzyskał w tym zakładzie pracy przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej i spółdzielczego stosunku pracy w wysokości wynoszącej od 5 701 zł do 11 141 zł, które podlegają opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27, płatnik pomniejsza dochód ustalony zgodnie z ust. 2, o kwotę ulgi dla pracowników, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2aa, w wysokości obliczonej według wzoru:

1) $(A \times 6,68\% - 380,50 \text{ zł}) \div 0,17$, dla A wynoszącego co najmniej 5 701 zł i nieprzekraczającego kwoty 8 549 zł,

2) $(A \times (-7,35\%) + 819,08 \text{ zł}) \div 0,17$, dla A wyższego od 8 549 zł i nieprzekraczającego kwoty 11 141 zł

– w którym A oznacza uzyskane w ciągu miesiąca przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej i spółdzielczego stosunku pracy, które podlegają opodatkowaniu zgodnie z art. 27.

2b. Jeżeli podatnik złoży sporządzony na piśmie wniosek o niepomniejszanie dochodu o kwotę ulgi dla pracowników na podstawie ust. 2a, płatnik nie pomniejsza dochodu najpóźniej od miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymał wniosek. Wniosek ten składa się odrębnie dla każdego roku podatkowego.”

3. Zaliczkę obliczoną w sposób określony w ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 1a i 2 pomniejsza się o kwotę stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek, o której mowa w art. 27 ust. 1b pkt

1, jeżeli pracownik przed pierwszą wypłatą wynagrodzenia w roku podatkowym złoży zakładowi pracy oświadczenie według ustalonego wzoru, w którym stwierdzi, że:

- 1) nie otrzymuje emerytury lub renty za pośrednictwem płatnika;
- 2) nie osiąga dochodów z tytułu członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub innej spółdzielni zajmującej się produkcją rolną;
- 3) nie osiąga dochodów, od których jest obowiązany opłacać zaliczki na podstawie art. 44 ust. 3;
- 4) nie otrzymuje świadczeń pieniężnych wypłacanych z Funduszu Pracy lub z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych;
- 5) ten zakład pracy jest właściwy do stosowania tego zmniejszenia.

w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zaliczkę obliczoną w sposób określony w ust. 1, 1a, 2 i 2a zmniejsza się o kwotę stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek, określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej, jeżeli pracownik przed pierwszą wypłatą wynagrodzenia w roku podatkowym złoży zakładowi pracy oświadczenie według ustalonego wzoru, w którym stwierdzi, że:”

3a. Oświadczenia, o którym mowa w ust. 3, nie składa się, jeżeli stan faktyczny wynikający z oświadczenia złożonego w latach poprzednich nie uległ zmianie.

3b. Obliczoną zaliczkę zmniejsza się o kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne, o której mowa w art. 27b, pobranej w tym miesiącu przez zakład pracy ze środków podatnika.
uchyla się ust. 3b,

4. Zakład pracy nie zmniejsza zaliczki w sposób określony w ust. 3, jeżeli podatnik powiadomił go o zmianach stanu faktycznego wynikającego z oświadczenia.

5. Zakład pracy przy obliczaniu zaliczki stosuje koszty uzyskania przychodów określone w art. 22 ust. 2 pkt 3, jeżeli pracownik złoży oświadczenie o spełnieniu warunku określonego w tym przepisie; przepisy ust. 3a i 4 stosuje się odpowiednio.

6. Zakład pracy nie pobiera zaliczek na podatek dochodowy od dochodów uzyskanych przez pracownika z pracy wykonywanej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że dochody te podlegają lub będą podlegać opodatkowaniu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na wniosek podatnika zakład pracy pobiera zaliczki na podatek dochodowy, stosownie do przepisów ust. 1-5, z uwzględnieniem art. 27 ust. 9 i 9a.

w ust. 6 wyrazy „ust. 1-5” zastępuje się wyrazami „ust. 1-1c, 1f-3a, 4-5”;

7. Zakład pracy przy obliczaniu zaliczki nie stosuje kosztów uzyskania przychodów określonych w art. 22 ust. 9 pkt 1-3 od miesiąca, w którym otrzymał pisemne oświadczenie pracownika o rezygnacji z ich stosowania, albo od następnego miesiąca, jeżeli w miesiącu, w którym otrzymał oświadczenie, nie miał możliwości pobrania zaliczki bez zastosowania tych kosztów. Oświadczenie to składa się odrębnie dla każdego roku podatkowego.

Mechanizm liczenia zaliczki w 2022 r. Przykłady

Założenia:

-podatnik zaliczkowany stawką 17 %,

-potrącane koszty zwykłe (250 zł),

-złożył PIT-2 (odliczamy ulgę 425 zł),

-pracodawca potrąca z wynagrodzenia składkę zdrowotną, ale nie jest ona uwzględniana przy liczeniu zaliczki PIT.

Wzór na obliczenie ulgi dla klasy średniej

A: miesięczne przychody ze stosunku pracy

1) $(A \times 6,68\% - 380,50 \text{ zł}) \div 0,17$, dla A wynoszącego co najmniej 5 701 zł i nieprzekraczającego kwoty 8 549 zł,

2) $(A \times (-7,35\%) + 819,08 \text{ zł}) \div 0,17$, dla A wyższego od 8 549 zł i nieprzekraczającego kwoty 11 141 zł.

Wzór na obliczenie zaliczki PIT

$(\text{przychód} - \text{koszty uzyskania przychodów} - \text{składki ZUS } 13,71\% - \text{ulga dla klasy średniej}) \times 17\% - \text{ulga podatkowa } 425 \text{ zł}$

Przykład I

Wypłata 1 – 8000 zł

Wypłata 2 – 4000 zł

Ulga dla klasy średniej od wypłaty 1:

Wzór z pkt 1: 905 zł

Zaliczka od wypłaty 1:

$$(8000 - 250 - 1097 - 905) = 5748$$

$$5748 \times 17\% = 977$$

$$977 - 425 = 552$$

Zaliczka przy wypłacie 2 (liczona od sumy 1 i 2)

Ulga dla klasy średniej od wypłaty 1 i 2: brak wyliczenia (przekroczenie górnego limitu) = 0

Zaliczka należna za miesiąc (od sumy wypłat 1 i 2)

$$(12000 - 250 - 1645) = 10105$$

$$10105 \times 17\% = 1718$$

$$1718 - 425 = 1293 \text{ zł}$$

Zaliczka do pobrania przy drugiej wypłacie (zaliczka należna za miesiąc - zaliczka pobrana od wypłaty 1):

$$1293 - 552 = 741 \text{ zł}$$

Przykład 2

Wypłata 1 – 2800 zł

Wypłata 2 – 4200 zł

Wypłata I

Ulga dla klasy średniej – nie naliczana – wynagrodzenie poniżej progu

Zaliczka przy wypłacie 1

$$(2800 - 250 - 384) = 2166$$

$$2166 \times 17 \% = 368$$

$$368 - 425 = 0 \text{ (brak poboru zaliczki)}$$

Wypłata II

Ulga dla klasy średniej od wypłaty 1 i 2 (naliczana przy wypłacie 2 wg wzoru z pkt 1)

$$(7000 \times 6,68\% - 380,50 \text{ zł}) \div 0,17 = 512$$

Zaliczka od wypłaty 1 i 2

$$(7000 - 250 - 960 - 512) = 5278$$

$$5278 \times 0,17 = 897$$

$$897 - 425 \text{ zł} = 472 \text{ zł zaliczka należna za miesiąc}$$

Zaliczka do potrącenia przy wypłacie II

$$472 - 0 = 472 \text{ zł}$$

Obliczenie zaliczki w związku z ulgą dla klasy średniej. Model działania w przypadku dwóch wypłat w miesiącu

Wypłata I – obliczenie zaliczki na zwykłych zasadach od kwoty wypłaty I. Ulga dla klasy średniej obliczona według wysokości wypłaty I. Zaliczka I.

Wypłata II - obliczenie zaliczki na zwykłych zasadach od sumy kwot wypłaty I i wypłaty II. Ulga dla klasy średniej obliczona według wysokości sumy wypłaty I i wypłaty II. Zaliczka II.

Zaliczka do pobrania od wypłaty II: zaliczka II – zaliczka I.

Zmiany art. 32 – podsumowanie:

- zachowanie zasady stosowanej stawki zaliczki (miesiąc przekroczenia progu podatkowego – zaliczka obliczona według dwóch stawek). Zmiana praktyczna wynikająca ze zmiany limitu progu podatkowego,
- zachowanie ważności PITów-2,
- zmiana wysokości ulgi podatkowej – 425 zł; ulga odliczana również pracownikom w drugim progu przez cały rok,
- zlikwidowanie przywileju obniżenia zaliczki dla rodzica samotnie wychowującego dziecko,
- na wniosek pracownika zaliczka obliczana bez uwzględnienia kosztów,
- nowe zwolnienia podatkowe (dla osób powracających z zagranicy, rodzin wielodzietnych, osób 60/65+) stosowane przy poborze zaliczki na wniosek pracownika. Wniosek może być odwołany,
- ulga dla klasy średniej – stosowanie automatyczne przez płatnika. Na pisemny wniosek pracownika płatnik nie stosuje ulgi.

Ulga dla klasy średniej przy poborze zaliczki – podsumowanie:

Ulga w rozliczeniu rocznym dostępna także dla przedsiębiorców. Uwzględniana jest od dochodów z pracy przy obliczaniu zaliczki przez pracodawcę.

Ulga nie przysługuje zleceniobiorcom, członkom organów, prokurentom, autorom i innym osobom rozliczanym przez płatnika. Jest stosowana w stosunku do pracowników.

Każdy pracodawca samodzielnie stosuje ulgę. Nie uwzględnia i nie weryfikuje, czy pracownik jest zatrudniony u innych pracodawców.

Pracodawca stosuje ulgę automatycznie. Przestaje ją stosować na pisemny wniosek pracownika.

Obliczenie, czy ulga przysługuje dokonywane jest odrębnie za każdy miesiąc. Uwzględnia się przychody uzyskane w danym miesiącu (przychody opodatkowane, nie uwzględnia się zwolnionych od podatku).

Przepis określa „widełki” stosowania ulgi. Przychody niższe lub wyższe oznaczają brak naliczania ulgi za dany miesiąc.

Mechanizm wzoru oznacza, że w różnych miesiącach może być lub nie być potrącana ulga oraz może być obliczana według różnych wzorów.

Brak lub odliczenie ulgi w procesie liczenia zaliczek ma znaczenie tylko dla ich wysokości. O tym czy pracownik ma prawo (i w jakiej wysokości) do odliczenia decyduje suma dochodów rocznych.

Art. 41 (pobór zaliczek od dochodów z działalności wykonywanej osobiście)

Uchyła się ust. 1a (1a. Zaliczkę od dochodów, o których mowa w ust. 1, obliczoną w sposób określony w tym przepisie zmniejsza się o kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne, o której mowa w art. 27b, pobranej ze środków podatnika przez płatnika, o którym mowa w ust. 1.)

Dodany przepis: „1c. Jeżeli podatnik złoży płatnikowi sporządzony na piśmie wniosek o niepobieranie zaliczek, o których mowa w ust. 1, płatnik nie pobiera zaliczek najpóźniej od miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymał wniosek. Prawo do złożenia wniosku przysługuje podatnikowi, którego roczne dochody nie przekroczą ilorazu kwoty zmniejszającej podatek i najniższej stawki podatku, określonych w pierwszym przedziale skali podatkowej, o której mowa w art. 27 ust. 1, oraz który nie osiąga innych dochodów, poza dochodami uzyskiwanymi od tego płatnika, od których zaliczki na podatek obliczane są z uwzględnieniem pomniejszenia, o którym mowa w art. 32 ust. 3, lub są opłacane na podstawie art. 44 ust. 3.

Wniosek, o którym mowa w zdaniu pierwszym, podatnik składa odrębnie dla każdego roku podatkowego.”

Uzasadnienie projektu ustawy: „W przypadku zaliczek pobieranych przez płatników od przychodów o których mowa w art. 35 ust. pkt 1 5, 6 i 8, art. 41 ust. 1 ustawy PIT (np. z tytułu umów zlecenia, praktyk absolwenckich lub staży uczniowskich) płatnik będzie mógł nie pobierać zaliczek na podatek na pisemny wniosek podatnika. Prawo do złożenia wniosku przysługiwać będzie podatnikowi, którego roczne dochody nie przekroczą **ilorazu kwoty zmniejszającej podatek i najniższej stawki podatku, określonych w pierwszym przedziale skali podatkowej (czyli kwoty 30 000 zł)**, oraz poza dochodami od tego płatnika podatnik nie uzyskuje innych dochodów, od których zaliczki na podatek obliczane są z uwzględnieniem pomniejszenia, o którym mowa w art. 32 ust. 3, lub są opłacane na podstawie art. 44 ust. 3. W ten sposób podatnik będzie korzystał w kwoty wolnej już w trakcie roku, a nie dopiero po jego zakończeniu i złożeniu zeznania podatkowego.”.

Zmiana PIT (inne regulacje)

Rozliczenie łączne małżonków;

Obecna treść art. 6 ust. 2: Małżonkowie podlegający obowiązkowi podatkowemu, o którym mowa w art. 3 ust. 1, między którymi istnieje przez cały rok podatkowy wspólność majątkowa, pozostający w związku małżeńskim przez cały rok podatkowy mogą być, z zastrzeżeniem ust. 8, na wspólny wniosek wyrażony w zeznaniu podatkowym, opodatkowani łącznie od sumy swoich dochodów określonych zgodnie z art. 9 ust. 1 i 1a, po uprzednim odliczeniu, odrębnie przez każdego z małżonków, kwot określonych w art. 26, art. 26e i art. 26h; w tym przypadku podatek określa się na imię obojga małżonków w podwójnej wysokości podatku obliczonego od połowy łącznych dochodów małżonków.

Nowa treść: 2. Małżonkowie podlegający obowiązkowi podatkowemu, o którym mowa w art. 3 ust. 1, pozostający w związku małżeńskim i we wspólności majątkowej:

- 1) przez cały rok podatkowy albo
- 2) **od dnia zawarcia związku małżeńskiego do ostatniego dnia roku podatkowego – w przypadku gdy związek małżeński został zawarty w trakcie roku podatkowego** – mogą być, z zastrzeżeniem ust. 8, na wspólny wniosek wyrażony w zeznaniu podatkowym, opodatkowani łącznie od sumy swoich dochodów określonych zgodnie z art. 9 ust. 1 i 1a, po uprzednim odliczeniu, odrębnie przez każdego z małżonków, kwot pomniejszających dochód; w tym przypadku podatek określa się na imię obojga małżonków w podwójnej wysokości podatku obliczonego od połowy łącznych dochodów małżonków.”,

Rozliczenie osoby samotnie wychowującej dziecko; skreślenie art. 6 ust. 4

Nowa ulga:

po art. 27e dodaje się art. 27ea w brzmieniu:

„Art. 27ea. 1. Od podatku obliczonego zgodnie z art. 27 podatnik może odliczyć kwotę w wysokości 1 500 zł, jeżeli w roku podatkowym jest rodzicem albo opiekunem prawnym, który:

- 1) jest:
 - a) panną, kawalerem, wdową, wdowcem, rozwódką albo rozwodnikiem,
 - b) osobą, w stosunku do której orzeczono separację w rozumieniu odrębnych przepisów,
 - c) osobą pozostającą w związku małżeńskim z osobą pozbawioną praw rodzicielskich lub odbywającą karę pozbawienia wolności, oraz

2) samotnie wychowuje dzieci:

a) małoletnie,
b) pełnoletnie, które zgodnie z odrębnymi przepisami otrzymywały zasiłek (dodatek) pielęgnacyjny lub rentę socjalną,

c) pełnoletnie do ukończenia 25. roku życia, uczące się w szkołach, o których mowa w krajowych lub zagranicznych przepisach regulujących system oświatowy lub szkolnictwo wyższe, jeżeli w roku podatkowym dzieci te:

– nie stosowały przepisów art. 30c lub ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym, z wyjątkiem art. 6 ust. 1a tej ustawy, w zakresie osiągniętych w roku podatkowym przychodów, poniesionych kosztów uzyskania przychodów, zobowiązania lub uprawnienia do zwiększania lub pomniejszenia podstawy opodatkowania albo przychodów, zobowiązania lub uprawnienia do dokonywania innych doliczeń lub odliczeń,

– nie podlegały opodatkowaniu na zasadach wynikających z ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym lub ustawy z dnia 6 lipca 2016 r. o aktywizacji przemysłu okrętowego i przemysłów komplementarnych,

– nie uzyskały dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27 lub art. 30b lub przychodów, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 148 i 152, w łącznej wysokości przekraczającej 3 089 zł, z wyjątkiem renty rodzinnej, oraz

3) podlega:

a) nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, o którym mowa w art. 3 ust. 1, albo

b) ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, jeżeli:
– ma miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego albo w Konfederacji Szwajcarskiej, przy czym przepis art. 6 ust. 12 stosuje się odpowiednio, oraz

– osiągnął podlegające opodatkowaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przychody w wysokości stanowiącej co najmniej 75% całkowitego przychodu osiągniętego w danym roku podatkowym, przy czym przepis art. 6 ust. 11 i 13 stosuje się odpowiednio, oraz

– udokumentował certyfikatem rezydencji miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, przy czym przepis art. 45 ust. 7a zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

2. Odliczenie przysługuje jednemu z rodziców albo opiekunów prawnych. W przypadku braku porozumienia między podatnikami odliczenie stosuje podatnik, u którego dziecko ma miejsce zamieszkania w rozumieniu ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509).

3. Odliczenie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje osobie, która:

1) wychowuje wspólnie co najmniej jedno dziecko z drugim rodzicem albo opiekunem prawnym, lub

2) złożyła wniosek, o którym mowa w art. 6 ust. 2 albo art. 6a ust. 1.”;

Dochody z najmu „prywatnego” – opodatkowanie wyłącznie podatkiem ryczałtowym od przychodów ewidencjonowanych; art. 9a ust. 6: „Dochody osiągnęte przez podatników ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6, są opodatkowane w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, na zasadach określonych w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym”.

Art. 71 Polskiego Ładu: 1. Podatnicy osiągający w 2022 r. przychody ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 1, mogą stosować zasady opodatkowania tych przychodów obowiązujące na dzień 31 grudnia 2021 r., z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych i podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych mogą, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2022 r., zaliczać do

kosztów uzyskania przychodów odpisy amortyzacyjne od środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych będących odpowiednio budynkami mieszkalnymi, lokalami mieszkalnymi stanowiącymi odrębną nieruchomość, spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu mieszkalnego lub prawem do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej, nabytych lub wytworzonych przed dniem 1 stycznia 2022 r.

Dodatkowe kategorie przychodów z działalności gospodarczej:

Zatrudnianie „na czarno”:

-wartość pracy przychodem pracodawcy; nowa kategoria przychodu (art. 14 ust. 2 pkt 20): „wartość pracy osoby zatrudnionej nielegalnie w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy¹ (Dz. U. z 2020 r. poz. 1409, 2023, 2369, 2400 oraz z 2021 r. poz. 484 i 486) ustalona za każdy miesiąc, w którym zostało stwierdzone nielegalne zatrudnienie, w wysokości równowartości minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207), przy czym przychód powstaje na dzień stwierdzenia nielegalnego zatrudnienia”. Ust. 2j: „Przychód, o którym mowa w ust. 2 pkt 20, ustala się także w przypadku, gdy wynagrodzenie z tytułu nielegalnego zatrudnienia zostało faktycznie wypłacone osobie nielegalnie zatrudnionej.”

- przychód pracownika opodatkowany u pracodawcy: (art. 14 ust. 2 pkt 21): „wartość przychodu pracownika, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 151”,

Art. 21 ust. 1 pkt 151 wolne od podatku są: „przychody pracownika z tytułu nielegalnego zatrudnienia w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz przychody pracownika w części, w jakiej pracodawca nie ujawnił ich właściwym organom państwowym.”,

Koszty nie stanowiące kosztów uzyskania przychodów (zmiana art. 23):

„55c) wypłaconych, dokonanych lub postawionych do dyspozycji wypłat, świadczeń oraz innych należności z tytułu nielegalnego zatrudnienia w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz wypłaconego pracownikowi wynagrodzenia w części, w jakiej pracodawca nie ujawnił ich właściwym organom państwowym;

55d) opłaconych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek, o których mowa w art. 16 ust. 1e ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych;”,

Art. 8. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 423, 432, 619 i 875) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16 po ust. 1d dodaje się ust. 1e w brzmieniu:

„1e. W przypadku stwierdzenia nielegalnego zatrudnienia w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2021 r. poz. 1100, 1162 i 1621) lub zaniżenia podstawy wymiaru składek pracowników, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe, od wynagrodzenia z tytułu nielegalnego zatrudnienia oraz od części nieujawnionego wynagrodzenia nie obciążają ubezpieczonego i opłacane są w całości z własnych środków przez płatnika składek.”;

Art. 69 Polskiego Ładu. Przepisy ustaw zmienianych w art. 1, art. 2, art. 8, art. 9 i art. 15, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie do przypadków nielegalnego

¹ „nielegalne zatrudnienie lub nielegalna inna praca zarobkowa - oznacza to: zatrudnienie przez pracodawcę osoby bez potwierdzenia na piśmie w wymaganym terminie rodzaju zawartej umowy i jej warunków”.

zatrudnienia w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2021 r. poz. 1100, 1162 i 1621) oraz przypadków nieujawniania właściwym organom części wynagrodzenia ze stosunku pracy, zaistniałych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Przychód z działalności gospodarczej

Art. 14 ust. 2 pkt 22 Przychodem z działalności gospodarczej są również: kwota płatności dotyczącej transakcji, o której mowa w art. 7b ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287), otrzymana bez pośrednictwa rachunku płatniczego.”

Projekt art. 7b ustawy o prawach konsumenta: Konsument jest obowiązany do dokonywania płatności za pośrednictwem rachunku płatniczego, jeżeli jednorazowa wartość transakcji z przedsiębiorcą, bez względu na liczbę wynikających z niej płatności, przekracza 20 000 zł lub równowartość tej kwoty, przy czym transakcje w walutach obcych przelicza się na złote według średniego kursu walut obcych ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień dokonania transakcji.

Z uzasadnienia projektu: Proponuje się również ustanowienie górnego progu rozliczeń gotówkowych w kwocie 20 tys. zł, po przekroczeniu którego wszyscy konsumenci, zawierający transakcję z przedsiębiorcą, będą zobowiązani do skorzystania z bezgotówkowych form płatności. Wprowadzone rozwiązanie służy zwalczaniu szarej strefy w obrocie gospodarczym, w którym obok przedsiębiorcy uczestniczą konsumenci (podmioty nieprofesjonalne), dlatego wartość transakcji jest ustawiona na tak wysokim poziomie. W celu zapewnienia możliwości wyboru najbardziej dogodnej metody zapłaty za produkt lub usługę projekt wprowadza także przepis zobowiązujący przedsiębiorców do zapewnienia możliwości dokonywania płatności za pomocą bezgotówkowych instrumentów płatniczych. Obowiązek ten nie obejmuje przedsiębiorcy, który nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących. W przypadku, gdy przedsiębiorca przyjmie od konsumenta zapłatę gotówką, w sytuacji, gdy konsument jest zobowiązany do dokonania płatności za pośrednictwem rachunku płatniczego, u przedsiębiorcy powstanie przychód w wysokości kwoty płatności dokonanej bez pośrednictwa rachunku płatniczego. Analogiczne rozwiązanie przewidziane zostało w przepisach ustawy CIT.

Art. 22 Polskiego Ładu: W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 19 w pkt 2 wyrazy „15 000 zł” zastępuje się wyrazami „8 000 zł”;
- 2) po art. 19 dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Art. 19a. 1. Przedsiębiorca zapewnia możliwość dokonywania zapłaty w każdym miejscu, w którym działalność gospodarcza jest faktycznie wykonywana, w szczególności w lokalu, poza lokalem przedsiębiorstwa lub w pojeździe wykorzystywanym do świadczenia usług transportu pasażerskiego, przy użyciu instrumentu płatniczego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2020 r. poz. 794 i 1639 oraz z 2021 r. poz. 355 i 1598).

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przedsiębiorcy, który nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących, o których mowa w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (...).

Obowiązki biur rachunkowych

w art. 24a: po ust. 1d dodaje się ust. 1e i 1f w brzmieniu:

„1e. Podmioty, o których mowa w ust. 1 i ust. 2 pkt 2, prowadzące księgi, księgi rachunkowe lub ewidencję środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych są obowiązane prowadzić te księgi i ewidencję przy użyciu programów komputerowych oraz przysyłać do urzędu skarbowego te księgi i ewidencję:

- 1) według stanu na ostatni dzień:
 - a) miesiąca – w przypadku gdy stanowią podstawę ustalania zaliczek miesięcznych,
 - b) kwartału – w przypadku gdy stanowią podstawę ustalania zaliczek kwartalnych – w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po upływie odpowiednio tego miesiąca albo kwartału oraz

- 2) po zakończeniu roku podatkowego w terminie do dnia upływu terminu określonego dla złożenia zeznania, o którym mowa w art. 45 ust. 1

– za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193a § 2 Ordynacji podatkowej, na zasadach dotyczących przysyłania ksiąg podatkowych lub ich części określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193a § 3 Ordynacji podatkowej.

1f. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres dodatkowych danych, o które należy uzupełnić prowadzone księgi i ewidencję podlegające przekazaniu na podstawie ust. 1e, oraz sposób ich wykazywania w tych księgach i ewidencji,

- 2) podmioty zwolnione z obowiązku przysyłania ksiąg i ewidencji na podstawie ust. 1e pkt 1

– uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowości rozliczeń podatników oraz kontroli obowiązków podatników przez organ podatkowy, identyfikowania obszarów, w których występują nadużycia w podatku, lub narażonych na te nadużycia oraz możliwości techniczno-organizacyjne prowadzenia przez podatników ksiąg i ewidencji.”,.”;

W art. 15 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne dodaje się ust. 12 i 13 w brzmieniu:

„12. Podmioty, o których mowa w ust. 1, prowadzące ewidencję lub wykaz środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych są obowiązane prowadzić tę ewidencję i wykaz przy użyciu programów komputerowych oraz przysyłać do urzędu skarbowego tę ewidencję i wykaz:

- 1) według stanu na ostatni dzień:
 - a) miesiąca – w przypadku gdy stanowią podstawę ustalania ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych wpłacanego miesięcznie,
 - b) kwartału – w przypadku gdy stanowią podstawę ustalania ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych wpłacanego kwartalnie

– w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po upływie odpowiednio tego miesiąca albo kwartału oraz

- 2) po zakończeniu roku podatkowego – w terminie do dnia upływu terminu określonego dla złożenia zeznania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 pkt 2

– za pomocą środków komunikacji elektronicznej w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193a § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa, na zasadach dotyczących przysyłania ksiąg podatkowych lub ich części określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193a § 3 ustawy – Ordynacja podatkowa.

Art. 66 Polskiego ładu: Księgi, ewidencje i wykazy, o których mowa w art. 24a ust. 1e, ustawy zmienianej w art. 1, art. 9 ust. 1c ustawy zmienianej w art. 2 oraz w art. 15 ust. 12 ustawy zmienianej w art. 9, są prowadzone przy użyciu programów komputerowych i przesyłane po raz pierwszy za okresy rozliczeniowe rozpoczynające się po dniu 31 grudnia 2022 r.

Uzasadnienie projektu ustawy: „W projekcie zakłada się wprowadzenie dla podatników CIT obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych (ewidencji podatkowych) przy użyciu programów komputerowych, a także obowiązek ich przesyłania w formie ustrukturyzowanej na zasadach przewidzianych w przepisach ustawy Ordynacja podatkowa, w terminie do upływu terminu dla złożenia zeznania za rok podatkowy, określonego w art. 27 ust. 1 ustawy CIT. Analogiczne obowiązki jak w podatku CIT, projekt wprowadza w ustawie PIT. Podmioty, które prowadzą działalność gospodarczą będą obowiązane do prowadzenia ksiąg rachunkowych, podatkowej księgi przychodów i rozchodów, a także ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (księgi podatkowe), przy użyciu programów komputerowych. Będą również obowiązane do ich przesyłania w formie ustrukturyzowanej na zasadach przewidzianych w przepisach ustawy Ordynacja podatkowa. Obowiązek ich przesyłania będzie w trakcie roku. I po zakończeniu roku. Miesięcznie będą przesyłane księgi podatkowe, w terminie do 20. dnia następnego miesiąca, w przypadku, gdy na podstawie ksiąg i ewidencji jest ustalany dochód, od którego są wpłacane miesięczne zaliczki. Kwartalnie będą przesyłane księgi w terminie do 20. dnia miesiąca następującego bezpośrednio po upływie kwartału, w przypadku, gdy na podstawie ksiąg i ewidencji jest ustalany dochód, od którego są wpłacane kwartalne zaliczki. Po zakończeniu roku księgi będą przesyłane w terminie do upływu terminu dla złożenia zeznania za rok podatkowy, określonego w art. 45 ust. 1. Obowiązkiem tym projekt ustawy obejmuje również podmioty prowadzące działy specjalne produkcji rolnej, z tytułu prowadzenia których dochody są ustalane na podstawie prowadzonych ksiąg. Na takich samych zasadach i w tych samych terminach jak w ustawie PIT, będzie przesyłana ewidencja przychodów a także wykaz środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, o których mowa w ustawie o ryczałcie.”.

„Art. 79a. 1. Składka na ubezpieczenie zdrowotne osób prowadzących działalność pozarolniczą, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, 3, 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, opłacających podatek dochodowy na zasadach określonych w **art. 30c** ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1128, 1163, 1243, 1551 i 1574) wynosi **4,9% podstawy wymiaru składki, jednak nie mniej niż kwota odpowiadająca 9%**:

1) minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dniu 1 stycznia roku składkowego, o którym mowa w art. 81 ust. 2, w przypadku składki obliczanej od miesięcznej podstawy jej wymiaru;

2) iloczynu liczby miesięcy w roku składkowym, o którym mowa w art. 81 ust. 2, i minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w pierwszym dniu tego roku składkowego, w przypadku składki obliczanej od rocznej podstawy jej wymiaru.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku, gdy ubezpieczony, o którym mowa w ust. 1, opłaca w tym samym roku kalendarzowym podatek dochodowy na zasadach określonych w art. 30ca ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.”; [podatek od dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej – przyp. JS]

6) w art. 81:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. **Roczną podstawę wymiaru składki** na ubezpieczenie zdrowotne osób prowadzących działalność pozarolniczą, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, 3, 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, opłacających podatek dochodowy **na zasadach określonych w art. 27, art. 30c lub art. 30ca ustawy** z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, stanowi **dochód z działalności gospodarczej** ustalony za rok kalendarzowy jako różnica między osiągniętymi przychodami, w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, a poniesionymi kosztami uzyskania tych przychodów, w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, pomniejszony o kwotę opłaconych w tym roku składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, jeżeli nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów. Podstawa wymiaru składki w nowej wysokości obowiązuje od 1 lutego danego roku do 31 stycznia roku następnego, zwanego dalej „rokiem składkowym”.”,

b) po ust. 2a dodaje się ust. 2b–2zd w brzmieniu:

„2b. W przypadku gdy **podstawa wymiaru składki** na ubezpieczenie zdrowotne, ustalona zgodnie z ust. 2, jest **niższa** od kwoty stanowiącej iloczyn liczby miesięcy w roku składkowym podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu i **minimalnego wynagrodzenia** obowiązującego w pierwszym dniu roku składkowego, podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne za ten rok składkowy stanowi ta kwota.

2c. **Za każdy miesiąc** podlegania ubezpieczeniu osoba, o której mowa w ust. 2, wpłaca składkę na ubezpieczenie zdrowotne od miesięcznej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne stanowiącej dochód z działalności gospodarczej uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc, za który opłacana jest składka, ustalony w następujący sposób:

1) dochód za pierwszy miesiąc podlegania ubezpieczeniu w roku składkowym jest ustalany jako różnica między osiągniętymi przychodami w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, a poniesionymi kosztami uzyskania tych przychodów w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych;

2) dochód ustalony w sposób, o którym mowa w pkt 1, jest pomniejszany o kwotę składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe opłaconych w tym miesiącu, jeżeli nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów;

3) dochód za kolejne miesiące ustala się jako różnicę między sumą przychodów w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniętych od początku roku i sumą kosztów uzyskania tych przychodów w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, poniesionych od początku roku;

4) dochód ustalony w sposób, o którym mowa w pkt 3, jest pomniejszany o sumę dochodów ustalonych za miesiące poprzedzające i o różnicę między sumą składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, zapłaconych od początku roku, a sumą składek odliczonych w poprzednich miesiącach; dochód nie jest pomniejszany o składki, które zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów.

Uwaga przepis przejściowy; Art. 79 Polskiego Ładu: Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne, o której mowa w art. 81 ust. 2c ustawy zmienianej w art. 15, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, za styczeń 2022 r. ustala się na podstawie zasad obowiązujących do dnia 31 grudnia 2021 r.

2d. W przypadku gdy podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne **w danym miesiącu**, ustalona zgodnie z ust. 2c, jest **niższa** od kwoty minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dniu 1 stycznia danego roku, podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne za ten miesiąc stanowi **kwota minimalnego wynagrodzenia** obowiązującego w dniu 1 stycznia danego roku.

2e. **Roczną** podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób prowadzących działalność pozarolniczą, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, 3, 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, które stosują opodatkowanie w formie **ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych** zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1905, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 255, 1243 i ...), stanowi:

1) iloczyn liczby miesięcy w roku kalendarzowym podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu i kwoty odpowiadającej **60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia** w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli osiągnięte przychody z działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne **nie przekroczyły w tym okresie kwoty 60 000 zł;**

2) iloczyn liczby miesięcy w roku kalendarzowym podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu i kwoty **przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia** w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli osiągnięte przychody z działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne **przekroczyły w tym okresie kwotę 60 000 zł i nie przekroczyły kwoty 300 000 zł;**

3) iloczyn liczby miesięcy w roku kalendarzowym podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu i kwoty odpowiadającej **180% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia** w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli osiągnięte przychody z działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne **przekroczyły w tym okresie kwotę 300 000 zł.**

2f. **Za każdy miesiąc** podlegania ubezpieczeniu ubezpieczony, o którym mowa w ust. 2e, wpłaca składkę na ubezpieczenie zdrowotne od miesięcznej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne, którą stanowi:

1) kwota odpowiadająca **60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia** w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z

wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli przychody z działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, osiągnięte od początku roku kalendarzowego, nie przekroczyły kwoty 60 000 zł;

2) kwota **przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia** w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli przychody z działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, osiągnięte od początku roku kalendarzowego, **przekroczyły kwotę 60 000 zł i nie przekroczyły kwoty 300 000 zł;**

3) kwota odpowiadająca **180% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia** w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli przychody z działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, osiągnięte od początku roku kalendarzowego, **przekroczyły kwotę 300 000 zł.**

2g. Przychody, o których mowa w ust. 2e i 2f, są pomniejszane o kwoty opłaconych składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, jeżeli nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów lub odliczone od dochodu, na podstawie ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

2h. **Ubezpieczony, o którym mowa w ust. 2f, który przez cały poprzedni rok kalendarzowy prowadził działalność gospodarczą, i przychody z tej działalności były opodatkowane na podstawie art. 27, art. 30c lub art. 30ca ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych lub ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, może przy określaniu miesięcznej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne przyjąć kwotę przychodów uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym** pomniejszoną o kwotę opłaconych w poprzednim roku kalendarzowym składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, jeżeli nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów lub odliczone od dochodu, na podstawie ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Tak ustaloną miesięczną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne ubezpieczony stosuje przez cały rok kalendarzowy.

2i. W przypadku gdy suma wpłaconych za poszczególne miesiące roku kalendarzowego składek na ubezpieczenie zdrowotne przez ubezpieczonego, o którym mowa w **ust. 2 lub 2e**, jest **wyższa** od rocznej składki na ubezpieczenie zdrowotne ustalonej od rocznej podstawy, określonej w ust. 2 albo 2b, lub w ust. 2e, ubezpieczonemu przysługuje **zwrot** kwoty stanowiącej różnicę między sumą wpłaconych za poszczególne miesiące roku kalendarzowego składek na ubezpieczenie zdrowotne a roczną składką na ubezpieczenie zdrowotne ustaloną od rocznej podstawy, określonej w ust. 2 albo 2b, lub w ust. 2e.

2j. Ubezpieczony, o którym mowa w ust. 2e, po zakończeniu roku kalendarzowego **w terminie miesiąca od upływu terminu do złożenia zeznania**, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, wpłaca kwotę stanowiącą różnicę między roczną składką na ubezpieczenie zdrowotne ustaloną od rocznej podstawy, określonej w ust. 2e, a sumą wpłaconych za poszczególne miesiące roku kalendarzowego składek na ubezpieczenie zdrowotne.

2k. Kwota, o której mowa w ust. 2j, wykazywana jest w dokumencie rozliczeniowym za miesiąc, w którym upływa termin złożenia zeznania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

2l. Dopłata następuje w terminie płatności składek za miesiąc, o którym mowa w ust. 2k.

2m. Zwrot kwoty, o której mowa w ust. 2i, następuje na wniosek składany wyłącznie w formie dokumentu **elektronicznego** za pomocą profilu informacyjnego utworzonego w systemie teleinformatycznym udostępnionym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym albo wykorzystując sposób potwierdzania pochodzenia oraz integralności danych udostępniony bezpłatnie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w systemie teleinformatycznym.

2n. Wniosek, o którym mowa w ust. 2m, może być złożony do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w bieżącym roku, w terminie miesiąca od upływu terminu do złożenia zeznania, o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, za rok poprzedni.

2o. Wniosek, o którym mowa w ust. 2m, złożony po terminie pozostawia się bez rozpoznania.

2z. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób prowadzących działalność pozarolniczą, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, które stosują opodatkowanie w formie karty podatkowej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dniu 1 stycznia danego roku.

2za. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pozostałych osób prowadzących działalność pozarolniczą wymienionych w art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, innych niż wskazane w ust. 2, 2e i 2z, osób współpracujących z osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą oraz osobami, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, stanowi kwota przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku kalendarzowego.

Zmiana PIT od 1.01.2022 r.

Art. 21 ust. 1 pkt 149 PIT wolny od podatku jest dodatek, o którym mowa w art. 16j ust. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2020 r. poz. 514, 567 i 1291).

art. 16j ust. 6-7 ww. ustawy: Lekarzowi odbywającemu szkolenie specjalizacyjne w trybie rezydenckim, odbywającemu staż, o którym mowa w art. 16f ust. 3 pkt 3, w innym powiecie niż powiat, w którym znajduje się miejsce wykonywania pracy wskazane w umowie o pracę na szkolenie specjalizacyjne, przysługuje na podstawie tej umowy dodatek do wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 16% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Dodatek, o którym mowa w ust. 6, jest finansowany w ramach środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Uwaga: Pesel dla cudzoziemca grzywna dla płatnika, Dziennik Gazeta Prawna z 31.05.2021 r.

Kierunki interpretacyjne i zmiany przepisów w związku z pandemią COVID

Art. 52l PIT: Limit zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1:

- 1) pkt 9a - w 2020 r. wynosi 3 000 zł; [zapomogi od związków zawodowych] [limit dotychczasowy 1000]
- 2) pkt 26 lit. b - w 2020 r. wynosi 10 000 zł; [zapomogi z tytułu indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci] [limit dotychczasowy 6 000]
- 3) pkt 67 - w 2020 r. i 2021 r. wynosi 2 000 zł; [ZFŚS] [limit dotychczasowy 1000]
- 4) pkt 78 lit. b - w 2020 r. i 2021 r. wynosi 3 000 zł. [dofinansowanie wypoczynku] [limit dotychczasowy 2000]

Zmiana od 1 grudnia 2020 r.

Art. 52l

Limit zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1:

- 1) pkt 9a - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 3 000 zł;
- 2) pkt 26 lit. b - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 10 000 zł;
- 3) pkt 67 - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego następującego po roku, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 2 000 zł;
- 4) pkt 78 lit. b - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego następującego po roku, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 3 000 zł.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 28.05.2021 r. (0113-KDIPT2-3.4011.23.2021.6.IR): „W przedmiotowej sprawie, jak wynika z opisu sprawy, Spółka **nie jest w stanie zindywidualizować świadczenia – nie może bowiem jednoznacznie określić, kto korzystał z wyżywienia, w jakiej ilości i jakiego rodzaju żywność faktycznie pobrał.** Przy czym istotne jest, aby niemożność ustalenia zindywidualizowanej wartości nieodpłatnych świadczeń uzyskanych przez osoby, z którymi Spółka planowała zawrzeć umowę zlecenie wynikała z obiektywnych przesłanek. W sytuacji bowiem gdy Spółka nie ma możliwości ustalenia wartości świadczenia przypadającego na konkretną osobę, nie sposób uznać, że osoba ta uzyskała przychód podlegający opodatkowaniu. (...) Mając na uwadze

powyższe, zapewnienie przez Spółkę wyżywienia w czasie odbywanej kwarantanny osobom, z którymi planowano zawrzeć umowy zlecenia, w sytuacji, gdy brak jest możliwości ustalenia wartości świadczenia przypadającego na konkretną osobę, nie stanowi dla tych osób przychodu z tytułu nieodpłatnych świadczeń, o którym mowa w art. 20 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Objaśnienia str. 46

„świadczenia pracodawcy polegające na ufundowaniu pracownikom maseczek, czy przyłbic, jak również polegające na sfinansowaniu testów na koronawirusa nie następują w interesie pracownika, a w interesie pracodawcy. Dostarczenie **środków ochronnych, czy wykonywanie testów** zapobiega niekontrolowanemu rozprzestrzenianiu się choroby, niweluje niepożądaną przez każdego pracodawcę absencję pracowników i jest istotne dla terminowego wywiązania się pracodawcy z zawartych kontraktów. W takim przypadku nie jest zatem rozpoznawany przychód po stronie pracownika”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 6.08.2020 r. (0114-KDIP3-2.4011.404.2020.2.JM): „Dostarczenie środków ochronnych zapobiega niekontrolowanemu rozprzestrzenianiu się choroby, niweluje niepożądaną przez każdego pracodawcę absencję pracowników i jest istotne dla terminowego wywiązania się pracodawcy z zawartych kontraktów. W takim przypadku nie jest zatem rozpoznawany przychód po stronie pracownika. W związku z powyższym, otrzymane przez personel Szpitala **środki higieny** nie stanowią nieodpłatnego świadczenia, bowiem jak Wnioskodawca w stanie faktycznym wskazał, Szpital otrzymuje od darczyńców darowizny, których przedmiotem są rzeczy ruchome – środki ochrony osobistej (**kremy do rąk, mydła**), w celu pomocy w realizacji zadań statutowych, w tym związanych ze zwalczaniem wskazanej choroby. Ponadto, przekazywanie pracownikom szpitala środków ochrony osobistej (kremy do rąk, mydła), ma charakter ogólnospołeczny, niewątpliwie ogranicza rozprzestrzenianie się wirusa i niweluje absencję personelu. Jest także istotne z punktu widzenia ciągłości realizacji zadań szpitala. Gdyby nie konieczność zapobiegania, przeciwdziałania i zwalczania COVID-19 personel takich środków higieny nie otrzymałby. Zatem należy przyjąć, że powyższe świadczenia zostały spełnione w interesie pracodawcy, a nie pracownika, wobec tego nie stanowią przychodu pracownika, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25.08.2020 r. (0113-KDIP2-3.4011.479.2020.1.RR) teza: jeżeli z przyczyn sanitarno-epidemiologicznych pracownik nie może przynosić do zakładu pracy własnych posiłków, posiłki zapewnione przez pracodawcę nie stanowią przychodu ze stosunku pracy.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21.05.2020 r. (0113-KDIP2-3.4011.344.2020.1.AC): „Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy, które zostały wprowadzone w związku z zagrożeniem epidemicznym oraz epidemią, Wnioskodawca przyjął rozwiązanie, zgodnie z którym część pracowników została zobowiązana do pracy zdalnej, podczas gdy pozostała część pracowników ma obowiązek kontynuować pracę w miejscu pracy. Pracownikom tym Wnioskodawca **zalecił dojazd do pracy samochodami prywatnymi**, w celu uchronienia ich przed zarażeniem wirusem SARS-CoV-2 oraz zapewnienia ciągłości pracy. Pracownicy **zobligowani zostali więc do korzystania z płatnych miejsc parkingowych**, zatem nie można mówić o dobrowolności przyjęcia świadczenia z tego tytułu. W odniesieniu do drugiego kryterium, również należy zgodzić się z Wnioskodawcą, że przyjęte rozwiązanie mające na celu skłonienie pracowników nieobjętych pracą zdalną, do **przemieszczania się w drodze do pracy samochodem prywatnym leży w ścisłym interesie Wnioskodawcy**. Pracownicy zmuszeni są do ponoszenia opłat parkingowych, co następuje w

wykonaniu uzasadnionych obecną sytuacją poleceń pracodawcy. Biorąc pod uwagę zakres zadań Wnioskodawcy, ich wagę dla interesu publicznego oraz bezwzględną konieczność zapewnienia ciągłości ich realizacji, przedmiotowe świadczenie na rzecz Pracowników leży w interesie Wnioskodawcy. Mając na uwadze powyższe regulacje prawne oraz stan faktyczny opisany we wniosku uznać należy, że zwroty Pracownikom kosztów opłat parkingowych, które są ponoszone przez nich w związku z wykonywaniem pracy, dokonywane w okresie stanu zagrożenia epidemicznego oraz stanu epidemii do czasu odwołania, **nie stanowią przychodu podatkowego Pracowników**”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1.02.2021 r. (0115-KDIT1.4011.851.2020.1.KK): „Wskazać w tym miejscu należy na art. 77 ustawy z 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. 2020 r. poz. 1086 z późn. zm.). Przepis ten wprowadził zmiany w przepisach ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1842) między innymi w odniesieniu do **pracy zdalnej**. Zgodnie z przyjętymi rozwiązaniami, na podstawie art. 3 pkt 1 ww. ustawy w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 3 miesięcy po ich odwołaniu, w celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania (praca zdalna). Jak stanowi art. 3 pkt 3 ww. ustawy wykonywanie pracy zdalnej może zostać polecone, jeżeli pracownik ma umiejętności i możliwości techniczne oraz lokalowe do wykonywania takiej pracy i pozwala na to rodzaj pracy. W szczególności praca zdalna może być wykonywana przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość lub dotyczyć wykonywania części wytwórczych lub usług materialnych. Co do zasady, jak wynika z art. 3 pkt 4 **narzędzia i materiały potrzebne do wykonywania pracy zdalnej oraz obsługę logistyczną pracy zdalnej zapewnia pracodawca, jednakże na podstawie art. 3 pkt 5 przy wykonywaniu pracy zdalnej pracownik może używać narzędzi lub materiałów niezapewnionych przez pracodawcę** pod warunkiem, że umożliwia to poszanowanie i ochronę informacji poufnych i innych tajemnic prawnie chronionych, w tym tajemnicy przedsiębiorstwa lub danych osobowych, a także informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. W sytuacji zlecenia pracy zdalnej, na podstawie ww. przepisów ustawy z 2 marca 2020 r., w związku z regulacją wynikającą z art. 3 pkt 4, zgodnie z którą obowiązkiem pracodawcy jest **zapewnienie pracownikowi narzędzi i materiałów potrzebnych do pracy zdalnej, po stronie pracownika, na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie powstanie z tego tytułu przychód**. Co istotne, **bez znaczenia pozostaje sposób zapewnienia narzędzi i materiałów, tj. czy nastąpi w formie rzeczowej czy też poprzez wypłatę świadczenia za używanie własnych materiałów i narzędzi pracownika**. Mając na uwadze powyższe regulacje w przypadku pracowników Wnioskodawcy, którzy pracę zdalną wykonują w związku z występowaniem zagrożenia epidemicznego, otrzymany zwrot kosztów zakupu niezbędnego do pracy sprzętu nie będzie skutkował powstaniem po ich stronie przychodów w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym osób fizycznych. W konsekwencji nie może mieć zastosowania przepis art. 21 ust. 1 pkt 13 ustawy. Równocześnie na Wnioskodawcy jako płatniku nie ciąży z tego tytułu obowiązki płatnika”.

Koszty uzyskania przychodów

<https://podatki.gazetaprawna.pl/artykuly/1497013,dojazdy-ustaly-ale-wyzsze-koszty-pozostaly.html>

Pracownik zamiejscowy ma prawo do kosztów podwyższonych w okresie pracy zdalnej.

PPK

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 30 października 2019 r. (0112-KDIL3-3.4011.382.2019.1.AM): „Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy o PPK – gromadzenie środków to przyjmowanie wpłat podstawowych, wpłat dodatkowych do PPK, wpłaty powitalnej, dopłat rocznych, wypłat transferowych, wpłat dokonanych w ramach konwersji lub zamiany, lub środków przekazanych przez likwidatora, o których mowa w art. 87 ust. 21, oraz zyski z inwestowania środków zgromadzonych w PPK. (...) **Wpłaty podstawowe oraz wpłaty dodatkowe do PPK finansowane przez podmiot zatrudniający stanowią przychód uczestnika PPK i podlegają opodatkowaniu w momencie dokonywania tych wpłat. Z kolei wpłaty podstawowe i wpłaty dodatkowe na PPK finansowane przez uczestnika PPK dokonywane są z wynagrodzenia po opodatkowaniu** (art. 27 ust. 9 ustawy o PPK). Nie wszystkie zatem przypadki przyjmowania środków na PPK określone w art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy o PPK jako „gromadzenie środków” powodują powstanie przychodu podlegającego opodatkowaniu dla uczestnika PPK. Dlatego też w art. 21 ust. 1 pkt 58c lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych zostały określone, jako zwolnione z opodatkowania, dochody osiągnięte z tytułu uczestnictwa w PPK w związku z gromadzeniem środków na rachunku w PPK przez uczestnika planu kapitałowego (a nie z tytułu gromadzenia). Takie brzmienie omawianego przepisu wskazuje, że zwolnienie obejmuje dochody uzyskane przez uczestnika PPK z tytułu inwestowania środków już zgromadzonych na PPK, a nie gromadzenia (wpłat na PPK). Mając powyższe na uwadze, należy zatem stwierdzić, że **podstawowe i dodatkowe wpłaty z tytułu uczestnictwa pracowników w pracowniczych planach kapitałowych finansowane przez Spółkę będą stanowić dla delegowanych pracowników przychód, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych**”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7.08.2020 r. (0113-KDWPT.4011.76.2020.3.JR): przychody pracownika z tytułu wpłat do Pracowniczych Planów Kapitałowych, w części finansowanej przez podmiot zatrudniający, zaliczane są do przychodów ze stosunku pracy tj. źródła przychodów – o którym mowa w art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W konsekwencji, na podmiocie zatrudniającym ciąży analogiczne obowiązki płatnika jak w stosunku do innych świadczeń wypłacanych pracownikom. **Przychód pracownika z tytułu wpłat na PPK przez podmiot zatrudniający powstanie w momencie postawienia środków pieniężnych do dyspozycji pracownikowi, czyli w przypadku wpłat na PPK jest to dzień wpłaty środków do wybranej instytucji finansowej prowadzącej PPK. Podmiot zatrudniający jest obowiązany do dokonania wpłat do wybranej instytucji finansowej finansowanych przez ten podmiot, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zastały obliczone. Wpłaty finansowane przez podmiot zatrudniający są obliczane w terminie wypłaty wynagrodzenia przez podmiot zatrudniający. Tak, więc przychód pracownika z tytułu otrzymania świadczenia w związku z jego uczestnictwem w PPK powstanie w miesiącu, w którym podmiot zatrudniający dokonał wpłat (sfinansowanych z jego środków) na rachunek pracownika w PPK.**

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21.04.2020 r. (0113-KDIPT2-2.4011.116.2020.1.DA): Skoro wpłaty na rachunek PPK, jak wynika z opisu stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego, dokonywane są przez Wnioskodawcę **w miesiącu, w**

którym nie następuje wypłata wynagrodzenia i nie ma żadnych innych płatności w pieniądzu dokonywanych przez Wnioskodawcę na rzecz byłego pracownika, tj. nie ma dochodu, z którego można byłoby dokonać stosowanego potrącenia □ Wnioskodawca (płatnik) nie pobiera zaliczki na podatek dochodowy od przedmiotowej wpłaty do PPK. Nie ma On bowiem faktycznych możliwości pobrania ww. zaliczki na podatek z dochodów byłego pracownika. Mając na uwadze przedstawiony stan faktyczny/zdarzenie przyszłe oraz powołane wyżej przepisy prawa, należy stwierdzić, że wskazana we wniosku wpłata ma związek ze stosunkiem pracy, który łączył Wnioskodawcę z byłym pracownikiem. Zatem, wpłaty dokonane, finansowane przez podmiot zatrudniający, stanowią przychód ze stosunku pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Wpłaty, które w ramach PPK finansowane są przez podmiot zatrudniający, stanowią przychód podlegający opodatkowaniu w momencie dokonywania tych wpłat. Jednocześnie wskazać należy, że Wnioskodawca **nie ma obowiązku pobierania zaliczki** na podatek dochodowy od dokonywanych wpłat do PPK na rzecz byłego pracownika, jeżeli nie jest w stanie pobrać zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od byłego pracownika nieuzyskującego dochodu w miesiącu dokonywania wpłat przez pracodawcę do PPK. Wnioskodawca jako płatnik obowiązany jest jedynie wykazać w rocznej informacji PIT-11 wartość przychodu z tytułu dokonania wpłaty do PPK, natomiast jako wysokość pobranej zaliczki z tego tytułu podać kwotę „0”. Były pracownik z kolei będzie obowiązany uwzględnić ten przychód w rocznym zeznaniu podatkowym składanym do urzędu skarbowego i od sumy uzyskanych w danym roku podatkowym dochodów zapłacić należny podatek.

Harmonogram czasowy (wpłata do PPK w miesiącu poboru), przykład:

5 kwietnia – wypłata wynagrodzenia za marzec, obliczenie zaliczki na PIT oraz składki pracownika (finansowanej przez pracodawcę) na PPK, wypłata wynagrodzenia,

20 kwietnia – wpłata składki pracownika (finansowanej przez pracodawcę) naliczonej za kwiecień do PPK – nowy przychód ze stosunku pracy za kwiecień – trudność (brak możliwości) poboru zaliczki

Harmonogram czasowy (wpłata do PPK w miesiącu następnym), przykład:

2 kwietnia – wypłata wynagrodzenia za marzec, obliczenie zaliczki na PIT oraz składki pracownika na PPK (finansowanej przez pracodawcę), wypłata wynagrodzenia,

2 maja – wpłata składki pracownika (finansowanej przez pracodawcę) naliczonej za kwiecień do PPK – nowy przychód ze stosunku pracy za maj

5 maja wypłata wynagrodzenia za kwiecień, sumowanie z innymi przychodami ze stosunku pracy (wpłatą do PPK dokonaną 2 maja), łączne obliczenie zaliczki

Przychody ze stosunku pracy. Różne zdarzenia prawne i gospodarcze

Abonamenty medyczne

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 30.04.2018 r. (0115-KDIT2-2.4011.98.2018.1.IL) teza: przychodem pomoc zdrowotna wypłacana na podstawie art. 72 ust. 1 ustawy z 26.01.1982 r. – Karta Nauczyciela.

Wykorzystywanie samochodu służbowego i przejazdów taksówkowe

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15.04.2019 r. (0114-KDIP3-3.4011.79.2019.1.JK2) **brak przychodu** w następującym stanie faktycznym: „Charakter pracy w Biurze wymaga częstego **przemieszczania się pracowników do różnych wyznaczonych przez pracodawcę miejsc pracy** położonych na terenie miasta i okolic. Dotyczy to w szczególności: C., którego operatorem jest Biuro, T. czy też R. oraz innych obiektów/miejsc w obrębie miasta, gdzie często odbywają się wydarzenia, których organizatorem lub współorganizatorem jest Biuro. Dodatkowo pracownicy mogą również podróżować do punktów informacyjnych których operatorem jest Biuro. Nierzadko zdarzają się sytuacje, w których pracownik **wykonuje swoje obowiązki do późnych godzin nocnych** (np. od godziny 20) lub **wczesnych godzin porannych** (przed rozpoczęciem pracy Biura np. 5 rano) oraz wraca z wyznaczonego miejsca pracy do domu zamawiając taksówkę. Dotyczy to w szczególności obowiązków służbowych wykonywanych przez pracownika w związku z wydarzeniami kulturalnymi organizowanymi przez Biuro. (...) Kierownik Działu Technicznego i Eksploatacji niekiedy jest **wzywany do obiektu późnymi godzinami wieczornymi** (np. po godzinie 19) lub **wczesnymi godzinami porannymi** (przed rozpoczęciem pracy Biura np. 5 rano) tj. po godzinach pracy, w nagłej sprawie np. przeciekający dach, awaria oświetlenia i podobne tego typu niedające się przewidzieć sytuacje, mające miejsce po godzinach pracy kierownika. Celem szybkiego dotarcia na miejsce, kierownik zamawia **taksówkę** i udaje się na miejsce awarii aby podjąć interwencję i rozwiązać problem”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 30.03.2020 r. (0113-KDIPT2-3.4011.30.2020.JŚ) **Brak przychodu** w następującym stanie faktycznym: „Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (dalej: Spółka, Wnioskodawca) zapewnia pracownikom pracującym w związku z poleceniem **pracy w nadgodzinach w porach nocnych** możliwość dotarcia do pracy lub/i powrotu do domu w ramach transportu zbiorowego **taksówkowego**. Dotyczy to sytuacji, w których pracownicy muszą stawić się w pracy w ramach zleconych nadgodzin o godzinie 4:00 nad ranem lub wykonują pracę w ramach zleconych nadgodzin do 24:00 lub 2:00 w nocy. (...) Pracownicy **wykonujący swoje obowiązki służbowe w godzinach nocnych w ramach swojego regularnego systemu czasu pracy nie korzystają z tego typu transportu**. Sporadycznie zdarza się również, że z transportu finansowanego przez Spółkę korzystają **inni pracownicy (głównie administracyjni)**, w każdym jednak przypadku jest to stricte związane ze zleconymi im przez pracodawcę obowiązkami (dotyczy to np. dojazdów na spotkanie u klienta lub wizyty u dostawcy)”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15.04.2019 r. (0114-KDIP3-3.4011.79.2019.1.JK2) **brak przychodu** w następującym stanie faktycznym: „Dyrektor Biura korzysta z powierzonego mu na podstawie umowy auta służbowego. Czasami zdarza się, że Dyrektor z różnych przyczyn musi zastąpić osobę która pierwotnie miała reprezentować Biuro np. na spotkaniu czy też konferencji. Taka nagła sytuacja powoduje często konieczność **dostosowania garderoby** do charakteru spotkania, konferencji, czy innego wydarzenia. Powoduje to konieczność szybkiego przemieszczenia się w godzinach pracy samochodem służbowym do domu Pani Dyrektor w celu zmiany garderoby na właściwą dla celów spotkania oraz udanie się samochodem służbowym na miejsce spotkania. Pojawiają się też inne **niespodziewane sytuacje**, które wymagają nagłego przybycia Dyrektora, w tym również sytuacje prewencyjne, które polegają na tym, że Dyrektor pojawia się na wieczornych

wydarzeniach kulturalnych w celu kontroli prawidłowości jego przebiegu oraz pracowników. W takich sytuacjach wykorzystywany jest samochód służbowy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23.01.2020 r. (0115-KDIT2.4011.51.2019.1.MD): „Dyrektor musi być w pełni **mobilny**, aby sprawnie nadzorować produkcję oraz bezzwłocznie reagować w sytuacjach kryzysowych. Mobilność czy pełna dyspozycyjność to niezbędne warunki prawidłowego wykonywania nałożonych na Dyrektora obowiązków służbowych. Stanowią one immanentną cechę każdego pracownika piastującego stanowisko kierownicze i służą maksymalizacji korzyści ekonomicznych po stronie Wnioskodawcy. Z całą pewnością możliwość wykorzystywania samochodu służbowego ułatwia wykonywanie obowiązków nałożonych na Dyrektora, biorąc pod uwagę ich zakres, sprawowaną funkcję oraz związane z tym wymagania odnośnie elastyczności, dyspozycyjności i mobilności. Dyrektor korzysta z samochodu wyłącznie w celach służbowych. Samochód jest **parkowany w miejscu wskazanym w upoważnieniu i nie jest używany do celów prywatnych**. Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że oddanie Dyrektorowi do dyspozycji samochodu służbowego i **wyznaczenie miejsca garażowania w miejscu zamieszkania Dyrektora**, nie skutkuje powstaniem po stronie pracownika przysporzenia majątkowego, o ile przejazdy z/do tego miejsca odbywają się wyłącznie w celach służbowych. W konsekwencji, dojazdy pracownika z miejsca zamieszkania, będącego jednocześnie miejscem garażowania samochodu, do miejsca realizacji obowiązków służbowych **nie będą generowały przychodu ze stosunku pracy**, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17.08.2018 r. (0114-KDIP3-3.4011.289.2018.2.PP) teza: refundacja przez pracownika pracodawcy wg stawek z art. 12 ust. 2a-2c (w celu braku powstania przychodu)

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 28.05.2020 r. (0115-KDIT2.4011.258.2020.1.MM): „Odnosząc powyższe regulacje prawne na grunt omawianej sprawy stwierdzić należy, że u pracowników, którzy **korzystają z samochodów służbowych dla celów prywatnych, przychód powstaje w przypadku, gdy odpłatność za korzystanie z tego samochodu jest niższa niż wartość ustalona na podstawie art. 12 ust. 2a i 2b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, bądź gdy pracownik korzysta z samochodu nieodpłatnie**. (...) Jednakże przychód z tytułu nieodpłatnych świadczeń/świadczeń częściowo odpłatnych po stronie pracownika **powstanie od momentu gdy pracownik otrzyma samochód do dyspozycji z możliwością jego wykorzystania do celów prywatnych, nie zaś w momencie sporządzenia stosownej umowy o korzystanie z samochodu służbowego do celów prywatnych**. (...) Pod pojęciem wykorzystywania użytym w art. 12 ust. 2a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych należy bowiem rozumieć pozostawienie samochodu służbowego do celów pracownika **bez względu na to, czy samochód ten jest czy też nie jest faktycznie wykorzystywany przez pracownika**. Samochód taki pozostając w dyspozycji pracownika, jest bowiem wyłączony z możliwości wykorzystania go do innych celów przez inne podmioty – pracodawcę czy też innych pracowników. Uznać więc należy, że pozostawienie pracownikowi do dyspozycji samochodu służbowego jest równoznaczne z jego wykorzystywaniem do celów prywatnych. (...) **wartości paliwa nie można zakwalifikować do ryczałtu, o którym mowa w art. 12 ust. 2a ustawy²**”.

Interpretacja Ogólna Ministra Finansów z 11.09.2020 r. (DD3.8201.1.2020): „Przyjmując zatem argumentację zawartą w jednolitej linii orzeczniczej sądów administracyjnych w

² Teza nieaktualna (zob. poniżej).

zakresie interpretacji art. 12 ust. 2a ustawy PIT, należy stwierdzić, że ryczałtowo określona w tym przepisie **wartość nieodpłatnego świadczenia obejmuje** ponoszone przez pracodawcę koszty związane z utrzymaniem i ogólnym użytkowaniem samochodu, przykładowo takie jak: **paliwo, ubezpieczenie, wymiana opon, bieżące naprawy, okresowe przeglądy**, które zakład pracy – jako właściciel samochodu – musi ponieść, aby samochód był sprawny i mógł uczestniczyć w ruchu drogowym. Używanie tak udostępnionego samochodu czasami wiąże się z dodatkowymi kosztami, takimi jak **opłaty parkingowe, czy opłaty za przejazdy autostradą, które nie mogą być uznawane za świadczenia objęte kwotą określoną w art. 12 ust. 2a** ustawy PIT. Ustawodawca wskazał bowiem wyraźnie, że chodzi o świadczenie związane z wykorzystaniem samochodu służbowego (czy z oddaniem do używania – bezpłatnie – dla celów prywatnych), a nie wszelkimi pochodnymi kosztami związanymi z podróżą samochodem udostępnionym do wykorzystywania w celach prywatnych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19.04.2018 r. (0113-KDIP2-3.4011.80.2018.2.AC): „**nie sposób uznać**, że wartość pieniężną świadczenia z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych przez **Członka Zarządu** zatrudnionego na podstawie umowy o świadczenie usług zarządzania należy ustalić zgodnie z art. 12 ust. 2a-2b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W tym przypadku mają bowiem zastosowanie ogólne zasady ustalania wartości pieniężnej świadczeń uregulowane w art. 11 ww. ustawy. (...) wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych nie obejmuje kosztów zakupu paliwa, lecz obejmuje wyłącznie koszty Wnioskodawcy wynikające z udostępnienia Członkom Zarządu samochodu służbowego do celów prywatnych, a w związku z tym również koszty eksploatacyjne takie jak koszty ubezpieczenia, bieżące naprawy, przeglądy, wymianę części eksploatacyjnych, np. wymiana opon, do których poniesienia Wnioskodawca jest zobowiązany niezależnie od tego czy Członkowie Zarządu będą wykorzystywali samochód służbowy do celów prywatnych czy też nie. Używanie tak udostępnionego samochodu wiąże się jednak z dodatkowymi kosztami, podobnie jak w sytuacji gdy samochód jest np. wypożyczany. Te koszty to m.in. koszty zużytego paliwa. W odniesieniu do zużytego przez Członków Zarządu paliwa do przejazdów do celów prywatnych, którego koszt nabycia pokryła Spółka, należy wskazać, że **wartość tego paliwa stanowi – odrębny** od przychodów z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych – opodatkowany **przychód** Członków Zarządu z działalności wykonywanej osobiście, w wysokości ustalonej zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, podlegający doliczeniu do pozostałych przychodów”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11.02.2020 r. (0114-KDIP3-2.4011.587.2019.1.JK3): „pojemność silnika wynosi 0 i mieści się w przedziale do 1600 cm3 należy przyjąć, że wartość pieniężna nieodpłatnego świadczenia przysługującego pracownikowi z tytułu wykorzystania samochodu służbowego, będącego samochodem elektrycznym do celów prywatnych będzie wynosić 250 zł”.

Pożyczki

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19.03.2019 r. (0114-KDIP3-3.4011.6.2019.2.JK2): „W sytuacji, gdy zakład pracy **nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek**, a zasady udzielania tych pożyczek stosowane są według **jednolitych reguł wobec wszystkich pracowników**, wówczas brak jest podstaw do zakwalifikowania niezapłaconych odsetek z umowy pożyczki nieoprocenowanej lub

niskooprocentowanej jako przychodu ze stosunku pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 12.06.2019 r. (0114-KDIP3-2.4011.248.2019.1.LZ): „w przypadku **umorzenia pożyczki po śmierci pożyczkobiorcy**, wartość umorzonej pożyczki stanowi podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych **przychód spadkobierców, którzy przejęli obowiązki dłużnika**. (...) w przypadku umorzenia pożyczki za życia pożyczkobiorcy wartość umorzonej pożyczki stanowi jego przychód. Jeśli umorzenie pożyczki następuje po śmierci pożyczkobiorcy, a w regulaminie lub w umowie o udzielenie pożyczki zawarto zapis o obowiązku uregulowania niespłaconych rat pożyczki przez spadkobierców po śmierci pożyczkobiorcy, to udzielona pożyczka umorzona zostaje spadkobiercy. W tej sytuacji przychód w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskuje spadkobierca, przejmujący obowiązki dłużnika. Zatem, w przypadku, gdy po śmierci pożyczkobiorcy, dochodzi do umorzenia pożyczki spadkobiercy, który przejął obowiązki dłużnika, u tego spadkobiercy powstaje przychód w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przychód ten odpowiada wartości umorzonej pożyczki lub jej części. Natomiast wyłącznie w sytuacji, **gdy żadne zapisy nie precyzują obowiązku uregulowania niespłaconych rat pożyczki** przez spadkobiercę, a udzielona pożyczka umarzana jest zmarłemu pracownikowi, na pracodawcy **nie ciąży obowiązki płatnika** z przedmiotowego tytułu w stosunku do spadkobierców zmarłego pracownika”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21.08.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.181.2019.2.ŁS): „**Umorzenie pożyczki** nastąpiło w wyniku **uznaniowej decyzji** podmiotu uprawnionego do dokonywania umorzeń i miało charakter fakultatywny, a nie obligatoryjny, zależało bowiem od organu decyzyjnego tj. komisji do spraw przyznawania pomocy finansowej na cele mieszkaniowe. Mąż zmarłej byłej pracownicy Wnioskodawcy przez kilka miesięcy spłacał raty pożyczki, ponieważ zaciągnięte zobowiązanie nie wygasło z chwilą śmierci emerytki. W uzupełnieniu Wnioskodawca wskazał, że zobowiązanie nie wygasło, ponieważ ani w Regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, ani w umowie pożyczki nie ma zapisów, że pożyczka automatycznie wygasa czy jest umarzana z chwilą śmierci pożyczkobiorcy (emeryta). Obowiązek spłaty pożyczki przeszedł na spadkobierców (męża zmarłej emerytki, małoletnie dzieci), którzy przejęli obowiązki dłużnika. Jednocześnie **w ww. Regulaminie oraz umowie pożyczki nie ma zapisów** o obowiązku uregulowania niespłaconych rat pożyczki po śmierci pożyczkobiorcy przez współmałżonka lub innych spadkobierców lub poręczycieli. Mając na uwadze powyższe przepisy prawa oraz przedstawiony opis stanu faktycznego, stwierdzić należy, że wartość umorzonej przez Wnioskodawcę pożyczki zaciągniętej przez spadkodawcę (emerytkę) ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych **stanowi dla spadkobierców przychód** z innych źródeł, o którym mowa w **art. 10 ust. 1 pkt 9** w związku z art. 20 ust. 1 komentowanej ustawy”.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 26.05.2011 r. (IPPB4/415-222/11-2/MP): w przypadku umorzenia udzielonych przez pracodawcę pożyczek na sfinansowanie celów mieszkaniowych, to pracodawca podejmuje decyzję o umorzeniu pożyczki, a pracownik (dłużnik) wyraża wolę skorzystania z umorzenia. Skoro zatem charakter "pieniężny" sugeruje swobodne dysponowanie środkami płatniczymi, to uprawnione jest stwierdzenie, że umorzenie pożyczki nie ma charakteru świadczenia pieniężnego, ponieważ umorzenie nie polega na wypłaceniu pracownikowi określonej kwoty w pieniądzu, którą może on swobodnie dysponować. Oznacza to, że świadczenie polegające na umorzeniu pożyczki przeznaczonej na sfinansowanie celów mieszkaniowych, jakkolwiek stanowi przysporzenie dla pracownika, to

wbrew twierdzeniu Wnioskodawcy **nie jest świadczeniem pieniężnym korzystającym ze zwolnienia, o którym mowa art. 21 ust. 1 pkt 67 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.**

Zwolnienia przedmiotowe

Ubiory służbowe

Art. 21 ust. 1 pkt 10 PIT: „wolna od podatku jest wartość ubioru służbowego (umundurowania), jeżeli jego używanie należy do obowiązków pracownika, lub ekwiwalentu pieniężnego za ten ubiór”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26.09.2018 r. (0112-KDIL3-1.4011.313.2018.3.AMN): „wolna od podatku dochodowego jest wartość ubioru służbowego, ale jedynie w sytuacji, gdy pracownik **obowiązany jest do używania takiego ubioru**. Pracodawca może podjąć decyzję o używaniu przez pracownika stosownej odzieży służbowej – reprezentacyjnej, ale odzież taka musi spełniać określone wymogi. (...) W przypadku określenia „ubiór służbowy” ustawodawca ani w przepisach prawa podatkowego, ani w innych aktach prawnych nie sprecyzował jego zakresu znaczeniowego. Tym samym, wykładni omawianego przepisu należy dokonywać w oparciu o językowe znaczenie słów „ubiór” i „służbowy”. Internetowy słownik języka polskiego (www.sjp.pwn.pl) określa mianem „ubrania” – „wszystko to, co służy do okrycia ludzkiego ciała; też: jedna z tych rzeczy”, „służbowy” – „dotyczący pracy w jakiejś instytucji, w wojsku itp.; należny komuś z tytułu pracy”. Wobec powyższego uznać należy, że odzież służbowa to specjalna odzież (lub elementy tej odzieży) noszona tylko w związku z wykonywaną pracą, której charakter powinien **uniemożliwiać wykorzystywanie jej do celów osobistych**, np. mundur, odzież robocza charakterystyczna dla firmy poprzez **barwę, krój, logo** itp. W świetle powyższego, aby uznać dany strój za ubiór służbowy muszą zostać spełnione dwa warunki: jego noszenie jest obowiązkiem pracownika, musi posiadać charakterystyczne cechy (np. charakterystyczny krój i kolor, naszyte logo firmy itp.) – tj. tak zindywidualizowane elementy, przez które odzież ta traci przymiot odzieży o charakterze osobistym.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 2.02.2017 r. (1462-IPPB4.4511.1289.2016.1.JK3) teza: korzystanie z ubioru w drodze do pracy objęte zwolnieniem

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5.04.2017 r. (1462-IPPB4.4511.171.2017.1.LZ) teza: korzystanie z ubioru przez zleceniobiorcę w trakcie wykonywania umowy nie jest przychodem

Świadczenia BHP

Art. 21 ust. 1 pkt 11 PIT: „wolne od podatku są świadczenia rzeczowe i ekwiwalenty za te świadczenia, przysługujące na podstawie przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, jeżeli zasady ich przyznawania wynikają z odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw”.

(analogicznie zob. art. 21 ust. 1 pkt 11a dotyczący stosunku służbowego)

Okulary do pracy przed monitorem; zob. interpretacja ogólna Ministra Finansów z 16.03.2011 r. (DD3/033/30/CRS/11/95) tezy: zwolnienie obejmuje okulary i szkła kontaktowe (w razie zalecenia lekarza), faktura zakupowa może być wystawiona na pracownika lub pracodawcę

Interpretacja Ministra Finansów z 9.06.2014 r. (DD3/033/151/MCA/14/RD-53224/14) teza: okulary wydane w wyniku wcześniejszych badań BHP są zwolnione od podatku

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 19.09.2016 r. (IPPB4/4511-720/16-2/MS) teza: wydanie pracownikom socjalnym i asystentom rodziny odzieży wolne od podatku

Art. 207 § 2 Kp: „Pracodawca jest obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki. W szczególności pracodawca jest obowiązany:

3) reagować na potrzeby w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dostosowywać środki podejmowane w celu doskonalenia istniejącego poziomu ochrony zdrowia i życia pracowników, biorąc pod uwagę zmieniające się warunki wykonywania pracy;

Art. 222 (1) Kp: „§ 1 W razie zatrudniania pracownika w warunkach narażenia na działanie szkodliwych czynników biologicznych pracodawca stosuje wszelkie dostępne środki eliminujące narażenie, a jeżeli jest to niemożliwe - ograniczające stopień tego narażenia, przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki”.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie szkodliwych czynników biologicznych dla zdrowia w środowisku pracy oraz ochrony zdrowia pracowników zawodowo narażonych na te czynniki

Interpretacja Ministra Finansów z 4.08.2015 r. (DD3.8222.2.191.2015.CRS) szczepienie pracowników socjalnych przeciw wirusowemu zapaleniu wątroby nie jest opodatkowane w wyniku zastosowania art. 20 ust. 3 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 16.02.2017 r. (1462-IPPB2.4511.768.2016.1.MG) teza: ponieważ spółka nie była obowiązana szczepić przeciwko grypie, wartość szczepienia jest przychodem pracowników

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 18.12.2017 r. (0113-KDIPT2-3.4011.325.2017.2.DS) teza: w stosunku do placówki medycznej zastosowano rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie szkodliwych czynników biologicznych dla zdrowia w środowisku pracy oraz ochrony zdrowia pracowników zawodowo narażonych na te czynniki i objęto szczepienia przeciwko grypie zwolnieniem

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1.12.2020 r. (0113-KDIPT2-2.4011.747.2020.1.AKU) brak przychodu w stanie faktycznym: Wnioskodawca zamierza, w związku z panującą epidemią, sfinansować szczepienie pracowników przeciw grypie. Szczepienia dostępne będą dla wszystkich pracowników, którzy wyrażą chęć skorzystania i sfinansowane zostaną ze środków obrotowych Wnioskodawcy. Decyzja o sfinansowaniu szczepień wynika z pojawiających się przypadków zachorowań na koronawirusa wśród pracowników a także specyfiki wykonywanej pracy, skutkującej zwiększonym ryzykiem infekcji (duża liczba zatrudnionych – ok. 1,5 tys. osób w budynku, wieloosobowe pokoje biurowe, kontakty z interesantami zewnętrznymi, konieczność odbywania licznych podróży służbowych). Przeprowadzenie szczepień przeciw grypie, szczególnie w okresie epidemii, jest rekomendowane przez Głównego Inspektora Sanitarnego i Konsultanta Krajowego w dziedzinie Zdrowia Publicznego. Jak wskazuje GIS, z danych naukowych wynika, że osoby, które zaszczepią się na grypę, mogą być bardziej odporne lub łagodniej przechodzić

koronawirusa, zaś zakażenie wirusem grypy może przyczyniać się do zwiększenia ryzyka infekcji SARS-CoV-2. Przeprowadzenie szczepień podyktowane jest interesem pracodawcy, który dąży do ograniczenia absencji chorobowej wśród pracowników, a także wykonuje obowiązki ustawowe z zakresu zapewnienia bezpiecznych warunków wykonywania pracy. Stosownie bowiem do art. 207 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r., poz. 1320, ze zm.) pracodawca ma obowiązek chronić zdrowie i życie pracowników, przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki, w tym jest zobowiązany reagować na potrzeby w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dostosowywać środki podejmowane w celu doskonalenia istniejącego poziomu ochrony zdrowia i życia pracowników biorąc pod uwagę zmieniające się warunki wykonywania pracy.

Rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 2 grudnia 2020 r. w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od wartości nieodpłatnych świadczeń z tytułu szczepień ochronnych przeciw grypie (Dz. U. z 2020 r. poz. 2174).

§ 1. Zarządza się zaniechanie poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od wartości nieodpłatnych świadczeń z tytułu szczepień ochronnych przeciw grypie, stanowiących u podatników tego podatku przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1, art. 13 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (...).

§ 2. 1. Świadczenie, o którym mowa w § 1, obejmuje koszt badania kwalifikacyjnego, szczepionki, przeprowadzenia szczepienia i konsultacji specjalistycznej.

2. Jeżeli świadczenie, o którym mowa w § 1, wchodzi w skład pakietu usług medycznych o szerszym zakresie niż wymieniony w ust. 1, zaniechanie, o którym mowa w § 1, ma zastosowanie do wartości świadczenia do wysokości nieprzekraczającej 100 zł w roku podatkowym.

§ 3. Zaniechanie, o którym mowa w § 1, ma zastosowanie do dochodów (przychodów) uzyskanych w okresie od dnia 1 marca 2020 r. do końca miesiąca, w którym odwołano ogłoszony na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stan epidemii w związku z COVID-19.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 18 grudnia 2020 r. (0115-KDIT2.4011.642.2020.2.RS): na podstawie art. 63 ust. 3 w związku z art. 100 ust. 1 pkt 3 ustawy o pracy na morzu, szczególnych ustawowych przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, przysługuje marynarzom wykonującym obowiązki zawodowe na statkach niekonwencyjnych pełniących stałe pogotowie ratownicze, prawo do bezpłatnego wyżywienia. Jednakże przepis ten nie daje prawa do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego w zamian za to wyżywienie. W przedmiotowej sprawie świadczenia pieniężne otrzymywane przez Wnioskodawcę na pokrycie wyżywienia **nie stanowią więc dla Niego uprawnienia wynikającego wprost z przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy**. Poza tym, zasady ich przyznawania nie wynikają z odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw. Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że wypłacana kwota na pokrycie wyżywienia otrzymywana przez Wnioskodawcę, nie korzysta ze zwolnienia od podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 11

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Bydgoszczy z 17.07.2014 r. (ITPB2/415-433/14/RS): przyznany pracownikom ekwiwalent pieniężny za pranie odzieży roboczej i umundurowania stanowi dla nich przychód ze stosunku pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Jednocześnie w sytuacji, gdy ekwiwalent za pranie odzieży roboczej osób na wyszczególnionych w zarządzeniu wójta stanowiskach

pracy: sprzątaczką, archiwistą, kierowcę samochodu osobowego, robotnik gospodarczy, konserwator został przyznany zgodnie z przepisami bhp, jest zwolniony z podatku dochodowego stosownie do art. 21 ust. 1 pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w związku z tym Wnioskodawca jako płatnik nie jest obowiązany do pobrania zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Natomiast prawo do ekwiwalentu za pranie stroju mundurowego pracowników straży gminnej jak również zasady jego przyznawania nie wynikają z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, zatem nie korzysta on z ww. zwolnienia przedmiotowego i podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19.12.2018 r. (0113-KDIP2-3.4011.572.2018.ID) teza: możliwość ustalenia wysokości ekwiwalentu za pranie na podstawie cen rynkowych

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9.07.2018 r. (0114-KDIP3-3.4011.235.2018.2.MP) zastosowanie zwolnienia w stanie faktycznym „Pracodawca, w formie zarządzenia ustalił, że za używanie własnej odzieży i obuwia pracownikom wypłacany będzie ekwiwalent pieniężny, w wysokości odpowiadającej równowartości odzieży i obuwia roboczego, wyliczonego w tabeli. Naliczenie i wypłata ekwiwalentu za używanie własnej odzieży i obuwia będzie następowało w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, z góry, w kwotach częściowych proporcjonalnie do okresu użytkowania. Naliczenie i wypłata ekwiwalentu za używanie własnej odzieży i obuwia za rok 2018 nastąpi w terminie do dnia 31 grudnia 2018 r. - wtedy również nastąpi po raz pierwszy naliczenie i wypłata ekwiwalentów na podstawie opisanych zasad. Pracodawca nie zapewnia prania odzieży. Za pranie odzieży roboczej lub używanie własnej odzieży będzie przysługiwał ekwiwalent pieniężny obejmujący **koszty energii elektrycznej, zużytej wody, amortyzację sprzętu AGD i koszt proszku do prania**. Pracodawca przyjął stałą stawkę za jedno pranie odzieży w kwocie 4,00 zł oraz maksymalną liczbę prań tej odzieży w stosunku rocznym w liczbie 24 prań. Obliczenie kwoty przysługującego ekwiwalentu ustala się według następującego wzoru: (stawka za pranie * liczba prań w roku * liczba m-cy faktycznie przepracowanych) : 12 miesiąc faktycznie przepracowany - miesiąc w którym pracownik przepracował więcej niż 10 dni roboczych”.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu z 3.02.2011 r. (ILPB2/415-1234/10-2/TR) teza: zwolnienie BHP dotyczy osób wymienionych w art. 304 Kp, ale nie obejmuje kosztów badań

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25.01.2019 r. (0113-KDIP2-3.4011.570.2018.2.IS): „W świetle ww. przepisu pracodawca jest zobowiązany zapewnić bezpieczne i higieniczne warunki pracy również osobom, z którymi łączy go inny stosunek prawny niż umowa o pracę, np. Kontrakt **menedżerski**. Jednocześnie przepis nie rozstrzyga, w jaki sposób zostanie ten obowiązek zrealizowany. Obowiązki pracodawcy związane z przepisami bhp wobec osób, które świadczą pracę na podstawie zawartych umów o charakterze cywilnoprawnym są zatem takie same, jak wobec osób, które pozostają z nim w stosunku pracy. Zatem obowiązek zapewnienia pracownikom bezpiecznych i higienicznych warunków pracy nie ogranicza się jedynie do osób świadczących pracę na podstawie stosunku pracy, ale dotyczy również osób świadczących pracę na innej podstawie niż stosunek pracy, jeżeli praca ta jest wykonywana w zakładzie pracy lub w miejscu określonym przez pracodawcę. (...) otrzymane przez Zarządzającego, w wyniku realizacji ustawowego obowiązku zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pracy – świadczenia rzeczowe w postaci **pokrycia kosztów szkoleń**

z zakresu bhp, wstępnych i okresowych badań lekarskich, ekwiwalentów za zakup i pranie odzieży okularów korekcyjnych stanowią przychód Zarządzającego z działalności wykonywanej osobiście, jednakże **podlegający zwolnieniu** z opodatkowania na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Tym samym, na Wnioskodawcy nie będą ciążyły obowiązki płatnika z powyższego tytułu”.

Art. 21 ust. 1 pkt 11b PIT: „wolna od podatku jest wartość otrzymanych przez pracownika od pracodawcy bonów, talonów, kuponów lub innych dowodów uprawniających do uzyskania na ich podstawie posiłków, artykułów spożywczych lub napojów bezalkoholowych, w przypadku gdy pracodawca, mimo ciążącego na nim obowiązku wynikającego z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, nie ma możliwości wydania pracownikom posiłków, artykułów spożywczych lub napojów bezalkoholowych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 28.12.2018 r. (0113-KD IPT2-3.4011.552.2018.3.SJ) teza: brak zastosowania art. 21 ust. 1 pkt 11b, jeżeli pracodawca nie ma kontroli nad rodzajem posiłków wydawanych za kupony (powinny odpowiadać stricte posiłkom profilaktycznym)

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11.03.2019 r. (0115-KD IT2-2.4011.432.2018.4.ENB) opis procedury realizacji bonów pozwalającej na zastosowanie art. 21 ust. 1 pkt 11b

Ekwiwalenty za majątek własny pracownika

Art. 21 ust. 1 pkt 13 PIT: „wolne od podatku są ekwiwalenty pieniężne za używane przez pracowników przy wykonywaniu pracy narzędzia, materiały lub sprzęt, stanowiące ich własność”.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 14.07.2016 r. (IPPB2/4511-401/16-3/MK1) teza: możliwość jednorazowej wypłaty ekwiwalentu za okres 2 lat

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 29.08.2012 r. (IBPBII/1/415-560/12/BJ) teza: zastosowanie zwolnienia w przypadku wykorzystywania przez pracowników materiałów biurowych

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11.01.2018 r. (0113-KD IPT3.4011.365.2017.1.KSM) teza: brak zastosowania art. 21 ust. 1 pkt 13 w stosunku do samochodu

Analogicznie: Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 31.01.2020 r. (0115-KD IT2.4011.73.2019.1.RS)

Interpretacja Ministra Finansów z 29.10.2010 r. (DD3/033/166/IMD/09/PK-1320) teza: zastosowanie zwolnienia do abonamentu internetowego

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10.06.2021 r. (0112-KD IL2-1.4011.315.2021.1.MKA): „Wypłata ekwiwalentu ma nastąpić w czerwcu 2021 r. z zachowaniem następujących zasad:

ekwiwalent zostanie wypłacony w pieniądzu,

kwota ekwiwalentu zostanie skalkulowana w taki sposób by odpowiadała rzeczywiście poniesionym przez pracownika wydatkom, tak by jasno wykazać, że zachodzi racjonalny

związek pomiędzy kwotą wypłaconą pracownikowi a wartością używanych dla celów pracodawcy narzędzi, materiałów lub sprzętu należących do pracownika oraz stopniem zużycia rzeczy dokonanego w trakcie tego używania,

narzędzia, materiały lub sprzęt stanowią własność pracownika,

narzędzia, materiały lub sprzęt należące do pracownika są, były i będą wykorzystywane przy wykonywaniu pracy na rzecz pracodawcy,

pracownik nie musi okazywać pracodawcy faktur, rachunków lub paragonów potwierdzających dokonanie zakupu.

(...) Niewątpliwie zatem w przypadku pracowników świadczących telepracę, której wykonywanie w tej formie nie jest spowodowane szczególną sytuacją, jaką jest np. stan epidemii, wypłacony ekwiwalent na zakup wyposażenia stanowiska pracy będzie stanowił przychód pracownika, którego źródłem jest art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przychód ten może być jednak zwolniony z podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 13 tej ustawy (...) Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że w sytuacji gdy ekwiwalent spełniać będzie wskazane przesłanki, a więc będzie wypłacany w pieniądzu i będzie odpowiadał rzeczywiście poniesionym przez pracownika wydatkom, tak by jasno wykazać, że zachodzi racjonalny związek pomiędzy kwotą wypłaconą pracownikowi a wartością używanych dla celów pracodawcy narzędzi, materiałów lub sprzętu należących do pracownika oraz stopniem zużycia rzeczy dokonanego w trakcie tego używania, które stanowiąc będą jego własność oraz będą wykorzystywane przez pracownika do wykonywania pracy na rzecz pracodawcy, to wypłacany jednorazowo ekwiwalent będzie zwolniony od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 13 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacje COVID

Art. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych: „W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 3 miesięcy po ich odwołaniu, w celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania (praca zdalna). (...) Narzędzia i materiały potrzebne do wykonywania pracy zdalnej oraz obsługę logistyczną pracy zdalnej zapewnia pracodawca”.

Odpowiedź MF na pytanie prasowe Dziennik Gazeta Prawna z 28.09.2020 r. Ekwiwalent pracy zdalnej bez PIT, teza: rekompensata za zużytą wodę i prąd oraz używanie własnych sprzętów bez podatku.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 grudnia 2020 r. (0113-KDIPT2-3.4011.725.2020.2.KS): W niniejszej sprawie odrębnego rozpatrzenia wymagają wynikające ze stanu faktycznego **trzy sytuacje**, dotyczące zwrotu kosztów zakupu krzesła: zwrot, który dotyczy pracowników wykonujących **telepracę**; zwrot, który dotyczy pracowników pracujących zdalnie incydentalnie; zwrot, który dotyczy pracowników **pracujących zdalnie w okresie stanu zagrożenia epidemicznego**. (...) Zatem wypłacony dla pracowników świadczących telepracę zwrot kosztów zakupu krzesła będzie stanowił dla nich przychód, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to **przychód podlega zwolnieniu** z opodatkowania na podstawie **art. 21 ust. 1 pkt 13** ww. ustawy przy spełnieniu ww. warunków. Powyższe dotyczy również pracowników **świadczących incydentalnie pracę w formie zdalnej**, jednakże należy wziąć pod uwagę fakt, że ekwiwalent za używanie własnego krzesła w tym przypadku, powinien uwzględniać faktyczny czas pracy świadczonej w formie zdalnej, bowiem tylko w tym czasie pracownik wykorzystuje do pracy własny sprzęt. (...) w przypadku pracowników, którzy **wykonują pracę**

zdalną w związku z występowaniem zagrożenia epidemicznego, otrzymany zwrot kosztów zakupu krzesła **nie będzie skutkował powstaniem po ich stronie przychodów** w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, a w konsekwencji na Wnioskodawcy nie będą ciążyły w tym zakresie obowiązki płatnika”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 grudnia 2020 r. (0115-KDIT2.4011.739.2020.1.RS): Wnioskodawca rozważa wypłatę dodatkowych świadczeń dla pracowników w postaci **ekwiwalentu za korzystanie z prywatnego łącza internetowego oraz zwiększonego zużycia energii elektrycznej oraz ogrzewania**. Ekwiwalent wypłacany będzie w formie zryczałtowanej, **uśrednionej kwoty, w przedziale 100-150 zł miesięcznie pod warunkiem, że pracownik co najmniej 60% swojego wymiaru czasu pracy będzie pracował zdalnie**. Pracownicy nie będą zobligowani do przedstawiania faktur od zewnętrznych dostawców Internetu oraz prądu a także kalkulacji faktycznego zużycia energii elektrycznej. Organizacja pracy zdalnej w opisanym powyżej trybie oraz wypłata ekwiwalentu będzie trwała maksymalnie do 3 miesięcy po odwołaniu stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii w Polsce. Mając na uwadze powołane przepisy prawa oraz opisanie zdarzenie stwierdzić należy, że wypłacone przez Wnioskodawcę kwoty ekwiwalentu za zużycie Internetu i energii elektrycznej pracownikom wykonującym pracę zdalną nie będą stanowiły przychodu ze stosunku pracy.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16.03.2021 r. (0114-KDIP3-2.4011.810.2020.2.AK): Wnioskodawca planuje przyznać pracownikom będącym na pracy zdalnej regulowaną ustawą COVID, oraz pracownikom świadczącym telepracę regulowaną przepisami Kodeksu pracy, następujące świadczenia:

świadczenie za prąd,

świadczenie za Internet,

świadczenie na doposażenie miejsca pracy na potrzeby zgodności z BHP.

Dokonując wyliczenia kwot świadczeń planowanych do przyznania pracownikom, Wnioskodawca przyjął następujące założenia:

świadczenie za prąd – wysokość została ustalona z wykorzystaniem danych posiadanych przez Wnioskodawcę, a tym samym wyliczenia oparte zostały na rzeczywistych, aczkolwiek historycznych, danych obrazujących zużycie prądu podczas świadczenia pracy przez pracowników, co znalazło swoje ujęcie w wyniku finansowym Wnioskodawcy. Obliczenia zostały dokonane w oparciu o prowadzony u Wnioskodawcy projekt „Stanowisko przyszłości”.

świadczenie za Internet – wysokość świadczenia oparta została na poziomie kosztu miesięcznego abonamentu obowiązującego u Wnioskodawcy, uzależnionego od limitu transferu danych,

świadczenie na doposażenie miejsca pracy na potrzeby zgodności z przepisami BHP – wysokość została oszacowana na podstawie średnich cen dokonywanych nabyć przez Wnioskodawcę mebli biurowych, których koszt nabycia obejmuje także transport oraz ubezpieczenie.

W niniejszej sprawie odrębnego rozpatrzenia wymagają wynikające z przedstawionego zdarzenia przyszłego następujące sytuacje:

świadczenia przyznane pracownikom będącym na pracy zdalnej, regulowanej ustawą COVID,

świadczenia przyznane pracownikom świadczącym telepracę, regulowaną przepisami Kodeksu pracy.

Odnosząc się do sytuacji Nr 1, tj. świadczeń przyznanych pracownikom będącym na pracy zdalnej, regulowanej ustawą COVID, należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem,

przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374), w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 3 miesięcy po ich odwołaniu, w celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania (praca zdalna). W myśl art. 3 ust. 3 ww. ustawy, wykonywanie pracy zdalnej może zostać polecane, jeżeli pracownik ma umiejętności i możliwości techniczne oraz lokalowe do wykonywania takiej pracy i pozwala na to rodzaj pracy. W szczególności praca zdalna może być wykonywana przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość lub dotyczyć wykonywania części wytwórczych lub usług materialnych. Narzędzia i materiały potrzebne do wykonywania pracy zdalnej oraz obsługę logistyczną pracy zdalnej zapewnia pracodawca (art. 3 ust. 4 ww. ustawy). Stosownie do art. 3 ust. 5 ustawy, przy wykonywaniu pracy zdalnej pracownik może używać narzędzi lub materiałów niezapewnionych przez pracodawcę pod warunkiem, że umożliwia to poszanowanie i ochronę informacji poufnych i innych tajemnic prawnie chronionych, w tym tajemnicy przedsiębiorstwa lub danych osobowych, a także informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Z powyższych przepisów wynika m.in., że narzędzia i materiały potrzebne do wykonywania pracy zdalnej oraz obsługę logistyczną pracy zdalnej ma zapewnić pracodawca. Przy czym przepis ten pozostawia pracodawcy swobodę co do sposobu zapewnienia pracownikowi pracującemu zdalnie narzędzi i materiałów potrzebnych mu do wykonywania tej pracy. Zapewnienie to może mieć zatem charakter rzeczowy, poprzez wyposażenie stanowiska pracy w narzędzia i materiały, jak i wypłatę świadczenia za używanie własnych materiałów i narzędzi pracownika. Niezależnie od formy zapewnienia przez pracodawcę narzędzi i materiałów potrzebnych pracownikowi do wykonywania pracy zdalnej, na gruncie przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, otrzymane przez pracownika świadczenia, nie stanowią jego przychodu w rozumieniu tej ustawy. Analogicznie jak ekwiwalent wypłacany za zwiększone zużycie energii elektrycznej czy wody, co jest naturalną konsekwencją pracy w domu. Mając na uwadze powołane przepisy prawa oraz opisane zdarzenie stwierdzić należy, że w sytuacji zlecenia pracy zdalnej, na podstawie ww. przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 r., w związku z regulacją wynikającą z art. 3 ust. 4, zgodnie z którą obowiązkiem pracodawcy jest zapewnienie pracownikowi narzędzi i materiałów potrzebnych do pracy zdalnej stwierdzić należy, że świadczenia za prąd, Internet i na doposażenie miejsca pracy na potrzeby zgodności z BHP nie będą stanowiły przychodu ze stosunku pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5.03.2021 r. (0114-KDIP3-2.4011.817.2020.2.AK): Niezależnie od formy zapewnienia przez pracodawcę narzędzi i materiałów potrzebnych pracownikowi do wykonywania pracy zdalnej, na gruncie przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, otrzymane przez pracownika świadczenia, nie stanowią jego przychodu w rozumieniu tej ustawy. Analogicznie jak ekwiwalent wypłacany za zwiększone zużycie energii elektrycznej czy wody, co jest naturalną konsekwencją pracy w domu. Mając na uwadze powołane przepisy prawa oraz przedstawiony stan faktyczny stwierdzić należy, że świadczenie pieniężne przyznane przez Wnioskodawcę w formie ryczałtu za zwiększone koszty prądu i wody oraz koszty organizacyjne, tj. koszty dostępu do Internetu, zakupu sprzętu elektronicznego (monitora), zakupu mebli (biurka i fotela) pracownikom świadczącym pracę zdalną, nie stanowią przychodu ze stosunku pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Tym samym na Wnioskodawcy jako płatniku nie ciąży obowiązek pobierania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tego tytułu.

Podróże służbowe i podróże

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27.03.2020 r. (0113-KDIPT2-2.4011.786.2020.2.DA): „zwrot pracownikowi poniesionych kosztów z tytułu używania pojazdu niebędącego własnością Wnioskodawcy w podróży służbowej w oparciu o tzw. kilometrówkę oraz zwrot kosztów wyżywienia i noclegów, na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ww. ustawy był/będzie zwolniony z podatku dochodowego od osób fizycznych tylko w sytuacjach, kiedy pracownik odbywał/będzie odbywał podróż **do miejsc nie wymienionych w jego umowie o pracę ze Spółką (pracodawcą)**, do wysokości limitów określonych w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej, w powiązaniu z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury, regulującymi maksymalne stawki za 1 km przebiegu. Wobec powyższego, **nie można zgodzić się ze stanowiskiem Wnioskodawcy, że otrzymywane przez pracownika należności, tj. zwrot kosztów z tytułu dojazdów do pracy z miejsca zamieszkania i przejazdów między zakładami pracy Spółki oraz zwrot kosztów wyżywienia i noclegów, są zwolnione od podatku dochodowego zawsze wówczas, gdy pracownik wykonuje pracę poza swoim stałym w danym momencie miejscem pracy (także wówczas, gdy pracę tę wykonuje w innej miejscowości wskazanej w umowie o pracę jako miejsce pracy, która nie jest w danym momencie jego stałym miejscem pracy)”**.

Art. 21 ust. 1 pkt 16 PIT: „wolne od podatku są diety i inne należności za czas:

- a) podróży służbowej pracownika,
- b) podróży osoby niebędącej pracownikiem

– do wysokości określonej w odrębnych ustawach lub w przepisach wydanych przez ministra właściwego do spraw pracy w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, z zastrzeżeniem ust. 13”.

rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167).

Inne akty, np. rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31.10.2002 r. w sprawie wysokości, warunków i trybu przyznawania policjantom należności za podróże służbowe i przeniesienia (Dz.U. z 2020 r. poz. 903)

§ 10 rozporządzenia z 29.01.2013 r.: „Pracownikowi przebywającemu w podróży krajowej trwającej co najmniej 10 dni przysługuje zwrot kosztów przejazdu w dniu wolnym od pracy, środkiem transportu określonym przez pracodawcę, do miejscowości pobytu stałego lub czasowego i z powrotem”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24.04.2019 r. (0114-KDIP3-3.4011.78.2019.2.JK2): „z zastrzeżeniem wynikającym z § 17 ust. 4 ww. rozporządzenia pracownikowi w podróży zagranicznej przysługuje ryczałt w wysokości ustalonej na podstawie § 17 ust. 1, 2 i ust. 3 rozporządzenia, czyli na pokrycie kosztów dojazdu z i do dworca kolejowego, autobusowego, portu lotniczego lub morskiego w wysokości jednej diety w miejscowości docelowej za granicą oraz w każdej innej miejscowości za granicą, w której pracownik korzystał z noclegu. W przypadku gdy pracownik ponosi koszty dojazdu, o których mowa w ust. 1, wyłącznie w jedną stronę, przysługuje ryczałt w wysokości 50% diety. Ponadto pracownikowi w podróży zagranicznej przysługuje ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów

środkami komunikacji miejscowej za każdą rozpoczętą dobę pobytu w podróży w wysokości 10% diety za dobę obowiązującej w danym państwie, zgodnie z załącznikiem do przedmiotowego rozporządzenia (§ 17 ust. 3 rozporządzenia). **Zatem w tych sytuacjach ze zwolnienia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 16 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych korzysta jedynie kwota ryczałtu wynikającego z ww. rozporządzenia.** Jak wynika z § 6 rozporządzenia, miejscowość rozpoczęcia i zakończenia podróży krajowej określa pracodawca i pracodawca może uznać za miejscowość rozpoczęcia lub zakończenia podróży krajowej miejscowość pobytu stałego lub czasowego pracownika. Pomimo tego, że w § 12 rozporządzenia ustawodawca sprecyzował, w którym momencie rozpoczyna się podróż zagraniczna, to jednak na mocy § 21 tego rozporządzenia, uznać należy, że zasada wynikająca z § 6 rozporządzenia ma również zastosowanie w przypadku odbywania podróży zagranicznej w połączeniu z przejazdem na obszarze kraju. Z faktu, że pracodawca może wyznaczyć miejscowość rozpoczęcia i zakończenia podróży krajowej nie można jednak wywodzić, że pracodawca może również określić konkretne miejsce w tej miejscowości, od której rozpoczyna się podróż krajowa i zagraniczna. **Skoro zatem podróż rozpoczyna się od miejscowości, w której znajduje się siedziba pracodawcy, stałe miejsce pracy pracownika lub/i miejsce stałego lub czasowego pobytu pracownika, to wydatki ponoszone w związku z przejazdami na terenie tej miejscowości nie mieszczą się w zakresie wydatków wymienionych w rozporządzeniu, a tym samym opłacenie tych wydatków przez pracodawcę lub ich zwrot pracownikowi stanowi przychód podlegający opodatkowaniu, do którego nie ma zastosowania zwolnienie wynikające z art. 21 ust. 1 pkt 16 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.**

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 20.10.2015 r. (IBPB-2-1/4511-343/15/BJ) teza: zwrot prowizji z tytułu wypłaty pieniędzy w bankomacie w trakcie zagranicznej podróży nie jest opodatkowany

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24.04.2019 r. (0114-KDIP3-3.4011.78.2019.2.JK2): „regulacje § 2 pkt 2 lit. d) ww. rozporządzenia odnoszą się do należności pieniężnych innych niż diety oraz zwrot kosztów przejazdów i dojazdów oraz noclegów, tj. np. do zwrotu kosztów: przejazdu taksówką, opłaty za parking lub przejazd autostradą, zakupu upominków lub biletu na imprezę kulturalną, telefonicznych rozmów służbowych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13.08.2018 r. (0113-KDIPT2-3.4011.269.2018.2.RR): „Gdy pracownik nie przedłoży wymaganych dowodów poniesienia wydatków, pracodawca rozliczając koszty podróży służbowej, może oprzeć się na **pisemnym oświadczeniu pracownika** o dokonanych wydatku i przyczynach braku jego udokumentowania. Złożenie takiego oświadczenia dopuszcza bowiem przepis § 5 ust. 2 zdanie 2 powołanego rozporządzenia, w przypadku gdy przedstawienie dokumentu nie jest możliwe. Wyrażona w tym przepisie zasada warunkowego potwierdzenia wydatków oświadczeniem pracownika odnosi się, m.in. do sytuacji gdy dokument został wydany, a następnie został utracony (zagubiony, zniszczony, skradziony). Na gruncie ww. rozporządzenia, brak biletu na środek transportu, którym pracownik odbywał podróż służbową, nie pozbawia go możliwości otrzymania zwrotu kosztów przelotu/przejazdu, jeżeli złoży oświadczenie o dokonanych wydatku i przyczynach braku jego udokumentowania”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13.08.2018 r. (0113-KDIPT2-3.4011.269.2018.2.RR): „stosownie do § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej, za nocleg podczas podróży krajowej w obiekcie świadczącym usługi hotelarskie

pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, jednak nie wyższej za jedną dobę hotelową niż dwudziestokrotność stawki diety. **W uzasadnionych przypadkach pracodawca może wyrazić zgodę na zwrot kosztów noclegu stwierdzonych rachunkiem w wysokości przekraczającej limit**, o którym mowa w ust. 1 (§ 8 ust. 2 cyt. rozporządzenia). (...) Oznacza to, że ww. rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej dopuszcza zwrot pracownikowi kwot z tytułu noclegu w wysokości wyższej niż limity wskazane w ww. rozporządzeniu, pod warunkiem wyrażenia na to zgody przez pracodawcę, gdy jest to uzasadniony przypadek. Zatem, jeżeli pracodawca wyrazi zgodę na zwrot kosztów noclegu, stwierdzonych rachunkiem w wysokości przekraczającej limit określony w cytowanym rozporządzeniu, uznając taki przypadek jako uzasadniony, wówczas otrzymany zwrot ww. kosztów **będzie wolny od podatku** dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ww. ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

§ 2 rozporządzenia z 29.01.2013 r.: „Z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

- 1) diety;
- 2) zwrot kosztów:
 - a) przejazdów,
 - b) dojazdów środkami komunikacji miejscowej,
 - c) noclegów,
 - d) innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27.03.2020 r. (0113-KD IPT2-2.4011.786.2020.2.DA): „Należy podkreślić, że **rezygnacja przez pracodawcę z wypłacania diety na rzecz finansowania kosztów wyżywienia nie oznacza, że w takiej sytuacji zwolnienie z art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ustawy nie obejmuje limitu dla należności związanych z wyżywieniem pracownika podczas podróży służbowej, bowiem należności te również korzystają ze zwolnienia do wysokości określonego limitu**. W świetle ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych istotne jest, że **niezależnie od formy**, w jakiej pracodawca zapewnia pracownikom wyżywienie w związku z uczestnictwem w organizowanych przez pracodawcę wyjazdach, stanowiących podróż służbową, ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ww. ustawy, korzysta tylko ta część otrzymanego świadczenia związanego z wyżywieniem, która nie przekracza wysokości diety”.

Obecna linia orzecznicza: niezależnie od formy zapewnienia pracownikowi świadczeń żywieniowych wartość diety jest limitem zwolnienia; np. wyrok NSA z 19.03.2019 r. (II FSK 858/17).

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10.08.2018 r. (IPPB2/415-52/14/18-6/S/MG): „jak stanowi § 7 ust. 2 ww. rozporządzenia, należność z tytułu diet oblicza się za czas od rozpoczęcia podróży krajowej (wyjazdu) do powrotu (przyjazdu) po wykonaniu zadania służbowego w następujący sposób:

jeżeli podróż trwa nie dłużej niż dobę i wynosi:

mniej niż 8 godzin - dieta nie przysługuje,

od 8 do 12 godzin - przysługuje 50% diety,

ponad 12 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości;

jeżeli podróż trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną ale rozpoczętą dobę:

do 8 godzin - przysługuje 50% diety,
ponad 8 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości.

Zgodnie z § 7 ust. 4 ww. rozporządzenia, kwotę diety, o której mowa w ust. 1, zmniejsza się o koszt zapewnionego bezpłatnego wyżywienia, przyjmując, że każdy posiłek stanowi odpowiednio:

śniadanie - 25% diety;

obiad - 50% diety;

kolacja - 25% diety.

(...) Pracodawca w pierwszej kolejności powinien prawidłowo wyliczyć dietę pracownika, zgodnie z § 7 ust. 2 pkt 1 lit. b) lub § 7 ust. 2 pkt 2 lit. a) ww. rozporządzenia, a następnie tak ustaloną dietę pomniejszyć o koszt bezpłatnego posiłku, który otrzymał pracownik. Zatem w przypadku, gdy podróż służbowa pracownika trwa od 8 do 12 godzin, a pracodawca zapewnia pracownikowi posiłki w trakcie jej trwania, pracodawca dokonuje w pierwszej kolejności zmniejszenia diety do 50% diety podstawowej, w oparciu o przepis § 7 ust. 2 pkt 1 lit. b) ww. Rozporządzenia i dopiero wówczas prawidłowo ustaloną wysokość diety w danej podróży pomniejsza o koszt zapewnionego bezpłatnego posiłku, stosownie do treści § 7 ust. 4 cytowanego powyżej rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 28.08.2018 r. (0113-KDIPT2-3.4011.384.2018.1.DS): „wydatki poniesione przez Wnioskodawcę tytułem **ubezpieczenia** w pozostałym zakresie niż dotyczący zdarzeń wskazanych w § 19 ust. 1, 2 i 4³ ww. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej, mają na celu ochronę interesów pracowników. Nie powodują uszczuplenia ich majątku, do którego musiałoby dojść, gdyby nie sfinansowanie ww. wydatków przez Wnioskodawcę, a więc stanowią dla nich przysporzenie majątkowe mające konkretny wymiar finansowy. Reasumując, w związku z ubezpieczeniem pracownika w zagranicznej podróży służbowej, jedynie równowartość składek zapłaconych przez Wnioskodawcę tytułem sfinansowania ubezpieczenia obejmującego niezbędne koszty leczenia pracownika za granicą, do których zwrotu byłby zobligowany Wnioskodawca oraz w razie zgonu pracownika za granicą pokrycia kosztów transportu zwłok do kraju stosownie do § 19 ww. rozporządzenia w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej nie stanowi dla pracownika przychodu w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. (...) Natomiast **równowartość składek** z tytułu wykupu przez Wnioskodawcę dla pracownika ubezpieczenia **w pozostałym zakresie**, ubezpieczenia pracowników od następstw nieszczęśliwych wypadków i z tytułu odpowiedzialności cywilnej, **stanowi przychód** z tytułu nieodpłatnych świadczeń podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym. Wartość tych składek opłaconych za pracownika, Wnioskodawca ma obowiązek doliczyć do przychodów pracownika oraz obliczyć i pobrać zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych, według

³ 1. W przypadku choroby powstałej podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot udokumentowanych niezbędnych kosztów leczenia za granicą.

2. Zwrot kosztów, o których mowa w ust. 1, następuje ze środków pracodawcy, z wyjątkiem świadczeń gwarantowanych udzielonych zgodnie z przepisami o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w Unii Europejskiej, o których mowa w art. 5 pkt 32 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.3)).

3. Nie podlegają zwrotowi koszty zakupu leków, których nabycie za granicą nie było konieczne, koszty zabiegów chirurgii plastycznej i kosmetycznych oraz koszty nabycia protez ortopedycznych, dentystycznych lub okularów.

4. W razie zgonu pracownika za granicą, pracodawca pokrywa koszty transportu zwłok do kraju.

zasad przewidzianych dla opodatkowania przychodów ze stosunku pracy, zgodnie z przepisami art. 31, 32 i 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

j.w. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25.06.2020 r. (0115-KDIT2.4011.242.2020.4.ES)

Analogicznie wyrok NSA z 30.01.2015 r. (II FSK 3295/12)

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21.01.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.450.2018.1.MM): „w przypadku zakupu przez pracodawcę **leków i szczepień** w związku z planowanym wysłaniem pracowników w podróż służbową do Indii, kraju w którym występuje ryzyko zakażeń i zachorowań na choroby tropikalne, a zakupione leki i szczepienia mają rzeczywiście zapobiegać tym zakażeniom i chorobom, wartość tego rodzaju świadczeń nie stanowi przychodu pracownika ze stosunku pracy, w konsekwencji **nie podlega opodatkowaniu** podatkiem dochodowym od osób fizycznych, a tym samym Wnioskodawca od wartości tych świadczeń nie jest zobowiązany do naliczenia i odprowadzenia zaliczki na podatek dochodowy”.

Problem stosowania kursów walut w rozliczeniu zagranicznych delegacji: interpretacje Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13.08.2018 r. (0113-KDIPT2-3.4011.269.2018.2.RR) oraz Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 6.11.2013 r. (IPPB2/415-594/13-2/MG).

Pracownicy mobilni i delegowani

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10.06.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.140.2019.1.MM) teza: wartość noclegu zapewnionego pracownikowi mobilnemu nie jest jego przychodem

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19.05.2020 r. (0112-KDIL2-1.4011.262.2020.1.AMN): „wynikający z konieczności wykonywania czynności służbowych dokonywany przez Wnioskodawcę zwrot wydatków na noclegi na rzecz Przedstawicieli (pracowników mobilnych), którzy nie są w podróży służbowej, lecz ich praca opiera się na konieczności stałego przemieszczania się na obszarze wskazanym w umowie o pracę, nie będzie generować po stronie tych pracowników przychodu ze stosunku pracy”.

Analogicznie: interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 29.01.2021 r. (0114-KDIP3-2.4011.703.2020.3.JM)

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 22 czerwca 2016 r. (IPPB4/4511-510/16-2/GF): wynikające z konieczności wykonywania czynności służbowych sfinansowanie przez Spółkę noclegów w hotelach, kosztów związanych z przejazdami (**bilety kolejowe, autobusowe, lotnicze**), **kosztów paliwa w przypadku podróżowania samochodem służbowym** (realny koszt paliwa zgodnie z wystawioną przez sprzedawcę fakturą), **kosztów dojazdów środkami komunikacji miejskiej i taksówkami, uzasadnionych kosztów związanych z prawidłowym wykonywaniem obowiązków służbowych** (opłaty za przejazdy płatnymi odcinkami dróg publicznych i autostrad, opłaty parkingowe, opłaty za korzystanie z myjni samochodowej), **kosztów konsumpcji podczas spotkań biznesowych z klientami lub ich zwrot pracownikom mobilnym**, w sytuacji gdyby zostały one uprzednio pokryte z ich prywatnych środków pieniężnych **nie będzie stanowić dla tych pracowników przychodu** ze stosunku pracy podlegającego opodatkowaniu podatkiem

dochodowym od osób fizycznych (...) Natomiast odnosząc się do stanowiska Wnioskodawcy, co do zasad pokrywania przez Spółkę wydatków w zakresie **kosztów paliwa w przypadku podróżowania samochodem prywatnym**, gdy koszty paliwa zostaną ustalone na podstawie iloczynu przebytych kilometrów i ustalonej stawki za 1 kilometr przebiegu zgodnie z typem pojazdu i pojemnością silnika należy wyjaśnić, że do tych wydatków nie będzie miał zastosowania wyrok Trybunału Konstytucyjnego. (...) Zatem pokrycie wydatków związanych z kosztami paliwa w przypadku podróżowania samochodem prywatnym koszty paliwa zostaną ustalone na podstawie iloczynu przebytych kilometrów i ustalonej stawki za 1 kilometr przebiegu zgodnie z typem pojazdu i pojemnością silnika, **stanowiąc będzie dla pracownika przychód ze stosunku pracy**, o którym mowa w art. 12 ustawy.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 12.01.2021 r. (0113-KDIPT2-1.4011.800.2020.3.ISL): stanowisko Wnioskodawcy - zgodnie z którym zwrócone w przyszłości pracownikom mobilnym, tj. przedstawicielom handlowym, wydatki w postaci: kosztów noclegów w trasie, paliwa do samochodów służbowych, opłat za przejazdy płatnymi autostradami oraz opłat parkingowych nie będą stanowiły przychodu tych pracowników w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych - należy uznać za prawidłowe.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4.06.2021 r. (0114-KDIP3-2.4011.245.2021.1.JM) teza: dla pracownika mobilnego przychodem jest zapewniony nocleg (z zastrzeżeniem stosowania art. 21 ust. 1 pkt 19) i zwrot kosztów przejazdów samochodem.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22.03.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.36.2019.1.MU) teza: wartość noclegu zapewnionego pracownikowi **delegowanemu** [oddelegowanemu, a nie w podróży służbowej – przyp. JS] jest jego opodatkowanym przychodem (z zastrzeżeniem art. 21.1.19 PIT)

Analogiczna teza np. wyrok NSA z 29.11.2018 r. (II FSK 799/18)

Art. 21 ust. 13 PIT: „Przepis ust. 1 pkt 16 lit. b stosuje się, jeżeli otrzymane świadczenia nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów i zostały poniesione:

- 1) w celu osiągnięcia przychodów lub
- 2) w celu realizacji zadań organizacji i jednostek organizacyjnych działających na podstawie przepisów odrębnych ustaw, lub
- 3) przez organy (urzędy) władzy lub administracji państwowej albo samorządowej oraz jednostki organizacyjne im podległe lub przez nie nadzorowane, lub
- 4) przez osoby pełniące funkcje obywatelskie, o których mowa w art. 13 pkt 5, w związku z wykonywaniem tych funkcji”.

Wyrok NSA z 30.05.2018 r. (II FSK 1446/16): „Zawarty w art. 21 ust. 13 u.p.d.o.f. katalog warunków uprawniających do zastosowania zwolnienia statuowanego w art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b) u.p.d.o.f. ma charakter rozłączny, na co wskazuje użycie spójnika «lub». Wystarczające dla zastosowania art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b) u.p.d.o.f. jest więc zaistnienie jednego z wymienionych warunków”.

Prawomocny wyrok WSA w Warszawie z 19.11.2012 r. (III SA/Wa 257/12): „W ocenie Sądu, w świetle przepisów art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b i ust. 13 pkt 1 u.p.d.o.f., w przypadku podróży osoby niebędącej pracownikiem – otrzymana przez tę osobę dieta i inne należności za czas podróży, będą wolne od podatku jedynie w sytuacji, gdy podmiot ponoszący te koszty nie zaliczy ich do kosztów uzyskania przychodów, pomimo że były one przez ten podmiot

poniesione (wydatkowane) celem uzyskania przychodu. Nie zaliczając ich do kosztów uzyskania przychodu, podmiot pokrywający te koszty osiągnie wyższy dochód i zapłaci wyższy podatek dochodowy. Stąd uzasadnione jest, aby u osoby niebędącej pracownikiem, otrzymującej pokrycie kosztów jej podróży, nie opodatkowywać osiągniętego z tego tytułu przychodu. Ciężar podatkowy z tego tytułu poniósł już bowiem inny podmiot (podmiot pokrywający te koszty). Z kolei, jeżeli podmiot ponoszący te wydatki zaliczy je do kosztów uzyskania przychodów, to przychód osiągnięty przez osobę niebędącą pracownikiem nie będzie korzystał ze zwolnienia przewidzianego w art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b u.p.d.o.f.”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 30.06.2020 r. (0115-KDIT2.4011.415.2020.1.HD): „W powołanym art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b ustawy ustawodawca posłużył się terminem „podróż” bez określenia „służbowa”, dlatego też zakres tego zwolnienia jest szerszy, ponieważ nie ogranicza się ono jedynie do podróży służbowych, ale **do wszelkich podróży osób niebędących pracownikami**, pod warunkiem, że wypłacone diety i inne należności nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów świadczeniobiorców oraz zostały poniesione w celu osiągnięcia przychodów”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27.07.2020 r. (0115-KDWT.4011.48.2020.1.MŚ): „W powołanym art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b) ustawy ustawodawca posłużył się terminem „podróż” bez określenia „służbowa”, dlatego też zakres tego zwolnienia jest szerszy, ponieważ nie ogranicza się ono jedynie do podróży służbowych, ale do wszelkich podróży osób niebędących pracownikami, pod warunkiem, że wypłacone diety i inne należności nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów świadczeniobiorców oraz zostały poniesione w celu osiągnięcia przychodów. (...) wypłacony **Zleceniobiorcy** przez Wnioskodawcę zwrot wydatków związanych z wykonywaniem usług poza granicami kraju w postaci dodatkowego świadczenia pieniężnego, tytułem rekompensaty zwiększonych kosztów utrzymania podczas wykonywania pracy w Niemczech za każdy dzień usług poza granicami kraju – do wysokości określonej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej – korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19.08.2019 r. (0113-KDIPT2-3.4011.363.2019.MS): „otrzymywany przez lekarzy weterynarii – niebędących pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej, ale wyznaczonych przez powiatowego lekarza weterynarii do wykonywania określonych czynności w trybie art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej – zwrot kosztów dojazdu stanowi dla nich przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. **Ze zwolnienia** – na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b w zw. z ust. 13 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – **korzystać będzie** zwrot wydatków związanych z **przejazdem lekarza weterynarii do innej miejscowości niż ta, w której znajduje się siedziba Wnioskodawcy**, do wysokości określonych w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej, w powiązaniu z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury regulującymi maksymalne stawki za 1 km przebiegu. Oznacza to, że w tym zakresie na Wnioskodawcy nie będą ciążyły obowiązki płatnika. Należy jednak podkreślić, że jeżeli zwracane przez Wnioskodawcę ww. koszty będą wyższe od limitów określonych w przedmiotowych rozporządzeniach, to nadwyżka ponad te limity podlegać będzie opodatkowaniu podatkiem dochodowym, a na Wnioskodawcy ciążyć będą obowiązki płatnika wynikające z art. 41 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Natomiast w sytuacji, gdy przejazdy lekarzy weterynarii odbywać się będą w

obrębie miejscowości, w której znajduje się siedziba Wnioskodawcy (czyli w sytuacji gdy mają one charakterjazd lokalnych), to wówczas zwrot tych kosztów nie będzie korzystał ze zwolnienia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19.11.2019 r. (0112-KDIL3-2.4011.389.2019.2.TR) Teza: dojazd rady nadzorczej na posiedzenie zwolniony od podatku na podstawie art. 21.1.16.b PIT

Używanie samochodu prywatnego na cele służbowe

Art. 21 ust. 1 pkt 23b PIT: „wolny od podatku jest zwrot kosztów poniesionych przez pracownika z tytułu używania pojazdów stanowiących własność pracownika, dla potrzeb zakładu pracy, w jazdach lokalnych, jeżeli obowiązek ponoszenia tych kosztów przez zakład pracy albo możliwość przyznania prawa do zwrotu tych kosztów wynika wprost z przepisów innych ustaw – do wysokości miesięcznego ryczału pieniężnego albo do wysokości nieprzekraczającej kwoty ustalonej przy zastosowaniu stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, określonych w odrębnych przepisach wydanych przez właściwego ministra, jeżeli przebieg pojazdu, z wyłączeniem wypłat ryczału pieniężnego, jest udokumentowany w ewidencji przebiegu pojazdu prowadzonej przez pracownika; przepis art. 23 ust. 7⁴ stosuje się odpowiednio”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15.05.2020 r. (0115-KDIT2.4011.195.2020.1.ES): „U Wnioskodawcy jest utworzone stanowisko **Sekretarza Powiatu**, który jest zatrudniony na podstawie **umowy o pracę**. Sekretarz Powiatu podlega bezpośrednio kierownikowi urzędu (staroście). Z Sekretarzem Powiatu została zawarta umowa w sprawie używania samochodu osobowego stanowiącego własność pracownika do celów służbowych. (...) Odrębnymi ustawami do których odsyła art. 21 ust. 1 pkt 23b ww. ustawy są: **ustawa z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz. U. z 2019 r., poz. 261)⁵, ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach⁶ (Dz. U. z 2020 r., poz. 6), ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej⁷ (Dz. U. z 2019 r., poz. 1507, z późn. zm.). (...) zwrot kosztów**

⁴ art. 23 ust. 7 PIT: Ewidencja przebiegu pojazdu, o której mowa w ust. 5, powinna zawierać co najmniej następujące dane: nazwisko, imię i adres zamieszkania osoby używającej pojazdu, numer rejestracyjny pojazdu i pojemność silnika, kolejny numer wpisu, datę i cel wyjazdu, opis trasy (skąd - dokąd), liczbę faktycznie przejechanych kilometrów, stawkę za 1 km przebiegu, kwotę wynikającą z przemnożenia liczby faktycznie przejechanych kilometrów i stawki za 1 km przebiegu oraz podpis podatnika (pracodawcy) i jego dane.

⁵ Art. 19: Listonoszom używającym własnych pojazdów do celów służbowych, w jazdach lokalnych, może być przyznane prawo do zwrotu kosztów związanych z używaniem tych pojazdów - do wysokości miesięcznego ryczału pieniężnego lub do wysokości nieprzekraczającej stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2140 oraz z 2020 r. poz. 875 i 1087), jeżeli przebieg pojazdu, z wyłączeniem ryczału pieniężnego, jest udokumentowany w ewidencji przebiegu pojazdu prowadzonej przez pracownika.

⁶ Art. 46a: Pracownikom Służby Leśnej, w tym również strażnikom leśnym, używającym własnych pojazdów, do celów służbowych, w jazdach lokalnych, może być przyznane prawo do zwrotu kosztów związanych z używaniem tych pojazdów - do wysokości miesięcznego ryczału pieniężnego lub do wysokości nieprzekraczającej stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, określonych w odrębnych przepisach wydanych przez właściwego ministra, jeżeli przebieg pojazdu, z wyłączeniem ryczału pieniężnego, jest udokumentowany w ewidencji przebiegu pojazdu prowadzonej przez pracownika.

⁷ Art. 121 ust. 3c: Pracownikowi socjalnemu, do którego obowiązków należy świadczenie pracy socjalnej w środowisku lub przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych poza siedzibą jednostki, przysługuje zwrot kosztów przejazdów z miejsca pracy do miejsc wykonywania przez niego czynności zawodowych, w

poniesionych przez Sekretarza Powiatu tytułem wykorzystywania, na podstawie właściwej umowy, prywatnego samochodu osobowego do celów służbowych związanych z działalnością Starostwa Powiatowego w A, stanowi przychód Sekretarza, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przychód ten nie może korzystać ze zwolnienia przedmiotowego określonego w art. 21 ust. 1 pkt 23b ustawy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24.03.2021 r. (0113-KDIPT2-3.4011.2.2021.1.SJ): Odrębnymi ustawami do których odsyła art. 21 ust. 1 pkt 23b ww. ustawy są:

ustawa z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz. U. Nr 180, poz. 1109, z późn. zm.),
ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2020 r., poz. 1463, z późn. zm.),
ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1876, z późn. zm.).
Powyższe zwolnienie obejmuje zatem tylko niektórych pracowników, dla których ww. ustawy przewidują możliwość przyznania prawa do zwrotu kosztów poniesionych z tytułu używania pojazdów stanowiących własność pracownika lub nakładają na pracodawcę obowiązek ich zwrotu. W pozostałych przypadkach ryczałt samochodowy za tzw. jazdy lokalne jest opodatkowany. Skoro więc brak jest przepisów odrębnych ustaw, które gwarantowałyby pracownikom Wnioskodawcy możliwość przyznania prawa do zwrotu poniesionych kosztów z tytułu korzystania z prywatnego samochodu do celów służbowych w jazdach lokalnych, to przyznany zwrot nie mieści w dyspozycji cytowanego przepisu art. 21 ust. 1 pkt 23b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Oznacza to, że kwota wypłacanego przez Wnioskodawcę pracownikowi świadczenia stanowiącego zwrot kosztów z tytułu używania przez niego samochodu prywatnego w celach służbowych dojazdów lokalnych, stanowi przychód pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który winien być opodatkowany wraz z innymi przychodami ze stosunku pracy, a na Wnioskodawcy z tytułu dokonywania ww. świadczeń, ciąży obowiązki płatnika określone w art. 31, 32 i 38 ww. ustawy.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2.09.2020 r. (0115-KDIT2.4011.488.2020.1.ES) teza negatywna w stosunku do pracowników gminy (prowadzących ewidencję przejazdów).

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 6.06.2018 r. (0115-KDIT2-2.4011.177.2018.1.ŁS): „z uwagi na fakt, że zwrot kosztów używania samochodu prywatnego dla potrzeb zakładu pracy w jazdach lokalnych **pracowników socjalnych** przysługuje na podstawie przepisów odrębnej ustawy, tj. **art. 121 ust. 3c ustawy o pomocy społecznej**. W konsekwencji Wnioskodawca wypłacając miesięczny ryczałt pracownikom socjalnym nie jest obowiązany do poboru zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Natomiast, zwrot w formie ryczałtu kosztów używania prywatnego samochodu osobowego do celów służbowych przez **asystentów rodziny nie korzysta ze zwolnienia** z opodatkowania na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 23b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Świadczenie to stanowi przychód ze stosunku pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ww. ustawy. W związku z tym, Wnioskodawca zobowiązany jest do obliczenia, pobrania i odprowadzenia do właściwego urzędu skarbowego zaliczki na podatek dochodowy od wypłaconego asystentom rodziny ryczałtu za używanie prywatnego samochodu do celów służbowych oraz wykazania tego przychodu w informacji o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy (PIT-11)”.

przypadku braku możliwości zapewnienia dojazdu środkami pozostającymi w dyspozycji zatrudniającego go pracodawcy.

Analogenicznie: interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9.06.2020 r. (0113-KDIPT2-3.4011.277.2020.MS)

Nieprawomocny wyroki WSA w Warszawie z z 12.01.2018 r. (III SA/Wa 74/17) teza: zwrot kosztów nie stanowi przychodu.

Wyrok NSA z 1.12.2020 r. (II FSK 1995/18): w wydanej interpretacji zabrakło rozważań dotyczących faktycznych (realnych) korzyści uzyskiwanych przez pracowników w związku z refundacją wydatków związanych z wykorzystywaniem prywatnych samochodów w celu realizacji obowiązków pracowniczych (na potrzeby pracodawcy). Przez korzyść należy rozumieć otrzymane przez pracownika do własnej dyspozycji świadczenie, którym może swobodnie zarządzać i rozporządzać, stanowiące dla niego majątkowe przysporzenie. Do takich korzyści niewątpliwie można zaliczyć zwrot wydatków, które pracownik musiałby ponieść, a więc zaoszczędzenie wydatków. Brak rozważań w tym zakresie w wydanej interpretacji powoduje, że za bezpodstawne należało uznać dokonywanie oceny należności wypłacanych pracownikom przez pryzmat zwolnienia od podatku dochodowego przewidzianego w art. 21 ust. 1 pkt 23b u.p.d.o.f.. Zwolnienie podatkowe, o którym mowa w przepisach art. 21 (w tym ust. 1 pkt 23b) u.p.d.o.f., siłą rzeczy może dotyczyć tylko świadczenia, które stanowi przychód w rozumieniu art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f.. Natomiast świadczenie, które nie może być uznane za przychód, gdyż nie generuje żadnego przysporzenia dla podatnika, nie podlega przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W celu dokonywania wykładni przepisów prawa materialnego wprowadzających zwolnienia podatkowe należy zatem w pierwszej kolejności ustalić, czy dane zdarzenie podlega przepisom prawa podatkowego, a więc w rozpoznanej sprawie – czy pracownik w okolicznościach przedstawionych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej osiąga przysporzenie (przyrost jego majątku), a więc przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. [uwaga: rozstrzygnięcie przede wszystkim proceduralne – przyp. JS]

Wyrok NSA z 16.10.2019 r. (II FSK 3531/17): „Skoro w zaskarżonej interpretacji Minister nie wykazał, że do świadczeń pieniężnych wypłacanych przez Spółkę pracownikom tytułem zwrotu ponoszonych przez nich wydatków dotyczących wykorzystywania prywatnych samochodów osobowych w celu realizacji obowiązków pracowniczych ma zastosowanie art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 updof, to za bezpodstawne należało uznać stanowisko organu interpretacyjnego, a także Sądu pierwszej instancji, dotyczące konieczności dokonywania oceny należności wypłacanych pracownikom przez pryzmat zwolnienia od podatku dochodowego przewidzianego w art. 21 ust. 1 pkt 23b updof”.

Nieprawomocny wyrok WSA w Bydgoszczy z 2.09.2020 r. (I SA/Bd 377/20): „kwoty **ryczałtowego** zwrotu wydatków za używanie przez sekretarza powiatu prywatnego samochodu osobowego do celów służbowych, **nie stanowią przychodu** w rozumieniu art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 u.p.d.o.f. Zwrot kosztów korzystania przez pracownika z samochodu prywatnego dla celów pracodawcy winien być neutralny podatkowo, albowiem pracownik nie uzyskuje żadnej realnej korzyści majątkowej, a jedynie zwrot kosztów jakie poniósł używając swojego prywatnego samochodu do celów służbowych. (...) Sąd bynajmniej nie zakłada, że wyliczenie rodzajów **"przejazdów służbowych"** jest tu wyczerpujące, pragnie jednak zastrzec, że **nie dostrzega w nim miejsca na dojazdy sekretarza do pracy i z pracy**. We wniosku o wydanie interpretacji ani w skardze zdaniem Sądu nic nie wskazuje na to, aby pod pojęciem "przejazdów służbowych" Wnioskodawca miał na myśli także dojazdy sekretarza do pracy i z pracy. Powyższe zastrzeżenie Sąd uznał jednak za konieczne ze względu na to, że powoływany przez Skarżącego wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 października 2019 r., II FSK

3531/17 dotyczył właśnie zwrotu pracownikom kosztów dojazdu do pracy i z pracy. Sąd w składzie rozpostrującym niniejszą sprawę w pełni podziela poglądy prawne i argumentację zaprezentowaną w tym wyroku, jednakże zwraca uwagę na to, że w stanie faktycznym, na tle którego zapadł ten wyrok, jedną z kluczowych okoliczności było to, że pracodawca prowadził działalność gospodarczą w bardzo małej wsi, na terenie rzadko zaludnionym, w rezultacie czego musiał zatrudniać pracowników z innych miejscowości, którzy w praktyce musieli pokonywać drogę do pracy i z pracy własnymi samochodami. W niniejszej sprawie jednak Wnioskodawca na tego rodzaju okoliczności się nie powoływał, a wskazywał tylko na konieczność przemieszczania się przez sekretarza w ramach wykonywania obowiązków służbowych. Stąd też stanowisko, jakie Sąd zajął w zakresie oceny zaskarżonej interpretacji, nie odnosi się do dojazdów pracownika do pracy i z pracy”.

Nieprawomocny wyrok WSA w Gdańsku z 3.11.2020 r. (I SA/Gd 540/20): strona skarżąca jasno wskazała we wniosku o interpretację indywidualną, że jej działalność jest prowadzona w małej wsi, której liczba mieszkańców nie przekracza 700 osób, a teren jest bardzo rzadko zaludniony. Strona skarżąca zatrudnia pracowników z innych miejscowości położonych od kilkunastu do kilkudziesięciu kilometrów drogi od siedziby firmy. Głównym celem podpisania umowy z pracownikami jest zapewnienie stronie skarżącej regularnych godzin pracy pracowników ze względu na bardzo **utrudniony dojazd** do miejscowości środkami komunikacji miejskiej, który **praktycznie wyklucza inny dojazd do firmy, jak tylko przyjazd własnym samochodem**. Opisany stan faktyczny nie jest zatem stanem standardowym i stanowisko Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej jakoby zwrot środków za dojazd do pracy podlegałyby opodatkowaniu, gdyż stanowi przysporzenie dla pracowników i jest w ich interesie należy uznać za błędne. Strona skarżąca bowiem konsekwentnie wskazuje, że to w interesie jej - jako pracodawcy leży zapewnienie sobie stałej ilości personelu, niezbędnej do utrzymania procesu produkcji. W ocenie Sądu, należy przyjąć te okoliczności za wiążące w niniejszej sprawie i uznać, że finansowanie pracownikom kosztów dojazdu do/z pracy leży w interesie pracodawcy, a zatem kwoty, które z tego powodu otrzymują pracownicy, nie powinny stanowić ich przychodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Stanowisko składu obecnie orzekającego w tej kwestii wynika także z opisanych wyżej intencji uzasadnienia wyroku w sprawie II FSK 3531/17, który również wskazał na dotychczasowy brak stosownych rozważań w tej kwestii.

Wyrok NSA z 22.01.2021 r. (II FSK 2472/18): „Sąd I instancji błędnie stwierdził, że przedmiotowe świadczenie nie powinno zostać przez pracodawcę zaliczone do przychodów pracowników podlegających opodatkowaniu oraz że od świadczenia tego nie powinna być pobierana zaliczka na podatek dochodowy. (...) Powyższe zwolnienie obejmuje zatem zwrot kosztów (wyplacenie ryczałtu) tylko niektórym pracownikom, dla których wymienione ustawy przewidują możliwość przyznania prawa do zwrotu kosztów poniesionych z tytułu używania pojazdów stanowiących własność pracownika lub nakładają na pracodawcę obowiązek ich zwrotu. **W pozostałych przypadkach zwrot kosztów za tzw. jazdy lokalne jest opodatkowany**. Świadczy o tym literalne brzmienie art. 21 ust. 1 pkt 23b u.p.d.o.f. ustalającego zamknięty krąg podmiotów, uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia od podatku zwrotu kosztów poniesionych przez pracownika z tytułu używania pojazdów stanowiących jego własność dla potrzeb zakładu pracy oraz zakaz stosowania analogii w prawie podatkowym rozumiany również jako zakaz tworzenia nowych (rozszerzania katalogu) ulg i zwolnień podatkowych”.

Zmiana dot. pandemii COVID

Art. 521 PIT: Limit zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1:

- 1) pkt 9a - w 2020 r. wynosi 3 000 zł; [zapomogi od związków zawodowych] [limit dotychczasowy 1000]
- 2) pkt 26 lit. b - w 2020 r. wynosi 10 000 zł; [zapomogi z tytułu indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci] [limit dotychczasowy 6 000]
- 3) pkt 67 - w 2020 r. i 2021 r. wynosi 2 000 zł; [ZFŚS] [limit dotychczasowy 1000]
- 4) pkt 78 lit. b - w 2020 r. i 2021 r. wynosi 3 000 zł. [dofinansowanie wypoczynku] [limit dotychczasowy 2000]

Zmiana od 1 grudnia 2020 r.

Art. 52l

Limit zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1:

- 1) pkt 9a - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 3 000 zł;
- 2) pkt 26 lit. b - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 10 000 zł;
- 3) pkt 67 - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego następującego po roku, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 2 000 zł;
- 4) pkt 78 lit. b - w okresie od 2020 r. do końca roku podatkowego następującego po roku, w którym odwołano stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19, wynosi 3 000 zł.

Zapomogi

Art. 21 ust. 1 pkt 26 PIT: „wolne od podatku są zapomogi otrzymane w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci:

- a) z funduszu socjalnego, zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, z funduszy związków zawodowych lub zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra – niezależnie od ich wysokości,
- b) z innych źródeł – do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 6000 zł”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20.12.2017 r. (0115-KDIT2-2.4011.307.2017.2.ENB) teza: zastosowanie zapomogi wypłaconej przez samorząd zawodowy. Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20.02.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.11.2019.1.ENB): „pod pojęciem **„indywidualnego zdarzenia losowego”** należy rozumieć wszelkie nagłe, niespodziewane, pojedyncze zdarzenia wywołane przyczynami zewnętrznymi, których nie można przewidzieć, a które są niezależne od człowieka, nawet przy zachowaniu należytej staranności jak np. kradzieże, włamania, zniszczenie domu lub mieszkania spowodowane zalaniem wodą lub pożarem, nieszczęśliwe wypadki powodujące uszczerbek na zdrowiu, śmierć. Natomiast przez **„zapomogę”** należy rozumieć jednorazowe świadczenie pieniężne mające na celu wsparcie finansowe osoby, która z ważnych przyczyn znalazła się w trudnej sytuacji życiowej. Biorąc zatem pod uwagę powyższe regulacje prawne oraz opisany stan faktyczny, w szczególności zaś definicję „zdarzenia losowego” stwierdzić należy, że wskazane we wniosku jednorazowe świadczenie pieniężne można uznać za przyznane w związku z zaistnieniem zdarzenia losowego (**kontuzji**), czyli nagłego, niespodziewanego, pojedynczego zdarzenia wywołanego przyczynami zewnętrznymi, których nie można przewidzieć, a które są niezależne od człowieka, nawet przy zachowaniu należytej staranności. Mając zatem na uwadze powyższe, uznać należy, iż wskazana we wniosku bezzwrotna pomoc finansowa z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, stanowiąca jednorazowe świadczenie pieniężne wypłacone w związku z indywidualnym zdarzeniem losowym, jakim była doznana przez syna Pani Agnieszki S. kontuzja kolana oraz łokotki

korzystała ze zwolnienia przedmiotowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 26 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27.05.2021 r. (0113-KDIPT2-2.4011.229.2021.4.KR): Wnioskodawczyni w związku z wystąpieniem pandemii COVID-19 oraz brakiem możliwości wykonywania pracy, otrzymała na podstawie rozporządzenia Ministra Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu z dnia 30 października 2020 r., ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, świadczenie w postaci pomocy socjalnej (wsparcie finansowe dla twórców i artystów). Wnioskodawczyni trzykrotnie składała wniosek o wsparcie finansowe. Potrzebowała tego wsparcia, ponieważ jest aktorką i w związku z pandemią straciła możliwość wykonywania pracy. Niewątpliwie pandemia jest nagłym, niespodziewanym zdarzeniem, które jest wywołane przyczynami zewnętrznymi, których nie można przewidzieć, a które są niezależne od człowieka – nawet przy zachowaniu należytej staranności. Ww. przepisy rozporządzeń, które określają zasady przyznawania wsparcia finansowego wprost wskazują na zastosowanie przepisu art. 26 ust. 1 pkt 26 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie, otrzymana przez Wnioskodawczynię zapomoga jest wolna od podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 26 lit. a) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25.03.2021 r. (0113-KDIPT2-2.4011.1062.2020.2.AKR): Wnioskodawca wypłaca pielęgniarkom i położnym zapomogi w związku z zachorowaniem na Covid-19 lub **zarażeniem się SARS-CoV-2** w okresie epidemii SARS-CoV-2. W praktyce orzeczniczej epidemię uznaje się za siłę wyższą to jest zdarzenie: zewnętrzne, niemożliwe (lub prawie niemożliwe) do przewidzenia, którego skutkom nie można zapobiec, czyli zdarzenie losowe. W świetle powyższej definicji wskazana we wniosku epidemia (panująca w Polsce od marca w 2020 r. spowodowana nowym koronawirusem SARS-CoV-2) i będące jej następstwem zarażenia skutkujące zachorowaniem na Covid-19 mogą zostać uznane za siłę wyższą, a tym samym zdarzenie losowe. W konsekwencji zarażenie SARS-CoV-2 powodujące zachorowanie na Covid-19 będzie spełniać przesłankę indywidualnego zdarzenia losowego, czyli nagłego, niespodziewanego, pojedynczego zdarzenia wywołanego przyczynami zewnętrznymi, których nie można do końca przewidzieć, a które są niezależne od człowieka, nawet przy zachowaniu należytej staranności, w szczególności w przypadku pracowników medycznych (w przypadku Wnioskodawcy pielęgniarek i położnych) narażonych na kontakt z zakażonymi koronawirusem SARS-CoV-2. Biorąc zatem pod uwagę powyższe regulacje prawne oraz opisane zdarzenie przyszłe, w szczególności zaś definicję „zdarzenia losowego” stwierdzić należy, że wskazana we wniosku zapomoga wypłacana na podstawie Regulaminu świadczeń socjalno-bytowych, stanowiąca jednorazowe świadczenie pieniężne w związku z indywidualnym zdarzeniem losowym, jakim jest zarażenie się SARS-CoV-2 lub zachorowanie na Covid-19 **będzie korzystała ze zwolnienia przedmiotowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 26 lit. b) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych**. W konsekwencji na Wnioskodawcy nie będzie ciążył obowiązek obliczenia i pobrania zaliczki na podatek dochodowy od tego świadczenia.

Analogicznie zob. interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26.04.2021 r. (0113-KDIPT2-3.4011.78.2021.2.MS)

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23.04.2021 r. (0115-KDIT2.4011.18.2021.2.RS): Na skutek przedłużania okresu tymczasowego aresztowania rodziny pracowników znalazły się w bardzo złej sytuacji finansowej, zatem małżonki

pracowników złożyły wnioski do Komisji ZFŚS Wnioskodawcy o przyznanie wsparcia finansowego. Komisja ZFŚS oceniła pozytywnie otrzymane wnioski i podjęła decyzje o przyznaniu zapomóg dla rodzin byłych pracowników. (...) przedmiotowych zapomóg, otrzymanych w związku z **tymczasowym aresztowaniem pracowników**, powodującym pozbawienie rodzin pracowników ich dochodu z tytułu wynagrodzeń, nie można uznać za przyznane w związku z zaistnieniem zdarzenia losowego, czyli nagłego, niespodziewanego, pojedynczego zdarzenia wywołanego przyczynami zewnętrznymi, których nie można przewidzieć, a które są niezależne od człowieka, nawet przy zachowaniu należytej staranności. W konsekwencji, zapomogi pieniężne, które otrzymały i otrzymają małżonki pracowników, **nie mieszczą się w dyspozycji art. 21 ust. 1 pkt 26** ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i nie mogą korzystać ze zwolnienia na podstawie tego przepisu. Stanowią dla tych osób przychód w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który należy zakwalifikować do przychodów z innych źródeł, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W związku z powyższym, Wnioskodawca jest i będzie zobowiązany sporządzić dla każdej małżonki pracownika informację PIT-11 o przychodach z innych źródeł oraz o dochodach i pobranych zaliczkach na podatek dochodowy (w części F formularza) i przesłać ją tej osobie oraz właściwemu urzędowi skarbowemu.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4.09.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.267.2019.1.BK): „Ustawa o podatku dochodowym nie definiuje pojęcia **zapomogi**, długotrwałej choroby. Uzasadnione jest zatem posługiwanie się w tym przypadku definicjami występującymi w słownikach języka polskiego. Powołując się na językowe znaczenie wyrazów, przez zapomogę należy rozumieć **jednorazowe świadczenie pieniężne mające na celu wsparcie finansowe osoby, która z ważnych przyczyn znalazła się w trudnej sytuacji życiowej**. Natomiast przez **długotrwałą chorobę** należy rozumieć chorobę wymagającą długotrwałego leczenia w sposób stały lub przez długi okres, mającą długotrwały przebieg. Analizując, czy choroba jest długotrwała nie sposób odwołać się do konkretnych ram czasowych przesądzających o tym jak długo ma ona trwać, by możliwe było objęcie zapomogi wypłaconej w związku z tą chorobą zwolnieniem z opodatkowania. Z medycznego punktu widzenia długotrwałe choroby, to choroby **przewlekłe, nieuleczalne, wrodzone**”.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 25.05.2016 r. (IPPB4/4511-255/16-5/PP) zapomoga na leczenie ortodontyczne nie podlega zwolnieniu (nie jest wypłacona z tytułu choroby)

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10.04.2017 r. (1462-IPPB4.4511.187.2017.1.JK3) teza: zapomoga na zakup okularów korekcyjnych i protetykę dentystyczną nie są związane z długotrwałą chorobą oraz niezwiązane są ze zdarzeniem losowym.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 31.10.2014 r. (IBPBII/1/415-632/14/MK): teza: całoroczny alergiczny nieżyt nosa jest chorobą długotrwałą.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1.09.2017 r. (0115-KDIT2-2.4011.198.2017.2.IL): „W ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych brak jest również zapisów określających sposób dokumentowania zdarzeń uprawniający do skorzystania z ww. zwolnienia przedmiotowego. Skoro zatem ustawa nie wymaga szczególnego udokumentowania tych zdarzeń należy, kierując się przepisem art. 180 ustawy Ordynacja podatkowa, jako dowód dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a

nie jest sprzeczne z prawem. Zasadność wypłaty zapomogi powinna być udokumentowana aktualnymi dowodami, potwierdzającymi stan faktyczny. W przypadku długotrwałej choroby fakt jej zaistnienia może być zatem udokumentowany np. **zaświadczeniem lekarskim wystawionym przez lekarza specjalistę lub lekarza rodzinnego, jak i również orzeczeniem o niepełnosprawności**. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że ze zwolnienia określonego w ww. art. 21 ust. 1 pkt 26 korzystać mogą takie zapomogi, które zostały wypłacone m.in. w związku z długotrwałą chorobą, jeśli fakt występowania długotrwałej choroby został właściwie udokumentowany przez osobę starającą się o świadczenie podlegające zwolnieniu, gdyż ciężar udowodnienia tego faktu spoczywa na osobie, która z niego wywodzi skutki prawne”.

Art. 8 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych: „1a. Udostępnienie pracodawcy danych osobowych osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu, w celu przyznania ulgowej usługi i świadczenia oraz dopłaty z Funduszu i ustalenia ich wysokości, następuje w formie oświadczenia. **Pracodawca może żądać udokumentowania danych osobowych w zakresie niezbędnym do ich potwierdzenia**. Potwierdzenie może odbywać się w szczególności na podstawie oświadczeń i zaświadczeń o sytuacji życiowej (w tym zdrowotnej), rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

1b. Do przetwarzania danych osobowych dotyczących zdrowia, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.), mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie do przetwarzania takich danych wydane przez pracodawcę. Osoby dopuszczone do przetwarzania takich danych są obowiązane do zachowania ich w tajemnicy.

1c. Pracodawca przetwarza dane osobowe, o których mowa w ust. 1a, **przez okres niezbędny do przyznania ulgowej usługi i świadczenia, dopłaty z Funduszu oraz ustalenia ich wysokości, a także przez okres niezbędny do dochodzenia praw lub roszczeń**.

1d. Pracodawca dokonuje przeglądu danych osobowych, o których mowa w ust. 1a, nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym w celu ustalenia niezbędności ich dalszego przechowywania. Pracodawca usuwa dane osobowe, których dalsze przechowywanie jest zbędne do realizacji celu określonego w ust. 1a i 1c”.

<https://uodo.gov.pl/pl/383/545>

„Ochrona danych osobowych w miejscu pracy. Poradnik dla pracodawców”

Interpretacje Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4.09.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.267.2019.1.BK) i z 23.12.2019 r. (0115-KDIT2-2.4011.447.2019.1.ES): „Podmiot dokonujący wypłaty omawianego świadczenia zobowiązany jest natomiast do analizowania każdego przypadku indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy”.

Świadczenia dla emerytów i rencistów

Art. 21 ust. 1 pkt 38 PIT: „wolne od podatku są świadczenia otrzymywane przez emerytów lub rencistów w związku z łączącym ich uprzednio z zakładem pracy stosunkiem służbowym, stosunkiem pracy lub spółdzielczym stosunkiem pracy, w tym od związków zawodowych, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 3000 zł”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11.10.2017 r. (0115-KDIT2-2.4011.258.2017.1.IL) teza: podatnik zatrudniony mający status emeryta korzysta z art. 21.1.67 PIT, a nie korzysta z art. 21.1.38 PIT

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8.01.2018 r. (0111-KDIB2-3.4011.245.2017.2.LG): „Z treści tego przepisu nie wynika bowiem, ażeby warunkiem zastosowania zwolnienia było uzyskanie świadczenia od byłego zakładu pracy. Aby przedmiotowe zwolnienie mogło mieć zastosowanie emeryt lub rencista na rzecz którego wypłacane jest świadczenie, winien je otrzymać w związku z łączącym go uprzednio z zakładem pracy m.in. stosunkiem pracy. W przedmiotowej sprawie emeryci (renciści) otrzymują dane świadczenia, z uwagi na fakt, że uprzednio byli pracownikami szkół, które przejęło Stowarzyszenie. Bez znaczenia pozostaje fakt kto wypłaca takie świadczenia”.

<https://www.zus.pl/swiadczenia/emerytury/emerytura-dla-osob-urodzonych-po-31-grudnia-1948/emerytury-wczesniejsze/nauczycielskie-swiadczenia-kompensacyjne>

„Jeśli chcesz otrzymać nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, musisz rozwiązać stosunek pracy i musisz to zrobić na swój wniosek”.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 30.01.2014 r. (IBPBII/1/415-984/13/MK): „były pracownik, który korzysta z prawa do świadczeń kompensacyjnych nie jest ani emerytem, ani rencistą, gdyż wypłacane świadczenie kompensacyjne nie jest wcześniejszą emeryturą dla nauczyciela. Skoro nie został spełniony warunek otrzymania świadczenia przez emeryta lub rencistę, to brak jest podstaw do zwolnienia tego świadczenia z podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13.07.2020 r. (0113-KDWPT.4011.55.2020.1.PPK): „w świetle powołanych powyżej przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych – **były pracownik, który korzysta z prawa do świadczeń kompensacyjnych nie jest ani emerytem, ani rencistą**, gdyż wypłacane świadczenie kompensacyjne nie jest wcześniejszą emeryturą dla nauczyciela. Skoro nie został spełniony warunek otrzymania świadczenia przez emeryta lub rencistę, to brak jest podstaw do zwolnienia tego świadczenia z podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W konsekwencji, Wnioskodawca dokonując wypłaty przedmiotowych świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na rzecz byłego pracownika pedagogicznego korzystającego ze świadczeń kompensacyjnych, nie dokonuje poboru zaliczki na podatek dochodowy, a sporządza informację o przychodach z innych źródeł oraz o dochodach i pobranych zaliczkach na podatek dochodowy (PIT-11), o której mowa w art. 42a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, za rok podatkowy w którym dokonano wypłaty tych świadczeń”.

Art. 30 ust. 1 pkt 4 PIT.: „Od dochodów (przychodów) pobiera się zryczałtowany podatek dochodowy: z tytułu świadczeń otrzymanych przez emerytów lub rencistów, w związku z łączącym ich uprzednio z zakładem pracy stosunkiem służbowym, stosunkiem pracy, pracy nakładczej lub spółdzielczym stosunkiem pracy, w tym od związków zawodowych, z zastrzeżeniem art. 21 ust. 1 pkt 26 i 38 – w wysokości 10% należności”.

Świadczenia z ZFŚS

Art. 21 ust. 1 pkt 67 PIT: „wolna od podatku jest wartość otrzymanych przez pracownika w związku z finansowaniem działalności socjalnej, o której mowa w przepisach o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, rzeczowych świadczeń oraz otrzymanych przez niego w tym zakresie świadczeń pieniężnych, sfinansowanych w całości ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub funduszy związków zawodowych, łącznie do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 1000 zł; rzeczowymi świadczeniami nie są bony, talony i inne znaki, uprawniające do ich wymiany na towary lub usługi”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17.07.2017 r. (0114-KDIP3-3.4011.210.2017.1.AK) teza: udział w wycieczce finansowanej z ZFŚS bez kryterium socjalnego nie tworzy przychodu

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2.07.2018 r. (0114-KDIP3-2.4011.333.2018.1.MZ): „ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych nie definiuje pojęcia „rzeczy”, ani też pojęcia „**świadczenia rzeczowego**” dla ich ustalenia należy odwołać się do definicji zawartej w innych aktach prawnych. Definicję rzeczy wprowadza ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r., poz. 1025, z późn. zm.). Zgodnie z art. 45 tejże ustawy rzeczami w rozumieniu niniejszego Kodeksu są tylko przedmioty materialne. Uwzględniając powyższą definicję, materialny charakter, dający podstawę do zakwalifikowania jako świadczenie rzeczowe, mają np.: **bilety wstępu do kina, teatru, karnety na basen, siłownię, fitness, paczki świąteczne. Karnety (karty) takie, które uznaje się za rodzaj abonamentu nie uprawniają bowiem posiadacza do ich wymiany na usługę lub towar, lecz umożliwiają mu skorzystanie ze ściśle oznaczonego świadczenia. (...) w przypadku otrzymania przez pracownika dofinansowania do Kart MultiSport ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, świadczenie to będzie przychodem pracownika ze stosunku pracy. Przy czym, przychód ten (kwota ta obejmuje wartość rzeczowych i pieniężnych świadczeń otrzymanych w skali całego roku podatkowego), będzie korzystał ze zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych do kwoty 1000 zł w roku podatkowym, zgodnie z brzmieniem art. 21 ust. 1 pkt 67 ww. ustawy”.**

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24.01.2020 r. (0114-KDIP3-1.4011.556.2019.1.LS): „użyte w tym przepisie **sformułowanie „sfinansowane w całości z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub funduszy związków zawodowych”** oznacza, że pracodawca bądź związki zawodowe są ze swej strony zobligowane do finansowania lub współfinansowania świadczeń na rzecz pracownika wyłącznie z wymienionych w tym przepisie funduszy. Przepis ten zatem określa źródło finansowania świadczeń rzeczowych, uznając że dla zastosowania zwolnienia od podatku koniecznym jest, aby pracodawca nie sfinansował tych świadczeń z innych źródeł niż zakładowy fundusz świadczeń socjalnych. Ustawodawca **nie odnosi się natomiast do wielkości udziału w finansowaniu świadczeń rzeczowych, tj. możliwe jest zarówno pokrycie przez zakład pracy 100% wartości świadczeń, bądź częściowe jego sfinansowanie z wymienionych w przepisie źródeł.** (...) materialny charakter, dający podstawę do zakwalifikowania jako świadczenie rzeczowe, mają np.: bilety wstępu do kina, teatru, karnety na basen, siłownię, fitness, paczki świąteczne. Karnety (karty) takie, które uznaje się za rodzaj abonamentu nie uprawniają bowiem posiadacza do ich wymiany na usługę lub towar lecz umożliwiają mu skorzystanie ze ściśle oznaczonego świadczenia. (...) dofinansowanie przez pracodawcę ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zakupu świadczeń takich jak zapewnienie pracownikom dostępu do świadczeń sportowo – rekreacyjnych, w sytuacji gdy pracownik otrzymuje dokument uprawniający do skorzystania z nich tj. w niniejszej sprawie kartę multisport, podlega zwolnieniu określonymu w art. 21 ust. 1 pkt 67 ustawy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 30.11.2018 r. (0114-KDIP3-3.4011.496.2018.1.MS) teza: karty przedpłacone uznawane za świadczenie pieniężne.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15.05.2018 r. (0113-KDIPT2-2.4011.223.2018.1.ACZ) teza: każdy płatnik przestrzega w procesie liczenia zaliczek pełnego limitu zwolnienia, w przypadku otrzymania świadczeń od kilku pracodawców, podatnik w rozliczeniu rocznym stosuje limit.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 30.10.2015 r. (IPPB4/4511-1038/15-2/MP): „Strony Umowy, tj. Pracodawcy postanowili o ustanowieniu jednej ze spółek Grupy koordynatorem **Wspólnej Działalności Socjalnej**. Koordynator w imieniu Pracodawców pełni również obowiązki administratora Wspólnego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Dodatkowo Pracodawcy udzielają pełnomocnictwa Koordynatorowi i wyrażają zgodę na podpisywanie wszelkich dyspozycji pieniężnych, dotyczących środków zgromadzonych na Rachunku Bankowy). Oznacza to, że Koordynator dokonuje wypłat dla Pracowników wszystkich Spółek i to on prowadzi ewidencję księgową wypłacanych świadczeń dla Pracowników. Koszty związane z prowadzeniem „wspólnego” Rachunku Bankowego ponosi Koordynator. W świetle powyższego należy stwierdzić, że **płatnikiem** podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu świadczeń wypłacanych przez Koordynatora na rzecz Pracowników Wnioskodawcy w ramach prowadzenia wspólnej działalności socjalnej **będzie Pracodawca osoby uprawnionej**, a więc Wnioskodawca. Wnioskodawca, obsługiwany przez Koordynatora, zgodnie z treścią art. 8 Ordynacji podatkowej w powiązaniu z przepisami ww. ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jest płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych. Koordynator, który dokonuje wypłat świadczeń dla pracowników nie wchodzi w prawa i obowiązki Wnioskodawcy, wynikające z ustawy. Obowiązku płatnika wynikającego z ustawy nie można przenieść na inny podmiot na podstawie umowy cywilnoprawnej”.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 13.09.2010 r. (IBPBII/1/415-588/10/HK): „**świadczenie urlopowe nauczycieli** nie jest zatem - wbrew twierdzeniu wnioskodawcy - świadczeniem przyznanym w ramach działalności socjalnej, o której mowa w postanowieniach ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, nie jest bowiem uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej. Świadczenie to, jak stanowi Karta Nauczyciela, ustalone jest w odniesieniu do innych przesłanek, tj. proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy i okresu zatrudnienia nauczyciela w danym roku szkolnym. Mając powyższe na uwadze, jak również fakt, iż nauczyciel może dodatkowo otrzymać (o ile spełnia kryteria wymienione w ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych) dofinansowanie z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przeznaczone na wypoczynek - świadczenia urlopowe nie można uznać za świadczenie związane z finansowaniem działalności socjalnej, co oznacza, że świadczenie to **nie korzysta ze zwolnienia** z opodatkowania. Świadczenie urlopowe podlega więc opodatkowaniu na zasadach ogólnych jako przychód ze stosunku pracy (art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych)”.

Dopłaty do wypoczynku

Art. 21 ust. 1 pkt 78 PIT: „wolne od podatku są dopłaty do wypoczynku zorganizowanego przez podmioty prowadzące działalność w tym zakresie, w formie wczasów, kolonii, obozów i zimowisk, w tym również połączonego z nauką, pobytu na leczeniu sanatoryjnym, w placówkach leczniczo-sanatoryjnych, rehabilitacyjno-szkoleniowych i leczniczo-

opiekuńczych, oraz przejazdów związanych z tym wypoczynkiem i pobytem na leczeniu – dzieci i młodzieży do lat 18:

- a) z funduszu socjalnego, zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra – niezależnie od ich wysokości,
- b) z innych źródeł – do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 2000 zł”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20.07.2020 r. (0113-KD IPT2-2.4011.144.2020.3.BO): „Przechodząc do przesłanki dotyczącej zorganizowania wypoczynku przez podmiot prowadzący działalność w tym zakresie, należy zauważyć, że obowiązek **zorganizowania wypoczynku przez podmioty prowadzące działalność w tym zakresie** oznacza, że zasadnicze znaczenie ma **formalno-prawne umocowanie danego podmiotu do wykonywania czynności** związanych z organizowaniem wypoczynku, określone w **dokumentach stanowiących podstawę funkcjonowania danego podmiotu**. Istotne jest przy tym, czy podmiot świadczący tego typu usługi wypoczynkowe czyni to zgodnie ze specjalnymi regulacjami dotyczącymi organizowania wypoczynku dla dzieci i młodzieży. W świetle powyższego należy zauważyć, że stosownie do § 2 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 stycznia 1997 r. w sprawie warunków, jakie muszą spełniać organizatorzy wypoczynku dla dzieci i młodzieży szkolnej, a także zasad jego organizowania i nadzorowania (Dz. U. Nr 12, poz. 67, z późn. zm.), **organizatorami wypoczynku mogą być szkoły i placówki, osoby prawne i fizyczne, a także jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej. Do podmiotów prowadzących działalność w zakresie wypoczynku zaliczyć można zarówno te podmioty, które świadczą usługi wypoczynkowe w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, np.: biura turystyczne, biura podróży, jak również i te, które zajmują się statutowo tego rodzaju działalnością, m.in. szkoły i placówki, kościoły, stowarzyszenia, organizacje charytatywne, fundacje, których działalnością statutową może być organizowanie wypoczynku zorganizowanego.** Dla zastosowania omawianego zwolnienia istotna jest również forma zorganizowanego wypoczynku. Mianowicie musi ona przybrać postać wczasów, kolonii, obozów lub zimowisk, bądź musi być związana z pobytem na leczeniu sanatoryjnym, w placówkach leczniczo-sanatoryjnych, rehabilitacyjno-szkoleniowych lub leczniczo-opiekuńczych. **Poza zakresem tego zwolnienia są zatem tzw. „wczasy pod gruszą”, wizyta u rodziny, czy „wypadki” organizowane na własną rękę.** Wprowadzając obowiązek zorganizowania wypoczynku przez podmioty prowadzące działalność w tym zakresie, ustawodawca nie sprecyzował bliżej tego pojęcia. Powołany przepis nie wskazuje, czy ma być to podmiot, który świadczy usługi organizacji wypoczynku w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, czy podmiot zajmujący się statutowo tego typu działalnością. Definiując powyższe formy wypoczynku zgodnie z Uniwersalnym Słownikiem Języka Polskiego Wydawnictwa Naukowego PWN S.A., pod ich pojęciem należy rozumieć:

wczasy, czyli wypoczynek poza miejscem zamieszkania, którego organizatorzy za opłatą zapewniają noclegi, całodzienne wyżywienie, a niekiedy także rozrywki sportowe i kulturalne, kolonie, czyli zorganizowany pobyt dzieci i młodzieży poza miejscem stałego zamieszkania, dla wypoczynku w czasie wakacji,

półkolonie, czyli forma zespołowego wypoczynku dla dzieci w miejscu ich zamieszkania, organizowana w czasie wakacji,

obóz, czyli zorganizowany wypoczynek grupy ludzi, często połączony z uprawianiem sportu, doskonaleniem zawodowym, nauką języków obcych,

zimowisko, czyli zorganizowany w celach wypoczynkowych pobyt młodzieży poza miastem w czasie ferii zimowych,

wycieczka, czyli wędrowka lub wyjazd w celach turystycznych.

Mając na uwadze ww. definicje słownikowe należy stwierdzić, że wycieczka i półkolonia to w istocie forma wypoczynku. Jednocześnie należy podkreślić, że wymienione przez ustawodawcę w przepisie art. 21 ust. 1 pkt 78 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych formy wypoczynku w postaci wczasów, kolonii, obozów czy zimowisk mają na celu uwypuklenie warunku uczestniczenia w formach wypoczynku zorganizowanego przez uprawnione podmioty na zasadach określonych w rozporządzeniu w sprawie warunków, jakie muszą spełniać organizatorzy wypoczynku dla dzieci i młodzieży szkolnej, a także zasad jego organizowania i nadzorowania. Intencją ustawodawcy jest bowiem wyłączenie z zakresu przedmiotowego zwolnienia dopłat do niezorganizowanych form wypoczynku, takich na przykład jak wczasy potocznie nazywane <<pod gruszą>>”.

Interpretacja Ministra Finansów z 4.12.2013 r. (DD3/033/272/MCA/13/RD-125985/13): „Jednocześnie należy zauważyć, iż przepisy ustawy opodof nie zawierają regulacji, która zobowiązywałaby do podziału otrzymanej kwoty dopłaty proporcjonalnie do liczby dni przypadających na wypoczynek małoletniego dziecka, które podczas spędzania czasu na odpoczynku uzyskało pełnoletniość. Z tych też względów przyjąć należy, iż warunek wieku jest spełniony, **jeżeli w którymkolwiek momencie trwania wypoczynku, pobytu lub przejazdów (a nie przez cały jego okres), dziecko nie miało ukończonych 18 lat.** (...) warunek ten [zorganizowania wypoczynku przez właściwy podmiot] jest spełniony, gdy organizacją wypoczynku zajmuje się uprawniony do tego podmiot, którym w szczególności może być **biuro podróży, pensjonat, gospodarstwo agroturystyczne**”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26.08.2019 r. (0113-KDIPT2-2.4011.368.2019.2.MP): „Do podmiotów prowadzących działalność w zakresie wypoczynku zaliczyć można podmioty, które świadczą usługi wypoczynkowe w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, np. **biura turystyczne** czy inne podmioty prowadzące działalność w formie **domów wczasowych, pensjonatów, gospodarstw agroturystycznych** itp. oraz podmioty, które zajmują się **statutowo** tego rodzaju działalnością, tj.: **kościół**, których działalnością statutową może być organizowanie wypoczynku zorganizowanego, **stowarzyszenia, organizacje charytatywne, fundacje** - które również zajmują się statutowo tego rodzaju działalnością, szkoły i placówki, osoby prawne i fizyczne, a także jednostki nieposiadające osobowości prawnej - o których mowa w **art. 92c⁸** ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2017 r., poz. 2198, późn. zm.). Wskazać przy tym należy, że przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie zawierają szczególnych unormowań dotyczących **dokumentowania poniesionych wydatków** dla potrzeb zastosowania zwolnienia z art. 21 ust. 1 pkt 78 tej ustawy. Zasadnym zatem jest przyjęcie, że ma tu zastosowanie ogólna reguła, według której dowodem może być wszystko, co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W takiej sytuacji stosuje się dokumenty zwyczajowo przyjęte, jakimi są np. **dowody zapłaty**. Pojęcie dowód zapłaty jest pojęciem szerokim i obejmuje swym zakresem zarówno **rachunek lub fakturę VAT wystawioną przez organizatora wypoczynku, przelew bankowy, przekaz pocztowy, jak również dokument wpłaty w kasie** podmiotu prowadzącego działalność w tym zakresie. Z dowodu tego powinno jednoznacznie wynikać: **kto jest organizatorem wypoczynku, forma wypoczynku, okres, w którym korzystano z wypoczynku, kto korzystał z wypoczynku, kwota poniesionego wydatku na wypoczynek każdego z uczestników oraz podpis osoby, która wystawiała ten dokument**”.

⁸ Art. 92d ust. 1: Organizator wypoczynku jest obowiązany zgłosić kuratorowi oświaty właściwemu ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania organizatora wypoczynku zamiar zorganizowania wypoczynku, z zastrzeżeniem art. 92e ust. 1.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11.03.2019 r. (0112-KDIL3-1.4011.28.2019.1.AGR): „że **wczasy** (zarówno **wykupione w ośrodku wypoczynkowym osobiście, jak i wykupione w biurze podróży**) w istocie stanowią formę wypoczynku. Aby omawiane zwolnienie miało zastosowanie – wypoczynek powinien być zorganizowany przez podmiot, który ma formalno-prawne umocowanie do wykonywania czynności związanych z organizowaniem wypoczynku, określone w dokumentach stanowiących podstawę jego funkcjonowania. Istotne jest zatem, aby podmiot organizujący wypoczynek prowadził działalność w tym zakresie lub też statutowo zajmował się tego typu działalnością. Do podmiotów prowadzących działalność w zakresie wypoczynku zaliczyć można podmioty, które świadczą usługi wypoczynkowe w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, np. biura turystyczne czy inne podmioty prowadzące działalność w formie **domów wczasowych, pensjonatów, gospodarstw agroturystycznych oraz podmioty, które zajmują się statutowo tego rodzaju działalnością**”.

Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 12.01.2017 r. (1462-IPPB4.4511.1169.2016.1.JK2) teza: wolne od podatku dopłaty do wypoczynku dziecka z rodzicami, ale w części przypadającej na koszt wypoczynku dziecka

Szkolenie pracowników

Art. 21 ust. 1 pkt 90 PIT: „wolna od podatku jest wartość świadczeń przyznanych zgodnie z odrębnymi przepisami przez pracodawcę na podnoszenie kwalifikacji zawodowych, z wyjątkiem wynagrodzeń otrzymywanych za czas zwolnienia z całości lub części dnia pracy oraz za czas urlopu szkoleniowego”.

Art. 103(1) Kp

§ 1. Przez podnoszenie kwalifikacji zawodowych rozumie się zdobywanie lub uzupełnianie wiedzy i umiejętności przez pracownika, z inicjatywy pracodawcy albo za jego zgodą.

§ 2. Pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe przysługują:

- 1) urlop szkoleniowy;
- 2) zwolnienie z całości lub części dnia pracy, na czas niezbędny, by punktualnie przybyć na obowiązkowe zajęcia oraz na czas ich trwania.

§ 3. Za czas urlopu szkoleniowego oraz za czas zwolnienia z całości lub części dnia pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia.

Art. 103(3) Kp

Pracodawca może przyznać pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe dodatkowe świadczenia, w szczególności pokryć opłaty za kształcenie, przejazd, podręczniki i zakwaterowanie.

Art. 103(4) Kp

§ 1. Pracodawca zawiera z pracownikiem podnoszącym kwalifikacje zawodowe umowę określającą wzajemne prawa i obowiązki stron. Umowę zawiera się na piśmie.

§ 2. Umowa, o której mowa w § 1, nie może zawierać postanowień mniej korzystnych dla pracownika niż przepisy niniejszego rozdziału.

§ 3. Nie ma obowiązku zawarcia umowy, o której mowa w § 1, jeżeli pracodawca nie zamierza zobowiązać pracownika do pozostawania w zatrudnieniu po ukończeniu podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1.08.2018 r. (0113-KDIPT3.4011.304.2018.3.KSM) teza: szkolenia radnych nie tworzą przychodu

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5.05.2017 r. (0461-ITPB2.4511.96.2017.1.AG) teza: szkolenie członków komisji rozwiązywania problemów alkoholowych nie tworzy przychodu

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5.01.2018 r. (0115-KDIT2-2.4011.373.2017.1.HD): „wartość poniesionych przez Wnioskodawcę części kosztów związanych z udziałem Zarządzającego – **Prezesa Zarządu** w szkoleniu o złożonym charakterze, w formie pozaszkolnej – kursokonferencji pn. „...”, zawierającej wykłady i panel dyskusyjny, obejmującym również **nawiązanie kontaktów branżowych, wymianę praktycznych doświadczeń oraz poglądów i dyskusję** nad praktycznymi problemami związanymi ze stosowaniem nowych przepisów prawa, związana z wykonywaniem przez Zarządzającego obowiązków na rzecz Spółki i z tytułu wiążącej go ze Spółką umowy o świadczenie usług zarządzania, nie będzie stanowiła dla Zarządzającego przychodu z działalności wykonywanej osobiście w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych podlegającego opodatkowaniu. Zatem, należy uznać, że koszty poniesione przez Wnioskodawcę z tytułu uczestnictwa Zarządzającego w ww. szkoleniu są wydatkami na **reprezentację Spółki** na zewnątrz, a w konsekwencji **nie stanowią przychodu** podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Należy bowiem zauważyć, że reprezentowanie Spółki na zewnątrz przez członka organu zarządzającego jest co do zasady jednym z obowiązków Zarządzającego określonego w zawartej ze Spółką umowie. Mając na uwadze przedstawiony we wniosku opis stanu faktycznego oraz powołane przepisy prawa podatkowego należy stwierdzić, wartość poniesionych przez Wnioskodawcę kosztów związanych z udziałem Zarządzającego – Prezesa Zarządu w szkoleniu w formie pozaszkolnej – kursokonferencji nie stanowi po stronie Zarządzającego przychodu do opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Zatem, z tego tytułu na Wnioskodawcy nie będą ciążyły obowiązki płatnika związane z obliczeniem i przekazaniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2.06.2020 r. (0113-KDIPT2-3.4011.286.2020.1.JŚ): „**Kontrakt Menedżerski** stanowi, że: „Spółka będzie ponosić lub na życzenie Zarządzającego refinansować koszty szkolenia Zarządzającego związanego z przedmiotem Umowy i **obowiązkami umownymi Zarządzającego** lub związanych z podnoszeniem kwalifikacji lub kompetencji Zarządzającego związanych z wykonywaniem przez niego niniejszej umowy.” Pokrycie kosztów szkolenia może przyjąć formę **bezpośredniego poniesienia kosztów** przez Spółkę lub **refinansowania** kosztów poniesionych przez Członków Zarządu. Indywidualne szkolenia przeprowadzane mogą być przez podmioty zewnętrzne, jak i wewnętrznie przy wykorzystaniu środków Spółki, a ich tematyka jest związana przedmiotowo z Kontraktami Menedżerskimi. **Wymóg posiadania odpowiedniej wiedzy i kompetencji w zakresie regulacyjnym wynika z Wytycznych EBA oraz Polityki rozwojowej** dla członków zarządu i rady nadzorczej A, zaś udział Członków Zarządu w powyższych szkoleniach ma również **charakter obligatoryjny**. Szkolenia regulacyjne to szkolenia związane z nowymi lub zmieniającymi się regulacjami bądź wytycznymi nadzorczymi, a także cykliczne aktualizujące szkolenia związane z obowiązującymi regulacjami bądź wytycznymi nadzorczymi. Brak udziału w szkoleniach, a w efekcie niespełnianie wymogów w zakresie posiadanej wiedzy i kompetencji może prowadzić do niespełniania wymogów wynikających z art. 22aa ustawy Prawo bankowe, a w efekcie w skrajnych przypadkach może nawet skutkować utratą uprawnień do zajmowania stanowiska członka zarządu banku lub rozwiązaniem zawartego Kontraktu Menedżerskiego. Mając na uwadze powołane przepisy prawa podatkowego oraz przedstawiony we wniosku opis stanu

faktycznego/zdarzenia przyszłego stwierdzić należy, że z pokrycie lub zwrot przez Spółkę Członkom Zarządu kosztów uczestnictwa w obowiązkowych szkoleniach wdrożeniowych, regulacyjnych i rozwojowych związanych z przedmiotem Kontraktu Menedżerskiego, **nie stanowi** dla Członków Zarządu **przychodu** z nieodpłatnych świadczeń w rozumieniu z art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16.01.2020 r. (0114-KDIP3-2.4011.590.2019.1.JK2): „co do zasady ponoszone przez Spółkę koszty szkolenia w postaci **kursu języka angielskiego lub niemieckiego** powinny zostać zakwalifikowane jako przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Zauważyć bowiem należy, że udział Członków Zarządu w szkolenia/kursu nastawiony jest na poszerzenie ich indywidualnej wiedzy i umiejętności. Członkowie Zarządu otrzymują w ten sposób konkretne przysporzenie majątkowe, bowiem gdyby nie pokrycie wydatku na szkolenie/kurs przez Spółkę – osoby te musiałyby ponieść taki koszt z własnych środków. **Wyjątkiem od powyższej zasady jest jedynie przypadek, gdy zarządzający został zobowiązany (np. w ramach zawartej umowy) do obowiązkowego uczestnictwa w konkretnych szkoleniach** (tak jak w przedmiotowej sprawie). W takiej sytuacji, nie sposób mówić o powstaniu przychodu po stronie podatnika, gdy uczestnictwo w danych kursach jest jednym z warunków wykonywania umowy, a odmowa wykonania tego obowiązku mogłaby skutkować np. rozwiązaniem umowy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 29.12.2017 r. (0115-KDIT2-2.4011.360.2017.1): „poniesienie przez Wnioskodawcę kosztów związanych ze szkoleniem przewodniczącego **Rady Nadzorczej** – powoduje **powstanie u niego przychodu** z tytułu nieodpłatnych świadczeń, o którym mowa w art. 13 pkt 7 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Wnioskodawca jest w stanie przypisać konkretną wartość świadczenia, tj. ustalić wartości rzeczywistej korzyści, którą odniesie z tego tytułu przewodniczący Rady Nadzorczej. Zgodnie z twierdzeniem Wnioskodawcy, poprzez uczestnictwo w szkoleniach przewodniczący podnosi swoje kwalifikacje, a tym samym odnosi realne korzyści w postaci zdobytej wiedzy, nie ponosząc przy tym kosztów finansowych. Co istotne zdobyta wiedza może być wykorzystana przez niego obecnie i w przyszłości, czyli nie tylko na zajmowanym stanowisku”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2.06.2020 r. (0113-KDIPT2-3.4011.287.2020.2.JŚ): „Powstanie przychodu w stanie faktycznym: Członkowie **Rady Nadzorczej** Spółki z uwagi na pełnioną funkcję **objęci są wymogami** w zakresie posiadania odpowiednich kwalifikacji wynikających z art. 22aa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r., poz. 2187, dalej: „Prawo bankowe”) oraz Wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i Europejskiego Urzędu Giełd i Papierów Wartościowych z dnia 21 marca 2018 r. w sprawie oceny odpowiedniości członków organu zarządzającego i osób pełniących najważniejsze funkcje, (dalej: Wytyczne EBA). Członkowie Rady Nadzorczej biorą udział w: szkoleniach wdrożeniowych; szkoleniach regulacyjnych. Wymóg przeprowadzenia szkoleń wdrożeniowych w zakresie działalności Spółki oraz zakresu zadań Członka Rady Nadzorczej wynika z Wytycznych EBA oraz Polityki rozwojowej dla członków zarządu i rady nadzorczej A, zaś udział Członków Rady Nadzorczej w powyższych szkoleniach, jak i przeprowadzenie ich przez Spółkę ma również **charakter obligatoryjny**”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10.04.2020 r. (0112-KDIL2-1.4011.68.2020.2.TR): „na gruncie rozpatrywanej sprawy nie zostanie spełniona przesłanka decydująca o zastosowaniu zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt

90 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. przedmiotowe świadczenie w postaci sfinansowania zdobycia wymaganego prawa jazdy **nie zostanie przyznane osobie będącej pracownikiem**. Ponieważ jednak **sfinansowanie** danej osobie wymaganych uprawnień zdobytych przed nawiązaniem stosunku pracy **nastąpi już po zawarciu z tą osobą stosunku pracy, wartość tego świadczenia będzie stanowiła przychód pracownika, o którym mowa w art. 12 ust. 1** ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, niekorzystający jednak ze zwolnienia określonego w ww. art. 21 ust. 1 pkt 90 tejże ustawy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25.02.2019 r. (0114-KDIP3-3.4011.581.2018.3.JM) teza: wolne od podatku szkolenie związane z planowanym awansem pracownika

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21.11.2017 r. (0114-KDIP3-3.4011.424.2017.2.AK) teza: wolne od podatku sfinansowanie kosztów przewodu doktorskiego związanego z pracą zawodową.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25.02.2019 r. (0114-KDIP3-3.4011.581.2018.3.JM) teza: wolna od podatku wartość wszystkich świadczeń wynikających z prawa pracy (podręczniki, zakwaterowanie, dojazdy)

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4.08.2020 r. (0113-KDWPT.4011.52.2020.3.KK): „Wnioskodawca jest samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej. Działa na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Wnioskodawca wypłaca psychologom podnoszącym kwalifikacje zawodowe w zakresie specjalizacji w dziedzinie psychologii klinicznej **dodatek szkoleniowy**. Przedmiotowy dodatek szkoleniowy przyznawany jest **pracownikom**, którzy podpiszą z pracodawcą umowę szkoleniową określającą wzajemne praw i obowiązki i stanowi świadczenie dodatkowe w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy. Zdaniem Wnioskodawcy świadczenie to raczej ma **charakter świadczenia dodatkowego, o którym mowa w art. 103(3) k.p.** (...) Biorąc pod uwagę powyższe regulacje prawne oraz przedstawiony we wniosku opis stanu faktycznego należy stwierdzić, że dodatkowe świadczenie (dodatek szkoleniowy) wypłacane przez Wnioskodawcę (pracodawcę) – zgodnie z przepisami Kodeksu pracy – na podniesienie kwalifikacji zawodowych pracowników, stanowi przychód tych pracowników, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, **zwolniony jednakże z podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 90 tej ustawy**. W konsekwencji, Wnioskodawca nie był zobowiązany do pobrania i odprowadzenia od wypłaconego świadczenia podatku dochodowego od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14.07.2020 r. (0113-KDIPT2-1.4011.394.2020.1.MM): „przyznanie środków na sfinansowanie m.in. studiów podyplomowych nauczycieli przedszkoli wiązało się ze złożeniem stosownego wniosku przez miasto. Następnie miasto uzyskało dofinansowanie na podstawie ww. wniosku i zawarło umowę z województwem. Zatem **umowa na dofinansowanie została zawarta z miastem (podmiotem posiadającym osobowość prawną, a nie poszczególnymi przedszkolami)**. Ponadto, środki z dofinansowania wpływają na wyodrębniony rachunek, utworzony dla potrzeb realizacji projektu dla miasta, natomiast obsługą projektu zajmuje się urząd miasta. Wszystkie wydatki dotyczące projektu realizowane są z wyodrębnionego rachunku, w tym: opłaty za studia podyplomowe i szkolenia nauczycieli oddelegowanych przez dyrektorów przedszkoli (pracodawców). Poza tym, mimo że to dyrektorzy poszczególnych przedszkoli, biorąc pod uwagę potrzeby kadrowe swoich placówek, skierowali swoich pracowników na różne formy

dokształcania, to trójstronne umowy na finansowanie studiów podyplomowych i szkoleń indywidualnych zawarte zostały pomiędzy miastem, uczelnią/instytucją i nauczycielem skierowanym przez pracodawcę. W przedstawionej sytuacji faktycznej **nie sposób zatem przyjąć, że mamy do czynienia ze świadczeniami przyznawanymi przez pracodawcę, korzystającymi ze zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 90 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych**”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 18.06.2020 r. (0113-KDIPT2-3.4011.331.2020.1.SJ): „przepisy Kodeksu pracy dotyczą przede wszystkim podnoszenia kwalifikacji zawodowych w ramach pracy aktualnie wykonywanej przez pracownika, ale również będą mogły mieć zastosowanie w przypadku, gdy planowany jest **awans pracownika** lub też pracodawca zamierza zaproponować mu inne warunki pracy, np. pracę na innym stanowisku, ze względu na zmianę profilu działalności firmy. (...) Z własnej inicjatywy Wnioskodawca przystąpił do **egzaminu dla kandydatów na członków organów nadzorczych. Zdobywanie nowej wiedzy i ugruntowanie już posiadanej będzie wykorzystywane bezpośrednio na zajmowanym stanowisku Prezesa Zarządu.** (...) zrefundowane przez pracodawcę wydatki poniesione przez Wnioskodawcę na dokształcanie, stanowią przychód, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, **zwolniony jednakże z podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 90 ustawy** o podatku dochodowym od osób fizycznych. (...) Pracownik ubiegający się o przyznanie świadczeń dodatkowych z tytułu dokształcania może udokumentować poniesione wydatki rachunkami, fakturami, dowodami wpłat wystawionymi na jego nazwisko. Natomiast **decyzja pracodawcy o pokryciu kosztów szkolenia może być podjęta po zakończonym szkoleniu pracownika, który na moment przystąpienia do nauki, kursu, egzaminu uczynił to z własnej inicjatywy**”.

Zwolnienie „bez PIT dla młodych”

Art. 21 ust. 1 pkt 148 PIT: „, wolne od podatku są przychody:

- a) ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej, spółdzielczego stosunku pracy,
 - b) z umów zlecenia, o których mowa w art. 13 pkt 8,
 - c) z tytułu odbywania praktyki absolwenckiej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o praktykach absolwenckich (Dz. U. z 2018 r. poz. 1244),
 - d) z tytułu odbywania stażu uczniowskiego, o którym mowa w art. 121a ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe
- otrzymane przez podatnika do ukończenia 26. roku życia, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 85 528 zł.”.

Art. 21 ust. 39 PIT: „Przy obliczaniu kwoty przychodów podlegających zwolnieniu od podatku na podstawie ust. 1 pkt 148 nie uwzględnia się przychodów podlegających opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem dochodowym, przychodów zwolnionych od podatku dochodowego oraz przychodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku”.

Art. 29 ust. 6 PIT: „Do przychodów opodatkowanych zryczałtowanym podatkiem, o którym mowa w ust. 1, przepisu art. 21 ust. 1 pkt 148 nie stosuje się”.

Art. 30 ust. 10 PIT: „Do przychodów (dochodów) opodatkowanych zryczałtowanym podatkiem, o którym mowa w ust. 1, przepisu art. 21 ust. 1 pkt 148 nie stosuje się”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9.04.2020 r. (0114-KDIP3-1.4011.16.2020.1.MG): „Do przychodów z umów zlecenia zalicza się każde świadczenie, które zleceniobiorca otrzymał w związku z faktem zawarcia umowy zlecenia. (...) nieodpłatny pakiet medyczny oraz karty benefit należy traktować jako składnik wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia. (...) Ponieważ jak wskazano powyżej nieodpłatny pakiet medyczny oraz karty benefit stanowią składnik wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia, zasadnym jest analiza zastosowania zwolnienia z art. 21 ust. 1 pkt 148 ww. ustawy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 13.02.2020 r. (0115-KDIT2.4011.131.2019.2.ENB): „skoro umowy zlecenia nie wprowadzają rozróżnienia na wynagrodzenie podstawowe za zlecenie oraz honorarium za przeniesienie praw autorskich do utworów które mogą powstać w ramach realizacji tych umów to wynagrodzenia tego wynikającego z umów zlecenia nie należy kwalifikować do źródła przychodów, o którym mowa w art. 18 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Należy bowiem uznać, że w takiej sytuacji wynagrodzenie wypłacane zleceniobiorcy nie stanowi w istocie wynagrodzenia za rozporządzanie prawami autorskimi do utworu”. Teza: zastosowanie art. 21.1.148 PIT

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25.09.2019 r. (0112-KDIL3-1.4011.202.2019.2.GM) teza: brak zastosowania ulgi „bez PIT dla młodych” do zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku opiekuńczego oraz świadczenia rehabilitacyjnego.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21.04.2021 r. (0115-KDIT2.4011.114.2021.2.HD): Wobec wskazania przez ustawodawcę w pkt 2 artykułu 13 ustawy o podatku dochodowym osób fizycznych wprost przychodów z uprawiania sportu, jako rodzaju przychodów z działalności wykonywanej osobiście oraz w związku z zawarciem przez Wnioskodawcę umów ze sportowcami (zawodnikami) o profesjonalne uprawianie piłki nożnej (którzy nie prowadzą i nie mają zamiaru prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej), stwierdzić należy, że uzyskiwane przez nich przychody należy zaliczyć do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, o których mowa w art. 13 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Umowa w zakresie profesjonalnego uprawiania piłki nożnej jest umową o świadczenie usług sportowych, której charakter zbliżony jest do umowy zlecenia. Niemniej jednak, wobec wyszczególnienia przez ustawodawcę wśród przychodów z działalności wykonywanej osobiście przychodów z uprawiania sportu (art. 13 pkt 2 ustawy), jako odrębnego jej rodzaju, nie sposób zaaprobować stanowiska, zgodnie z którym powyższe przychody zawodników należałoby zaliczyć jako przychody z umów zlecenia, o których mowa w art. 13 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Taka kwalifikacja przychodów zawodników powoduje, że do ich wynagrodzeń, tj. z działalności wykonywanej osobiście z tytułu uprawiania sportu, nie znajduje zastosowania zwolnienie od opodatkowania, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 148 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2.10.2019 r. (0112-KDIL3-2.4011.322.2019.1.TR) teza: nie podlega zwolnieniu stypendium aplikanta aplikacji sędziowskiej

<https://www.gov.pl/web/finanse/objasnienia-podatkowe-z-dnia-14-kwietnia-2020-r-dot-nowej-preferencji-w-podatku-dochodowym-od-osob-fizycznych-dla-mlodych-osob>

*Oznaczenie pracownika**Oznaczenie pracodawcy*

Zgodnie z art. 32 ust. 1f ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych składam wnioszek o pobór zaliczek bez stosowania zwolnienia od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 148 ww. ustawy.

Podatek ryczałtowy

Art. 30 ust. 1 pkt 5a PIT: „Od dochodów (przychodów) pobiera się zryczałtowany podatek dochodowy: z tytułu, o którym mowa w art. 13 pkt 2 i 5–9, jeżeli kwota należności określona w umowie zawartej z osobą niebędącą pracownikiem płatnika nie przekracza 200 zł – w wysokości 17% przychodu”.

Art. 30 ust. 9 i 10 PIT: „Przepisy ust. 1 pkt 2, 4-4b, 5a i 7a stosuje się z uwzględnieniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Jednakże zastosowanie stawki podatku wynikającej z umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub niepobranie (niezapłacenie) podatku zgodnie z taką umową jest możliwe pod warunkiem udokumentowania przez podatnika jego miejsca zamieszkania dla celów podatkowych certyfikatem rezydencji.

Do przychodów (dochodów) opodatkowanych zryczałtowanym podatkiem, o którym mowa w ust. 1, przepisu art. 21 ust. 1 pkt 148 nie stosuje się”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4.08.2017 r. (0115-KDIT2-2.4011.176.2017.1.MM) teza: brak stosowania do umów nie określających kwotowo wynagrodzenia

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17.05.2018 r. (0113-KDIPT3.4011.140.2018.3.PP): „skoro z Członkami Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych **nie są zawarte żadne umowy cywilnoprawne** w związku z udziałem w posiedzeniach ww. Komisji, a powołani zostali na podstawie zarządzenia Wójta Gminy i przysługuje im wynagrodzenie za udział w posiedzeniach na podstawie Gminnego Programu Profilaktyki Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, to podmiot wypłacający (Gmina) obowiązany jest do poboru zaliczek na podatek dochodowy na zasadach określonych w art. 41 ust. 1 ww. ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27.06.2017 r. (0114-KDIP3-2.4011.90.2017.1.MG): „przez określenie «umowa» (...) rozumieć należy nie tylko umowę zlecenia, umowy o dzieło, ale również dany tytuł prawny, czyli także akt powołania, uchwałę bądź inny dokument o podobnym charakterze”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9.01.2019 r. (0113-KDIPT2-3.4011.561.2018.1.AC): „przychody ww. świadczeniobiorców (osób przybranych do osoby okazywanej) należy zakwalifikować do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, o których mowa w art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Należy bowiem podkreślić, że **pomimo, iż Wnioskodawca nie zawiera pisemnej umowy z tymi osobami to jednak na mocy odrębnych przepisów zleca im wykonanie określonych czynności. Zlecenie wykonywania określonych czynności, dokonywane na mocy prawa, to też zawarcie określonej umowy**”.

Wyrok NSA z 18.02.2020 r. (II FSK 736/18): „skoro – jak wskazano we wniosku o udzielenie interpretacji – **pisemne delegacje sędziowskie lub listy ryczałtów sędziowskich stanowiące podstawę wypłaty wynagrodzenia sędziom za prowadzenie zawodów sportowych, zawierają określenie stron umowy, umówioną kwotę wynagrodzenia oraz wskazanie czynności, za które wynagrodzenie jest wypłacane – to niewątpliwie mamy tu do czynienia z umową. Umowa zlecenia nie musi być sporządzona w określonej formie - istotne jest jedynie, aby strony doszły do porozumienia co do wszystkich istotnych przedmiotowo elementów umowy. Essentialia negotii umowy zlecenia obejmują jedynie określenie czynności prawnej, którą przyjmujący zlecenie ma wykonać** (P. Drapała, uw. 1 do art. 734 w: J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczegółowa, Warszawa 2017, lex/el) i ten element jest ujęty wśród składników ujętych w delegacji lub liście ryczałtów. Z całą więc pewnością mamy tu do czynienia z umową (zob. także wyrok NSA z dnia 29 stycznia 2016 r., II FSK 3268/13, CBOSA). Błędne było więc stanowisko organu interpretującego, że przychody sędziów sportowych nie wynikają z umowy, ale z innej podstawy prawnej. Organ nie wskazał zresztą, o jaką to "inną podstawę prawną" może tu chodzić”.

Obowiązki sprawozdawcze płatników

PIT 11 (rozliczenie za 2021– wersja 27)

Przychody z pracy dla pracowników powyżej 26 l. – 29 – 35, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne – 75, 78

Przychody z pracy dla pracowników poniżej 26 l., jeżeli były zaliczkowane – 36 – 42 składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne – 76, 79

Przychody z pracy dla pracowników poniżej 26 l., jeżeli nie były zaliczkowane – 92, 93, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne – 77, 80

Przychody z działalności wykonywanej osobiście, z wyjątkiem umów zlecenia – 47 – 50, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne – 75, 78

Przychody z umów zlecenia dla zleceniobiorców powyżej 26 l. – 51 – 54, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne 75, 78

Przychody z umów zlecenia dla zleceniobiorców poniżej 26 l., jeżeli były zaliczkowane – 55 – 58, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne 76, 79

Przychody z umów zlecenia dla zleceniobiorców poniżej 26 l., jeżeli nie były zaliczkowane – 92, 94, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne 77, 80

Zasiłki z ubezpieczenia społecznego – 70 - 74

Należności z tytułu praktyk absolwenckich lub staży uczniowskich dla podatników powyżej 26 r., 64 – 66, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne 75, 78

Należności z tytułu praktyk absolwenckich lub staży uczniowskich dla podatników poniżej 26 r., jeżeli były zaliczkowane, 67 – 69, składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne 76, 79

Należności z tytułu praktyk absolwenckich lub staży uczniowskich dla podatników poniżej 26 r., jeżeli nie były zaliczkowane, 92, 95 składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne 77, 80

Dodatek spisowy

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17.11.2020 r. (0113-KDWPT.4011.179.2020.3.PPK): wynagrodzenie przyznane członkom Gminnego Biura Spisowego w postaci dodatku spisowego i nagrody spisowej, nie stanowi przychodu ze stosunku pracy. Świadczenia te są otrzymywane w związku z wykonywaniem przez te osoby prac zleconych przez inny podmiot niż pracodawca, dlatego też przychód z tego tytułu należy zaliczyć do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, tj. do źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Analogicznie: interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2.11.2020 r. (0115-KDIT2.4011.563.2020.1.MD)

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4.03.2021 r. (0114-KDIP3-2.4011.141.2021.1.JK2): „dodatki spisowe i nagrody spisowe przyznane członkom Gminnego Biura Spisowego nie stanowią przychodu ze stosunku pracy dla pracowników zatrudnianych przez Urząd Gminy. Świadczenia te są otrzymywane w związku z wykonywaniem przez te osoby prac zleconych przez inny podmiot niż pracodawca, mianowicie gminnego komisarza spisowego, dlatego też przychód z tego tytułu należy zaliczyć do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, tj. do źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 13 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, do których mają zastosowanie koszty uzyskania przychodów w wysokości określonej w art. 22 ust. 9 pkt 4 powołanej ustawy”.

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20.07.2021 r. (0114-KDIP3-2.4011.392.2021.2.JK2): na podstawie Decyzji Wojewody powołującej się na art. 11h ust. 5 oraz ust. 1, 4 i 13 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych Wójt Gminy Zarządzeniem z 26 stycznia 2021 r. powołał **Gminnego Koordynatora ds. transportu pacjentów na szczepienie przeciwko wirusowi SARS- CoV-2**. Pracę koordynatora wykonuje pracownik jednostki samorządu terytorialnego - Urzędu Gminy. (...) wynagrodzenie przyznane gminnemu koordynatorowi ds. transportu pacjentów na szczepienie przeciwko wirusowi SARS- CoV-2 nie stanowi przychodu ze stosunku pracy dla pracownika zatrudnianego przez Urząd Gminy. Wynagrodzenie to jest otrzymywane w związku z wykonywaniem przez tę osobę prac zleconych Wójtowi Gminy przez Wojewodę, dlatego też przychód z tego tytułu należy zaliczyć do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, tj. do źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 13 pkt 6 ustawy

Interpretacja Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9.02.2021 r. (0115-KDIT2.4011.768.2020.2.MM): „Z art. 32 ust. 6 ustawy Prawo oświatowe wynika natomiast, że obowiązkiem gminy jest **zapewnienie niepełnosprawnym dzieciom pięcioletnim i sześciioletnim oraz dzieciom objętym wychowaniem przedszkolnym na podstawie art. 31 ust. 2 bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej, innej formy wychowania przedszkolnego lub**

ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego. Stosownie natomiast do art. 39a ust. 1 ww. ustawy obowiązki, o których mowa w art. 32 ust. 6 i art. 39 ust. 4, gmina spełnia poprzez zorganizowanie bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dzieci, młodzieży i uczniów we własnym zakresie albo poprzez zwrot rodzicom kosztów przewozu dzieci, młodzieży i uczniów oraz rodziców. Zatem, zapewnienie dzieciom wymienionym w zacytowanych przepisach bezpłatnego transportu i opieki do właściwej placówki realizującej przygotowanie przedszkolne, należy do obowiązków gminy, podobnie jak zwrot kosztów przejazdu dziecka, jeżeli to rodzice zapewniają dowóz dzieci we własnym zakresie. Mając na uwadze opisane zdarzenie przyszłe dokonywany przez Urząd Miasta zwrot kosztów dowozu dzieci do przedszkoli, o którym mowa w art. 32 ust. 5 i ust. 6 ustawy Prawo oświatowe nie skutkuje powstaniem u tych osób przychodu w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W konsekwencji do wypłacanych przez Wnioskodawcę kwot stanowiących zwrot kosztów dojazdu nie mają zastosowania przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych dotyczące zarówno źródeł przychodów, jak i zwolnień przedmiotowych, w tym zwolnienia wymienionego w art. 21 ust. 1 pkt 40c ww. ustawy. W świetle powyższego Wnioskodawca **nie jest zobowiązany do wystawiania informacji PIT-11**".